DAVID LAGERCRANTZ

MEMORIA

DAVID LAGERCRANTZ

Seria: *Rekke & Vargas*
Volumul 2

MEMORIA

Original: *Memoria* (2021)

Traducere din limba suedeză şi note de:
IOAN GHIŞA

virtual-project.eu

— 2024 —

PROLOG

Pe 1 iunie 2004, un om de afaceri maghiar cu o capacitate de argumentare peste nivelul obişnuit primi un apel pe telefonul fix din birou. Discuția putea fi încadrată în domeniul analizei de piață. Nimeni nu se aştepta să se discute ceva semnificativ sau decisiv. Însă analistul care sunase în ziua aceea avea o viziune clară asupra lucrurilor – cu excepția situației din Irak –, vorbea întruna despre te miri ce, iar la un moment dat îl pomeni pe profesorul Hans Rekke.

— Am auzit că Rekke se interesează de moartea lui Claire Lidman.

Atât. Şi a fost destul ca omul de afaceri maghiar să simtă că lumea întreagă îşi schimbă culorile.

Iar povestea începuse, bineînțeles, cu multă vreme înainte.

Unu

Hans Rekke avea pe atunci doar 12 ani.

Ningea mai tare ca oricând atunci când cineva a sunat la uşa vilei lor din Viena. Înăuntru a păşit doctorul Brandt, profesorul de matematică al lui Hans, cu o căciulă de blană mult prea mare pentru el. Lângă el era un băiat de vârsta lui Rekke, cu păr ondulat şi ochi negri, cu o privire intensă. Doctorul Brandt i l-a prezentat pe băiat drept Gabor, iar Hans îi întinse mâna.

Însă mâna i-a rămas suspendată în aer.

Băiatul a trecut pe lângă el, uşor, elegant şi agil ca o felină. Hans nu înțelegea prea bine ce se întâmplă, dar detecta la el un aer amenințător. Avea o privire cu sclipiri verzi şi fiecare mişcare trăda precauție, stare de alertă. S-au aşezat amândoi la biroul mare de lângă biblioteca pe care trona bustul lui Beethoven. De-abia atunci lucrurile au început să se clarifice.

Gabor era pesemne vreun mare talent şi ideea era să intre în competiție şi să-şi măsoare priceperea. Doctorul Brandt a împărțit sarcinile – despre demonstrația lui Cantor privind infinitul matematic – şi atunci au simțit o încordare intensă. Gabor tremura de nerăbdare şi a început imediat să lucreze. Hans a rămas însă nemişcat, ca paralizat, fixând cu privirea umerii şi muşchii băiatului.

— De ce nu scrii? întrebă doctorul Brandt.

— O să scriu.

Dar rămăsese căzut pe gânduri, captivat de o enigmă care îl atrăgea mai mult decât matematica. Uimit, urmărea cum băiatul calcula cu viteză fulgerătoare, aproape ca un maestru, şi se gândea: *să-l las pe el să câştige.* Ce contează? Cu toate astea, ceva din el voia să riposteze şi încet-încet s-a pus şi el pe treabă. Apoi a constatat că se descurcase destul de bine, nu excelent, doar binişor, însă când a ridicat privirea, în ochii lui Gabor strălucea triumful.

— Sunt impresionat, băieți. Ce ziceți de o pauză de 20 de minute ca să vă cunoaşteți mai bine? le-a propus doctorul Brandt vădit mulțumit, iar Hans şi Gabor s-au îmbrăcat şi au ieşit în curte, unde zăpada scrâşnea sub paşii lor.

Ningea cu fulgi mari şi era frig, iar Hans a sesizat dintr-odată un şuierat vag, un sol înalt în patru timpi care se auzea la fiecare a treia sau a patra expirație. Era un fel de vulnerabilitate, care contrasta cu strălucirea explozivă din atitudinea băiatului.

— La ce te antrenezi?

Gabor părea să se gândească.

— Autoapărare.

Era prea vag pentru Hans.

— Cum adică?

— Pot să-ți arăt.

Gabor s-a încordat şi şuieratul vag al vocii lui a coborât cu un semiton, la fa diez, distrăgându-i atenția lui Hans. Asta-l chinuia pe-atunci: când se schimba o amprentă sonoră, analiza compulsiv sunetele din jur. De-asta n-a fost în gardă când Gabor l-a înhățat hotărât.

Parcă ar fi fost prins într-o cursă. S-a răsucit violent şi s-a lovit de pământ, iar pentru câteva secunde n-a văzut nimic. Apoi a intuit privirea lui Gabor undeva deasupra, felul în care îl măsura satisfăcut, ca un animal de pradă care primise ce voia.

După aceea, dus a fost, iar Rekke a rămas cu o durere persistentă în ceafă şi numai după a treia sau a patra încercare a reuşit să se ridice în picioare şi să meargă, poticnindu-se, până în casă. A rămas mult timp pe jos, lângă cadă, cu părul lipicios şi ud, încercând să-şi oprească sângerarea. Trecuseră 15-20 de minute când şi-a adunat forțele ca să se întoarcă în bibliotecă.

Doctorul Brandt era la birou, exprimându-şi, cu gesturi ample şi o privire profund dezamăgită, regretul că Gabor fugise acasă. De aceea nici nu observase că Rekke era rănit şi palid, cum de altfel nu observase nici mama lui. Îşi dedicase toată seara căutării unor bijuterii care dispăruseră brusc.

Doi

Polițista Micaela Vargas din Husby se mutase la profesorul Hans Rekke, pe Grevgatan, într-un cartier mai

elegant din Stockholm, fapt ce provocase multă agitație în anturajul ei şi îi făcuse pe toți să înceapă să bârfească. Acum însă voia să plece de acolo.

Rekke era deprimat şi imposibil, de-abia ieşea din dormitor. De îndată ce-şi mai aduna puterile, Micaela avea de gând să meargă să-şi împacheteze lucrurile. Dar înainte de toate îşi dorea să finalizeze cazul la care începuseră să lucreze împreună. Era vorba de o femeie declarată decedată, dar care se pare că fusese văzută într-o fotografie de vacanță recentă, făcută în Veneția. Deşi era destul de sceptică, povestea avea ceva care i se părea incitant.

Şi de aceea luase maşina până la secția de poliție de pe Bergsgatan, ca să stea de vorbă cu inspectorul Kaj Lindroos, care investigase cazul cu 14 ani în urmă. Kaj Lindroos se lăsa aşteptat, lucru care de altfel nu o mira, pentru că păruse cam îndărătnic şi supărat la telefon. Micaela stătea acum cam fără chef la recepție, privind spre stradă, pe unde trecea o camionetă cu studenți gălăgioşi. Era 5 iunie 2004, o zi de vară însorită, şi tocmai se pregătea să plece când auzi o voce din spate:

— Să fie colega mea, detectiv particular?

Se întoarse şi dădu mâna cu el. Era mai tânăr decât îşi închipuise, probabil sub 50 de ani, cu ochi mari căprui şi păr blond pieptănat pe spate, dar arăta şi cam neîngrijit. O privea de parcă era 2:55 noaptea, iar Micaela îşi strânse pe ea geaca de blugi.

— Sunt recunoscătoare că mă primeşti.

— Claire Lidman e moartă, zise Kaj Lindroos.

— Posibil. Dar tot cred că e ceva interesant aici. Promit să nu te plictisesc, insistă ea ducând mâna la buzunarul interior.

Inspectorul Lindroos îi cerceta în continuare corpul.

— Poți să mă plictiseşti cât vrei. Dar eu tot nu cred.

Micaela îşi dori să aibă la îndemână ceva ce să-i îndese pe gât.

— Poate ai putea să te uiți la poza asta înainte să te hotărăşti, răspunse ea urmându-l în lift.

•

Kaj Lindroos urma să se uite la poză, bineînțeles. Era de-a dreptul ridicol că se simțea deranjat să aibă de-a face cu o polițistă atât de tânără, şi imigrantă pe deasupra. Pe de altă parte, nu era aşa de uşor să-şi înfrunte prejudecățile, mai ales când era vorba de ancheta în cazul Lidman. Era marea pată a carierei sale şi fără îndoială că povestea avea ceva ciudat. O femeie frumoasă, cu o bună pregătire profesională, care negociase cu oameni importanți din lumea afacerilor, dispăruse fără urmă acum 14 ani – ca să apară după câteva luni moartă, carbonizată într-un accident rutier în sudul Spaniei. Evident că se gândise de mii de ori la asta. Dar de fapt... La naiba, era o poveste veche, iar acum era vineri după-amiază. Trebuia să ajungă repede acasă, să se îmbete şi poate să se dea un pic şi la fata asta. Merita măcar să încerce.

— Deci lucrezi cu delincvența juvenilă, începu el.

— Încerc să mai fac şi altceva în timpul liber.

— E ceva la modă?

— Foarte la modă.

— Îmi închipui. Îmi place geaca ta de blugi, remarcă el.

Dar voia să spună mai degrabă pieptul, şi o cercetă din nou din cap până în picioare. Ar putea avea picioare mai lungi şi n-ar strica să zâmbească mai mult. Dar ar fi fost păcat să se plângă.

Intrară în biroul lui, unde el făcu un pic de ordine pe masă, ca să facă loc. Dinspre fereastra deschisă se auzeau strigătele tinerilor din camionetă, iar el vru să spună ceva disprețuitor la adresa lor, dar se abținu, să nu pară bătrân.

— Petrecere, remarcă el. Mai că ai vrea să participi.

— Mai că da.
— Şi tu strigai aşa când ai terminat şcoala?
— Din tot sufletul.
— N-a fost foarte demult, nu-i aşa? întrebă el şi regretă imediat.
Era din nou aceeaşi iritare, acelaşi mod inconştient de a spune că era prea tânără şi lipsită de experienţă ca să emită teorii stranii despre învierea din morţi a lui Claire. Dar nu mai putea da înapoi.
— Ai vrut să spui ceva cu asta sau...? îl repezi ea.
— Nu, nu! Dar pe vremea mea, pălăriile alea albe erau considerate reacţionare. Brusc, toată lumea poartă aşa ceva.
— Aha! făcu ea fără interes.
— Se pare că nu mai e la modă să fii rebel.
— Nu mai e?
— Îţi place Ulf Lundell?
— Cine?
Ale naibii dame de suburbie, nu ştiu nimic despre Suedia, îşi zise el.
— Dar ce voiai să-mi spui? Nu mai bine terminăm cu asta? continuă el pe un ton din care nu reuşi să elimine iritarea.
Micaela încuviinţă şi scoase din buzunarul interior o folie de plastic cu o fotografie.
Inspectorului i se făcu teamă o clipă. Nu putea înţelege de ce. Dar nu, se calmă el, era imposibil. Exista un certificat de deces şi o probă ADN, iar pe deasupra văzuse cadavrul cu ochii lui. Nu, era clar, Claire Lidman n-avea cum să mai hoinărească prin lume cu paltoanele ei roşii, elegante.

Trei

Hans Rekke cânta la pianul cu coadă adagioul din *Pathétique.* S-a oprit după numai câteva minute. Piesa nu îi mai vorbea, dar probabil că nu din vina lui Beethoven. Nimic nu îi mai vorbea.

Se ridică în picioare şi se întrebă în ce parte s-o ia. La dreapta sau la stânga? În momentul acela, viața lui consta în astfel de decizii. Să se culce sau să mai stea? Afară urla alarma unei maşini, iar ceasul de perete ticăia, tic şi tac, ca să arate câte secunde se risipeau fără niciun sens.

Pe unde umbla Micaela? N-o văzuse de o săptămână. Poate se mutase din nou acasă, dar cine ar putea s-o acuze? În ce-l priveşte, sigur fusese o companie deplorabilă. Dar era totuşi dureros. Se hotărî să meargă în bucătărie, să-şi ia un pahar de vin. Lucrurile stăteau atât de prost, încât până şi atât i se părea un semn de inițiativă. Dar nu făcu nici asta. Porni spre baie şi deschise dulapul cu medicamente. Închide-l, îşi spuse. Pleacă de-aici! Dar mâinile lui aveau o viață proprie şi luă pastilele noi primite de la Freddie, blestematul lui de doctor.

Se numeau OxyContin şi abia dacă dădeau dependență, aşa scria în descriere. Şarlatanie, îşi spuse, şi se lăsă pe scaunul de toaletă, lăsând amintirile să-l împresoare; nu amintiri bune, evident, ci şi mai multă harababură anxioasă, ca ecoul acelor zile de demult petrecute în Viena, când zăpada cădea fără încetare. Nu puteau să dispară pur şi simplu din mintea lui? Se ridică de pe toaletă şi îi atrase atenția ceva. Se auzise ceva? Da, cu siguranță. Paşi în casa scărilor, paşi familiari.

Tocurile fiicei lui, Julia, loveau pardoseala în ritmul cunoscut, sau poate... ascultă mai atent... poate nu chiar la fel. Paşii se răriră, îşi pierdură vioiciunea şi bravada tinerească. Îşi aduse aminte că Julia părea destul de tristă

în ultima vreme. Dar vechile amintiri erau ca un văl peste gândurile lui. Nu îşi amintea s-o fi auzit spunându-i ceva.

Îşi aranjă rapid părul şi se îndreptă spre uşă, care oricum era descuiată. Julia intră, iar el o studie, tot cu gândurile aiurea. Purta nişte blugi decupați la genunchi, o geacă de piele, luată de la secondhand, şi o pereche de pantofi negri cu tocuri ridicol de înalte. Pe deasupra, exagerase cu machiajul. Îşi strânse geaca pe lângă ea, de parcă îi era foarte frig.

— Bună, draga mea. Ninge afară? o întrebă, cu privirea spre umărul ei, de parcă descoperise acolo fulgi de zăpadă.

— Asta a fost o glumă?

— Da, răspunse el încurcat. Desigur.

Îşi deschise brațele ca s-o îmbrățişeze, însă ea trecu pe lângă el.

— E vară, tată.

— Bineînțeles.

— Sau ninge altundeva în gândurile tale? continuă ea, lovind drept la țintă.

Acum trebuia să se întoarcă în prezent. Fiica lui era aici şi o privi mai atent. Era clar că slăbise şi lui nu-i plăcea. Acel supliciu al corpului îşi avea rădăcinile în familie. Mama lui îl considera virtute, desigur, un semn de clasă şi eleganță. Însă el ştia că acea virtute masca de fapt o spaimă, un abuz mortal, ceva ce nu putea însemna decât o lipsă, o absență.

— Draga mea, hai să mâncăm ceva.

— Găteşti tu sau cum?

Avea tonul tăios, iar brațele firave erau încordate.

— Bineînțeles, răspunse el, îndreptându-se către bucătărie şi deschizând frigiderul. Stângăcia mea te amuză de obicei. Altfel, sigur a pregătit ceva doamna Hansson. Uite aici!

Se uită la un bol de pe raftul din mijloc.

— Rizoto, desigur.
Mirosi bolul.
— Cu vin alb, sos de legume şi parmezan. Şi uite aici! exclamă el şi se lumină la faţă. Ciuperci la cuptor şi racola, vom avea un mic festin.
— Nu, nu, trebuie să plec.
— Dar de-abia ai venit! Le încălzesc la microunde. Pot să te invit şi la un pahar de vin – doar ai împlinit 19 ani, nu?
Zâmbi larg şi se prefăcu mai încurcat decât era, dar fata nu reacţionă.
— Am venit doar ca să-ţi spun ceva, începu Julia, iar el rămase în picioare, cu bolul în mână şi cu presimţirea că urma să audă ceva îngrijorător.
Dar poate nu era decât impresia de iarnă care tot revenea, deşi făcea tot ce putea pentru a părea un tată calm şi sigur pe el – nu unul care tocmai înghiţise nişte droguri.

Patru

Nu trebuia să vin, îşi spuse Micaela. *Nu trebuia să mă las prinsă în povestea asta.*
Dar ştia, desigur, când se întâmplase. Era în jur de 20:30, pe 10 mai, când Samuel Lidman, soţul femeii dispărute, venise la ei, pe Grevgatan, şi aruncase fotografia de vacanţă pe măsuţa de cafea. Fusese un moment stânjenitor. Samuel Lidman respira greoi şi avea fruntea şi pieptul transpirate. Purta un costum maroniu, cizme de cowboy proaspăt lustruite şi, cu toate că era o figură impunătoare de la gât în jos, ca sculptat în piatră, se înroşise foarte tare la faţă şi avea privirea abătută. Era greu să nu-ţi fie milă de el.
— Trebuie să vă uitaţi atent, spusese el. Mai am şi alte poze la mine. Uitaţi-vă la ureche, la nas, la buze; e absolut uluitor.

Nu era puțin lucru ce voia el să dovedească. Soția lui era moartă de 13 ani şi jumătate, adică nu absentă şi dispărută, ci moartă şi identificată cu radiografii dentare, apoi îngropată în cimitirul catolic din Solna. Era, cum se exprimase Rekke, un proiect destul de ambițios să o readucă la viață. Iar Samuel încerca să facă asta arătându-le o femeie frumoasă într-un pardesiu roşu, care apăruse întâmplător într-o fotografie făcută în Veneția.

— Priviți, priviți! insista el.

— Sigur, hai să ne uităm, răspundea Rekke.

Micaela ştia că avea să respingă dovada în cel mai crutător mod cu putință. Era, la urma urmei, un gentleman căruia nu-i plăcea să facă rău, iar Samuel arăta de parcă era în joc viața lui.

Fără îndoială că bărbatul suferise mult. Era îndrăgostit de Claire până în vârful urechilor şi proaspăt căsătorit atunci când ea îl părăsise fără niciun avertisment şi fără niciun cuvânt de rămas-bun. Asta fusese demult, în toamna lui 1990, însă de atunci rana se tot redeschisese şi era cât se poate de adevărat că existau elemente care nu se potriveau. Claire era foarte frumoasă şi avea un talent uriaş, care o ajutase să aibă o carieră fulgerătoare. Conducea echipa de analiză a uneia dintre cele mai mari bănci ale Suediei, Nordbanken, şi era direct subordonată directorului William Fors. La acea vreme – la începutul crizei financiare – se ocupa de împrumuturi şi asigura credite pentru oameni de afaceri indecişi şi companii şubrede. Lucra sub presiune, dar Samuel susținea că-i plăcea. Era o luptătoare şi o jucătoare, iar ei erau un cuplu fericit, îi asigurase el. Perechea ideală, cum spunea.

Dar într-o bună zi, Claire ieşise să-i trimită o scrisoare surorii ei din Londra şi nu se mai întorsese. Dispăruse pur şi simplu fără urmă şi, încă de-a doua zi, poliția demarase o operațiune intensă de căutare. Fuseseră nişte săptămâni

îngrozitoare, le povestise Samuel. Cu toate astea, îi era dor de acele zile, pentru că atunci încă îşi avea trecutul. Timpul petrecut cu Claire era încă frumos şi nepătat. Dar şi acesta urma să-i fie luat. Când operaţiunea era în toi, apăruse un semn din partea ei, nu o scrisoare lungă precum cea scrisă surorii ei, ci doar o vedere, cu o pictură a lui Cézanne din Gardanne, pe care scria că îl părăsise şi că nu mai era în stare să continue.

Era mai dureros decât să ştie că murise, mărturisise el, şi la scurt timp plecase într-o călătorie. Un fel de pelerinaj, câteva săptămâni nu fusese de găsit. Când sunase din Bombay, aflase de moartea lui Claire în explozia unei cisterne în San Sebastian. Se pare că la momentul acela, ar fi avut timp să vină s-o vadă şi să ajungă la înmormântarea de la biserica din Solna.

Dar nu dorea.

„Nu mai există pentru mine”, zisese el. Şi pe deasupra, cadavrul era mult prea ars ca să dorească să o vadă. Lăsase totul în urmă şi se întorsese la călătoriile lui.

„A fost greşeala vieţii mele”, le spusese Samuel. „Aşa, au putut să mă păcălească”.

Îţi venea greu să-i urmăreşti logica. Deşi cadavrul fusese identificat de sora şi mama defunctei, precum şi de inspectorul Kaj, Samuel începuse să creadă tot mai obsesiv că soţia lui era încă în viaţă. Evident că asta avea de-a face cu faptul că nu îşi putuse lua rămas-bun, dar şi cu ideea că soţia lui trebuie să fi primit ajutor ca să părăsească Suedia. Altfel ar fi fost normal să lase nişte indicii în urmă, nu să se evapore aşa, pur şi simplu. Însă această ipoteză părea la fel de nebunească. Micaela îşi amintea cum Samuel îşi tot sucea corpul musculos şi transpira tot mai tare în timp ce Rekke studia fotografia. Nici nu era mare lucru de văzut, era departe de a fi o dovadă a reînvierii. Totuşi Rekke o trăsese

spre el cu o expresie gravă şi o privise îndelung, din politețe, credea Micaela.

Se uitase nu doar la acea poză, ci şi la nişte fotografii vechi cu Claire pe care le adusese Samuel.

— Fascinant, zisese el.

— Îți dai seama, nu? Este ea?

— Nu ştiu. Nu e foarte clară imaginea, nu? Nu îndrăznesc să fac vreo afirmație definitivă, pot doar să spun că această femeie şi Claire au aceeaşi strălucire. *Where I go, life goes,* aşa mi-a spus cândva un violonist infatuat. Dar mă întreb... stai un pic...

Nu mai spusese nimic, lăsându-l pe Samuel Lidman să peroreze mai departe în legătură cu toate asemănările pe care le găsea între Claire şi femeia din fotografie. Rekke nu auzea. Se cufundase într-una din stările lui tipice de transă.

— E puțin agitată, nu-i aşa? întrebase el în cele din urmă. Pare să se uite după cineva, nu?

— Mda, poate.

Samuel Lidman îl privea încordat.

— Dar înainte de toate...

— Da?

— Mersul ei are ceva special. Zboară înainte, însă cumva asimetric. Claire avea cumva probleme cu genunchiul drept?

Samuel Lidman era uluit.

— Da, absolut. De ce întrebi? Şi-a distrus o articulație a genunchiului la schi.

— Pentru că mersul acestei femei are un element de compensare. Piciorul şi şoldul drept, vedeți acolo... se înclină uşor, ca să preia din greutate. Poate fi la fel de bine ceva ocazional, un dezechilibru de moment. Însă în acelaşi timp nu se vede niciun semnal defensiv, nicio senzație că a intervenit ceva sau că a apărut o durere.

— Ce vreți să spuneți?

— Că modul compensatoriu în care îşi răsuceşte corpul e ceva antrenat la perfecţie şi poate de aceea nici nu se observă nimic pe faţă. Poate e nevoie să mărim imaginea ca să vedem şi, desigur, poate să fie consecinţa unei fracturi mai vechi la gambă sau coapsă. Însă astfel de leziuni încetează să ne mai tulbure după un timp mai lung. Bănuiala mea e că ar fi mai degrabă ceva la menisc, care nu s-a vindecat niciodată complet.

Samuel Lidman sărise de pe scaun şi începuse să se plimbe prin bucătărie, tot mai agitat cu fiecare secundă.

Reuşise să creeze o atmosferă tensionată, ca şi cum urmăreau o pistă, iar Micaela se străduise jumătate de oră să-l facă să revină cu picioarele pe pământ. De aceea trecuse o vreme până să-şi dea seama că Rekke tăcuse şi se retrăsese. Avea nevoie să rămână singur, zisese el, şi a doua zi începuse să-şi pună la îndoială propria concluzie.

Era tipic pentru el. Creierul lui lua notă rapid de o serie de detalii pe care le dispunea apoi într-o nouă imagine, o nouă observaţie. Însă după aceea petrecea mai mult timp să-şi pună la îndoială concluzia decât îi luase să ajungă la ea, iar de data aceasta îi era de-a dreptul ruşine. Îi sucise minţile unui om nefericit. „Sunt un idiot”, spunea el, şi poate ăsta era începutul crizei, al prăbuşirii lui în întuneric.

Dar nu conta cât de ruşine îi era. Samuel Lidman se comporta deja ca un nebun şi nici nu-i păsa că Rekke are îndoieli. O ţinuse tot aşa, iar până la urmă Micaela îi promisese că avea să investigheze, de aceea venise milogindu-se cu poza la inspectorul Kaj Lindroos. Dar tot de aceea nu era destul de convinsă, şi acum, când punea fotografia pe biroul dezordonat al lui Lindroos, părea o dovadă jalnică şi neconcludentă.

— Deci asta este, a zis el ridicând-o să o privească.

Dar nu era în stare să se uite prea atent. Îşi întoarse privirea spre fereastră, de parcă spera să-i audă din nou pe tineri.

— Ar fi cazul să te uiți mai atent.

El se scărpină în cap.

— N-ai chef să mergem apoi la o bere? Poate undeva pe malul apei? Aş putea să-ți povestesc una-alta.

Se uită la ea cu atenție şi îşi desfăcu nervos un nasture de la cămaşă, de parcă ar fi început să se dezbrace pentru întâlnire.

— Ah, nu, îmi pare rău. Trebuie să ajung acasă, replică ea.

O cuprinse o senzație de dezgust.

— Eşti sigură? E vineri, soarele străluceşte şi toate alea.

— Mă întâlnesc cu mama, i-o reteză Micaela.

— Ah, da? Bine, bine, răspunse el arătând prin limbajul corpului că acum era şi mai puțin interesat să dedice timp şi energie acestei poze ridicole.

Micaela se întrebă dacă n-ar trebui să mai spună ceva ca să mai îndulcească refuzul, ceva de genul „poate altă dată", dar n-ar fi făcut decât să dovedească superficialitate şi slăbiciune. Se hotărî să se concentreze pe fotografie.

— Uită-te aici. În special urechea şi nasul sunt aproape identice, spuse ea.

— Ah, da? pufni el şi îşi încheie cămaşa la loc. Dar Samuel Lidman a găsit poza la vecinul lui.

Se răzbuna, era clar, iar ea intră în defensivă.

— Un prieten al lui Samuel Lidman a găsit-o la vecinul lui, îl corectă ea.

— Şi nu e ciudat? continuă el şi da, bineînțeles că aşa era.

S-ar fi simțit mai bine dacă fotografia ar fi fost găsită în urma unei anchete sistematice şi nu ar fi apărut aşa, tam-nisam, într-un album de concediu din cercul de cunoscuți.

Dar asta era situația şi din fericire avea să plece în curând şi să uite de toate astea.

— Are vreo importanță cum a fost găsită fotografia? Ori e ea, ori nu e.

— Da, da, sigur, spuse Lindroos şi ridică din nou fotografia.

Atunci Micaela închise ochii şi se gândi cât de mult şi-ar dori să fie ca femeia din fotografie. Ar fi vrut să se strecoare şi ea uşor şi să zâmbească de parcă ar avea tot dreptul.

Cinci

Rekke îşi notase în minte tot ce observase la fiica lui: paloarea, uşoara pierdere în greutate, dar mai era ceva, ca un fel de bucurie sfidătoare în privire.

Căuta să descopere mai multe indicii, cuprins brusc de o stare febrilă, de parcă îngrijorarea pentru fiica sa l-ar fi trezit din nou la viață, dar la început nu văzu nimic, în afară de semnele pierderii din greutate. Apoi observă o urmă roşie la încheietura mâinii drepte, ca o amprentă ce tindea să dispară după o apăsare violentă.

Să fi fost ceva la care consimțise: un joc, un gest din dragoste? Sau o atacase cineva? Nu, nu, se gândi el. Părea totuşi să se simtă bine. Însă creierul lui continua să evoce scenarii oribile. Era semn al crizei prin care trecea, sigur nu exista niciun pericol. Trebuia doar să o facă să mănânce mai bine.

— Spune-ți durerile, draga mea. Ce s-a întâmplat?

— M-am despărțit de Christian, răspunse ea şi atunci el se gândi că într-un fel sau altul este o veste bună.

Nu-l putea suferi pe Christian. Era genul de băiat preocupat de sine, cu o părere prea bună despre el şi care

debita o grămadă de prostii despre lucruri pe care nu le pricepea.

— Of! Îmi pare rău să aud.

— Nu-ți pare deloc rău. Nu ți-a plăcut niciodată.

— Ei, era un puşti OK, spuse el întrebându-se dacă asta credea sau măcar trebuia să creadă.

Doar nu-i uşor să fii tânăr. Le ia ceva timp băieților de genul ăsta să-şi dea seama că nu sunt mai grozavi decât ceilalți. *Nescit occasum.* Este de neînvins. Viața încă nu şi-a lăsat urmele. Pe de altă parte, nu despre asta era vorba. Acum îi era clar că-i luase altcineva locul.

— Spui atâtea prostii, tată!

— Poate. Dar ai cunoscut cumva pe altcineva?

— De unde ştii?

Văd urmele de pe încheietura ta, îşi spuse el. O mână nouă, mai puternică, care te prinde şi efectul asupra ta e mai mare acum.

— Doar ghicesc, comoara mea. Cine e fericitul?

Se uită la el cu un ochi critic, dar şi enervată. Voia să nu-i pese de părerea tatălui ei, deşi de fapt îi păsa, ceea ce lui îi dădea oarece speranțe. Încă era un copil, o fată care nu ştia în ce măsură să se rupă de ai ei şi să-şi câştige libertatea. Se aplecă să o îmbrățişeze, dar ea se retrase, iar mişcarea o făcu să pară şi mai firavă.

— Nu-l cunoşti.

— Nu, desigur. Dar cum e? Ce îți place la el?

— N-ai înțelege.

Se întrebă dacă Julia chiar credea că n-ar înțelege.

Avea o mie de lipsuri şi tocmai luase opiacee ca un *junkie.* Dar avea o enormă înțelegere a forțelor de atracție, a celor bune şi a celor distructive deopotrivă, şi acum, dacă aşa stăteau lucrurile – şi luând în considerare reacția ei, presupunea că aşa e –, că întâlnise o persoană care nu corespundea aşteptărilor familiei sau era la polul opus,

chiar nu îl şoca defel. Şi el îşi dorise să evadeze şi se lăsase purtat de tot felul de tonuri seducătoare şi cântece de sirenă. Ar fi înțeles, şi credea că e şi ea conştientă.

— Bine, bine, bombăni. Dar poate poți să îmi spui ceva despre el. Cu ce se ocupă? Studiază?

— E aşa de-al naibii de important ce face?

— E destul de important. Dar cel mai mult mă interesează dacă e drăguț cu tine.

— Nu e drăguț la modul ăla enervant de plictisitor, de Djursholm.

— Aha, nu? făcu el, rănit de replică. Dar să ai grijă de tine. Să nu ți se întâmple ceva. Nu lăsa pe nimeni să te...

Aruncă o privire rapidă spre încheietura ei.

— Să te rănească, nici măcar un pic.

— De ce m-ar răni cineva?

— Sigur că nu, de ce să te rănească?

În gând îşi spuse: *Dar dacă îți face cineva rău, atunci intră pe mâna mea. Nici n-ai idee, iubire, nici n-ai idee.*

Iar în acel moment îşi aminti din nou acea iarnă de la Viena, când zăpada cădea fără încetare.

Şase

Era o fotografie cu Piața San Marco din Veneția. Dar Bazilica San Marco era trunchiată de la mijloc şi în prim-plan nu era cineva anume, cu excepția unui grup de japonezi trecuți de vârsta mijlocie, care nu păreau să observe camera. Personajele principale erau mai degrabă porumbeii, omniprezenți, păsările fiind şi motivul principal pentru care fusese făcută poza. Fotograful Erik Lundberg voia să arate că Veneția era înțesată de turişti şi de porumbei şi că „ar putea foarte bine să se prăbuşească în mare”.

Dar fără să observe el, o femeie în pardesiu roşu intrase în colţul din dreapta al imaginii, contracarând intenţia de a arăta ceva urât şi distrus. Femeia părea să aibă vreo 40-45 de ani, era brunetă şi radioasă, şi nu numai datorită pardesiului roşu. Ceva în paşii şi strălucirea ei atrăgea privirile şi, chiar dacă tocmai întorcea capul ca să privească în spate, trăsăturile feţei se distingeau destul de bine.

— Normal că Samuel şi-ar dori să fie Claire. Şi eu aş vrea aşa o nevastă, comentă Kaj Lindroos.

Micaela îşi coborî deranjată privirea spre mâini.

— Există asemănări semnificative, iar vârsta ar trebui să coincidă. Am nişte poze mai vechi aici, poţi să faci comparaţia.

Kaj Lindroos făcu un gest de refuz. Totuşi, i se păru că e ceva destul de serios ca să scoată o pereche de ochelari din buzunarul interior – de ce nu şi-i pusese de la bun început?

— După felul în care îşi întoarce corpul şi după cum îşi pune jos piciorul, putem bănui că această femeie are probleme cu meniscul, continuă Micaela.

Lindroos se uită la ea, nesigur dacă glumea sau vorbea serios.

— Poftim?

— Dacă te uiţi aici... începu ea aplecându-se şi arătând spre şoldul şi piciorul stâng al femeii.

Îşi dădu însă seama imediat cât de puţin convinsă era şi nu se mai sinchisi să termine propoziţia, poate pentru că propria nesiguranţă o făcuse să se gândească la fratele ei, Lucas.

Îi tot venea în minte Lucas de la o vreme şi uneori, ca acum, i se făcea brusc teamă. Îşi amintea cum îl văzuse apăsând un pistol pe gâtul unui tânăr, în pădure, la Järvafältet. Rămăsese atât de şocată, că începuse să-şi vadă toată viaţa într-o nouă perspectivă şi de atunci îşi ajuta colegii din Divizia Narcotice cu informaţii despre el. Ştia şi

că Lucas aflase. În aer plutea o senzație neplăcută. O uimea totuşi intensitatea groazei.

Parcă ar fi fost transportată departe de încăperea în care se afla. De aceea nu observă cum Kaj Lindroos îngheață ca şi cum ar fi văzut o stafie. Mai degrabă îl credea iritat că nu dăduse curs invitației la bere. Când îşi ridică privirea, îl văzu cum pune mâna pe telefon, încurcat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Ce... nu, nu, trebuie numai să mă ocup şi de munca mea reală.

Începu să scrie ceva pe mobil, dându-i de înțeles că vrea să tacă şi să-l lase să se concentreze.

— Dar cum am spus, Samuel se înşală, ca de obicei. Şi pe deasupra...

— Da?

Duse fotografia mai aproape de ochi, iar pe buze îi apăru un zâmbet amar, deşi cam fățarnic.

— Ce are femeia în mână?

— O carte, răspunse ea.

— Scrie ceva acolo, nu-i aşa?

— „Love”, credem noi. Pare să existe şi un rând deasupra, dar e ascuns.

— Deci un fel de roman de dragoste?

— Posibil, judecând după culoare. Dar nu e o carte prea comună. Nu am reuşit s-o găsesc.

Kaj Lindroos zâmbi uşor, ca şi cum descoperise ceva ce îl eliberase de o povară.

— Claire Lidman n-ar fi citit niciodată un roman de dragoste.

— Nu?

— Nu, niciodată. Avea mereu o agendă la ea şi nu s-ar fi adâncit niciodată în ceva inventat sau sentimental.

— Nu e tocmai ce am auzit eu.

— Clar că nu, pufni el.

— De ce?

— Pentru că ne-a luat mult timp să o înțelegem. Dar femeia asta nu-şi pierdea timpul cu romane şi prostii. Era mereu cu doi paşi înaintea celorlalţi şi de aceea putea face presiuni asupra unor oameni din finanţe ca Axel Larsson. Cocea tot timpul câte un plan.

— Poate că s-a schimbat.

— Este moartă, spuse el privind din nou mobilul şi părând să recitească atent ce tocmai scrisese.

— Cu toate astea, stai aici cu mine.

Se uită la ea cu un aer ofensat.

— Ei bine, ca orice idiot, sunt ambiţios. Nu închid nicio uşă.

— Deşi ai văzut cadavrul.

— Cadavrul era carbonizat, ştii bine, iar eu nu sunt atât de prost să nu văd că există tot felul de ciudăţenii. Dar asta nu înseamnă că-s dispus să cred orice.

Micaela se întinse după fotografie, dar Lindroos o opri cu o mişcare ce o lăsă în expectativă.

— Am auzit că ai colaborat cu un profesor care a fost dat afară de la Stanford.

— Stanford ar fi preferat să rămână la ei.

— Atunci cine i-a făcut vânt de acolo?

CIA. îşi zise ea.

— Este complicat. Dar are un simţ fantastic al detaliului.

— Destul de bun, am auzit, recunoscu Lindroos, şi vârî cât se poate de ostentativ fotografia în sertarul de sus al biroului.

— Aş vrea înapoi fotografia, mulţumesc.

— O păstrez eu.

— Nu se poate.

— Păstrăm toate prostiile pe care le tot aduce Samuel Lidman. Într-o bună zi, o să-l facem să înceteze. Le nelinişteşte pe rude şi…

Nu apucă să-şi termine fraza. Se auzi o bătaie în uşă şi intră un domn mai în vârstă, cu un început de chelie şi pulover pe gât, cu ochi mici şi critici. Părea stresat şi necăjit şi se scuză că din păcate trebuie să-i întrerupă. Micaela ar fi trebuit să insiste să-şi ia înapoi fotografia, dar obosise şi, la drept vorbind, crezuse oare vreodată povestea asta? Nu cumva se implicase mai ales pentru că visase să lucreze din nou cu Rekke? Dar asta era în mai, când el încă avea acel simt năucitor al detaliului.

De la o vreme, nu mai vedea bine nici picioarele de la scaun sau pragurile care-i stăteau în cale când se ridică şi se târa, din când în când, până la baie. O epuiza şi o trăgea şi pe ea în depresia lui. *Trebuie să iau distanță,* îşi spuse Micaela, salutându-i din cap pe Lindroos şi pe bărbatul cu pulover pe gât. Ieşi din încăpere hotărâtă să o uite pe Claire Lidman şi să se ocupe în schimb de viața ei.

Şapte

Julia plecă, lăsându-l să se întrebe oare cum erau brațele acelea care o aşteptau.

Rekke îşi alungă neliniştea. Avea nevoie să se culce. De la o vreme, nu mai era în stare de nimic. Zăcea pe pat sau stătea ghemuit şi nici măcar în casa scărilor nu mai ieşea. Dar acum măcar se aşezase la pian. Să cânte? Nu, clapele doar râdeau de el.

— Cartaphilus, murmură el.

Cartaphilus. Era cuvântul care declanşase totul.

Dăduse peste el întâmplător, când vorbea Micaela la telefon, acum vreo săptămână, despre femeia dispărută şi declarată moartă în Spania. Cazul nu-l interesa în mod deosebit. I se părea că povestea musteşte de iluzii deşarte şi halucinații şi îi era ruşine de propria analiză pe jumătate

psihotică a fotografiei de vacanță. Dar chiar când era pe picior de plecare, Micaela pomenise cuvântul.

Se dovedise că femeia, Claire, negociase cu Cartaphilus chiar înainte de-a disp ărea fără urmă, iar faptul în sine era îngrijorător.

Cartaphilus era o companie ungară de investiții, aliată în trecut cu KGB şi crima organizată din Uniunea Sovietică. Dar nu asta îl stupefiase. Cuvântul îl transportase înapoi în zilele înzăpezite din Viena. Îl făcuse să iasă din casă şi să umble fără oprire ore în şir.

Când se întorsese, Micaela era plecată şi nici n-o mai văzuse de atunci, iar acum ar trebui să o sune neapărat, să-i spună ce ştia. Dar nu mai era în stare să sape în povestea asta. Of, Doamne... De ce nu-i dădea pace trecutul?

Copilăria lui fusese o înşiruire tristă de zile care semănau una cu alta. Dimineţile şi le petrecea întotdeauna acasă cu maică-sa, cântându-şi la pian gamele, arpegiile şi studiile. De-abia după-amiaza soseau ceilalți profesori, ca doctorul Brandt, şi din când în când alți elevi care se dovediseră capabili – cum fusese Gabor, cu răsuflarea lui şuierată în fa diez, cu lovitura aceea care-l aruncase la pământ. Rekke încă îşi aducea aminte de sângele de pe degete, petele de pe pernă, din dimineața următoare.

Îşi amintea cum se ridicase din pat cu senzația că lumea se scălda într-o lumină nouă, mai stridentă şi că toate mişcările din jurul lui deveneau mai amenințătoare şi mai brutale. Cumva părea să se afle în două locuri în acelaşi timp: în prezent, dar şi în episodul zilei precedente, când fusese atacat în zăpadă.

Revedea în minte iar şi iar lovitura lui Gabor. O vreme, crezuse că era doar modul în care creierul lui îl chinuia sau îl punea în gardă, în caz că ar fi fost atacat din nou, în orice moment. Dar înțelese treptat că amintirile mai serveau unui scop, aşa că se dusese la bibliotecă chiar în ziua următoare.

— Vreau toate cărțile pe care le aveți despre arte marțiale, ceruse el.

Apoi se așezase într-un colț din fundul sălii de lectură, înconjurat de teancuri de bibliografie, răsfoind febril paginile.

O găsise în ziua aceea, la ora 17:15. Lovitura se numea *osotagari* și era una dintre cele 40 de mișcări originale din judo, create de Jigoro Kano. Era descrisă în mai multe cărți. Rekke o putea urmări în ilustrații pas cu pas, pricepând cu încă și mai multă claritate cum fusese pus la pământ. Era capabil să înghețe într-o imagine fiecare secundă a atacului, iar apoi aceasta îi persista în minte; atât cât se putea cu trecerea timpului. Poți rămâne cu orele doar într-o secundă. Dar ce căuta el nu era doar să înțeleagă cum se desfășurase acțiunea. Voia să-și însușească o strategie de apărare, un mod de a para lovitura și rămăsese multă vreme ca în transă. Până la urmă i se arătase, ca o revelație.

Înțelese că ar fi trebuit să-și miște înapoi piciorul stâng, să-și ia avânt și să întoarcă lovitura. Soluția lui avea o frumusețe imediată, o simetrie ca de dans și zăbovi un moment mai lung, gândind-o teoretic. Se lupta în gând.

Apoi s-a ridicat cu altă ținută, iar pe drum spre casă și-a însușit mișcarea. Începuse să-și dezvolte un nou fel de a merge și folosea fiecare moment liber exersând la el în cameră, nu doar acea lovitură. Își imagina alte atacuri și lovituri și îi era tot mai clară esența acelei filosofii pe care era pe cale să o cucerească: *e posibil să învingi pe cineva mai puternic decât tine.*

Era nevoie doar să urmezi mișcarea care se îndrepta spre tine până la punctul ei inevitabil de ruptură și atunci, în clipa aceea, să-ți găsești punctul de sprijin și să ripostezi. *Fortitudo hostium amicus est.* Puterea dușmanului tău îți poate fi aliat. O ținea așa ore în șir, până când nu mai

suporta. Trebuia să-şi scoată asta din cap, aşa că o întrebase pe mama lui:

— Gabor ăla n-ar putea să mai vină pe-aici?

— Doctorul Brandt a spus că nu pare să vă placă prea mult unul de altul, răspunsese ea cu un aer trist.

— Dar mă stimulează, insistase el, iar aceste cuvinte erau magice.

Dacă era ceva ce îl stimula, mama lui era de acord. Într-o după-amiază, când ningea din nou, sau cel puţin ningea în mintea lui, reapăruse şi Gabor. În ziua aceea pisica lui, Ahasverus, se tot fâţâia pe la picioarele lor. Se ţinea scai de ei şi sărea pe masă când lucrau la matematică, de parcă ar fi presimţit ceva. Ieşiră apoi în grădină, la fel ca ultima oară, iar Rekke se strădui să pară la fel de pierdut ca atunci; voia să lovească din poziţie inferioară, întrebă pe un ton aproape umil:

— Îmi poţi arăta din nou lovitura aia?

Gabor rămase fără replică. Parcă n-ar fi înţeles cum de Rekke putea să fie atât de prost. Dar îşi reveni pe dată şi zâmbi dispreţuitor, iar şuieratul uşor al respiraţiei sale coborî din nou cu o jumătate de ton, la fa diez. Apoi se năpusti spre el, dar nu cu aceeaşi lovitură, iar în primele secunde, Hans fusese convins că avea să fie umilit exact ca data trecută. Dar de data asta sinapsele i se conectau mai rapid şi făcu un pas în spate, concentrându-se să urmărească mişcările lui Gabor.

Le vedea ca sub un reflector şi, detectând o clipă de instabilitate, făcu un pas în faţă şi-l prinse pe Gabor în aşa fel încât nimeriră în aceeaşi poziţie ca data trecută. Pe urmă se aplecă în spate şi probabil că adversarul lui considera că e din nou în avantaj. Dar era exact acea iluzie pe care voia s-o creeze Rekke.

Folosi forţa lui Gabor ca pârghie şi, cu o putere uimitoare, îl aruncă la pământ, uluit de propria-i lipsă de sentimente.

Fără să fi plănuit, îl trase în sus şi repetă lovitura, iar când Gabor dădu cu capul de pământ, simți ceva ca un aflux în piept. Apoi se întâmplă ceva. Rekke nu avea să uite niciodată.

Văzu fața lui Gabor şi trase aer în piept. De pe chip îi pierise complet încrederea de sine suverană, fiind înlocuită de descumpănire. Înțelese instinctiv că avea să plătească pentru ce văzuse. Gabor nu era un băiat care să poată suporta umilința. Era o persoană care trebuia întotdeauna să se răzbune şi să câştige. Dar, pe-atunci, Rekke nici nu-şi imagina cât de necruțător putea să fie când îşi lua revanşa.

Rămăsese în zăpadă, urmărind spatele lui Gabor cum dispare la orizont ca promisiunea unei amenințări, în timp ce doctorul Brandt se năpustea afară, dând din mâini.

Opt

Micaela se îndrepta spre Rådhusparken, adâncită în gânduri. De ce păstrase Lindroos fotografia dacă respingea ipoteza cu totul? Nu înțelegea. Dar poate nu era nimic ciudat, toată povestea era oricum sucită. O lăsă baltă.

Era în concediu, nu tocmai de bunăvoie, dar tot avea o groază de lucruri de care să se ocupe. De fapt, îşi dorise să fie liberă în iulie, pentru o perioadă mai lungă. Dar i se spusese că era nevoie de ea atunci, aşa că îşi luase două săptămâni acum, la început de iunie, iar restul avea să-l ia în septembrie. Lucra cu delincvența juvenilă în cartierele de pe lângă Järvafältet, ceea ce nu era tocmai ce visase când luase bacalaureatul şi se urcase şi ea într-o camionetă, țipând din toți rărunchii. Dar avea avantajul că putea studia îndeaproape cum ajungeau drogurile în diferitele părți ale oraşului şi era încă un motiv pentru care începuse să-şi vadă fratele cu alți ochi.

Acum primea şi ea informații din care reieşea rolul lui central în traficul de droguri din zonă. Însă era greu de dovedit şi, la drept vorbind, devenise puțin obsedată, ceea ce probabil că nu era chiar normal. Se dusese vorba, avea parte de ironii şi amenințări voalate, iar câteodată, aşa cum i se întâmplase cu Lindroos mai devreme, o cuprindea o senzație neplăcută. Pe lângă ea trecu un autobuz alb şi chiar atunci îi sună mobilul. Era Vanessa, prietena ei cea mai bună, sau oricum prietena ei în cele mai multe privințe.

— Bună! o salută Vanessa. Cum eşti?

— Se putea mai bine. Mă gândesc să-mi cumpăr pantofi noi.

— Dar nu adidaşi albi.

Micaela îşi coborî privirea spre pantofi: în general, purta doar adidaşi albi. Dar într-o bună zi avea să-i schimbe.

— Mai bine mor, răspunse ea.

— Desigur.

— Tu ce faci?

— I-am vopsit părul unui moş care nu prea mai avea păr decât în urechi. Dar acum mă gândesc să fug de-aici şi să agăț pe cineva. Simt că sunt pe cale să explodez.

— Ar fi păcat.

— Nu-i aşa? Apropo, te caută Lucas.

Micaela se înfurie pe dată.

— Şi de ce nu m-a sunat?

— Spune că te-a sunat de o sută de ori.

De trei ori, se gândi ea, *maximum.* Dar n-avusese chef să răspundă şi o enerva că Vanessa făcea pe intermediarul. Era exact ca toate celelalte cretine, atrasă şi întrucâtva fermecată de el.

— Ce vrea?

— A fost foarte drăguț.

— Sigur.

— Se spune că încerci să-l bagi la zdup.

— Este un infractor.

— Nu e chiar singurul.

Dar e speța cea mai rea, se gândi Micaela.

— Ceea ce nu prea schimbă situația, zise ea.

— Cine strigă acolo?

— Absolvenții de liceu. Mergem la o bere?

— Ies cu Malika. Are ceva de-a face cu Jojje?

Într-o oarecare măsură, avea de-a face şi cu Jojje. Dar nu voia să discute cu Vanessa despre asta şi căută să spună altceva, orice. Mai departe pe trotuar, un bărbat adus de spate aprindea o țigară. În lumină, părea palid şi vlăguit.

— Ai auzit că se gândesc să interzică fumatul în baruri? întrebă Vanessa.

— Ce vrei să spui?

— Norvegienii au interzis deja.

— E ceva religios?

— Nu-i aşa că ar fi chiar frumos?

— Crezi că Lucas i-o fi băgat în sperieți pe Jojje şi pe mama lui?

Aşa credea, dar, pe de altă parte, nu avea dovezi, doar o bănuială care devenise tot mai puternică în ultimele luni.

— Cred că eşti nedreaptă cu el. Nu-ți vrea decât binele.

Micaela închise ochii, căutând iarăşi noi subiecte de conversație.

— Am de gând să mă mut, spuse ea.

Vanessa rămase tăcută, probabil şocată.

— Ce...? Glumeşti? De ce?

— Aşa simt că trebuie.

— S-a întâmplat ceva?

Se gândi să-i descrie situația din Grevgatan mai îndeaproape, să-i spună că Rekke se cufundase din nou în tenebrele lui şi că era imposibil să scoți de la el un singur cuvânt rezonabil.

— Nu tocmai, răspunse ea.

— Dar nu vă merge bine, sau ce?

Auzi ceva ce nu-i plăcu în vocea Vanessei, nu tocmai bucurie, mai degrabă un triumf reținut, un ți-am-zis-eu.

— Nu-i mare lucru, răspunse ea defensiv. Doar că mi-e din nou dor de linişte şi pace.

— Înțeleg, draga mea, înțeleg. Vrei să ne vedem? Pot anula întâlnirea cu Malika. O să mă ocup de tine.

De ce avea, dintr-odată, vocea atât de blândă?

— Nu-i atât de grav.

— E clar că nu. Dar la drept vorbind, poate că e bine că ți-ai dat seama acum, ce ştiu eu... înainte să fii rănită.

— De ce să fiu rănită?

— Poate că ideea nu a fost ca relația să funcționeze. Nu te simți cu adevărat acasă acolo, continuă Vanessa, şi era adevărat, se simțea departe de Rekke în multe privințe.

Cu toate astea, se enervase şi regreta că pomenise de mutat. Nu era nimic hotărât, doar un gând care nu-i dădea pace în ultima vreme.

— Ce ştii tu despre unde mă simt eu acasă?

— Doamne, calmează-te un pic! Vreau să spun doar... că mi-a fost dor de tine, răspunse Vanessa.

Şi poate că şi Micaelei îi fusese dor de Vanessa şi de conversațiile lor zilnice. Dar nu la fel de mult, realiză ea, cum îi era dor de Rekke, aşa cum era el în zilele alea de primăvară, când lumea parcă ar fi fost străvezie pentru el.

— Iartă-mă, spuse ea.

— E-n regulă.

— Dacă dai de Lucas, zi-i că-l sun.

— O să închizi acum?

— Salut-o pe Malika, spuse ea, şi chiar închise, cu o bruschețe inutilă.

Însă se simțea deodată singură şi se hotărî să meargă la mama ei, în Husby, cum îi spusese lui Lindroos.

Maică-sa era cu siguranță în favoarea mutării în Östermalm, deşi, bineînțeles, doar pentru că mutarea îi dădea senzația unui plus de rafinament.

•

Kaj Lindroos ar fi trebuit să-şi încheie ziua de vineri cu o întâlnire cu comisarul Lars Hellner. Dar îi scrisese un mesaj să vină mai devreme, ca să scape mai repede de fata asta latino, iar acum regreta. Nu pentru că-i părea rău că plecase fata. N-avea decât să se ducă în cartier la maică-sa şi să nu se mai întoarcă.

Dar voia să fie singur cu gândurile lui, chiar dacă acestea erau numai paranoia şi prostii, pentru că n-avea cum să fie Claire în fotografie. Era ca şi cum tatăl lui defunct ar fi fost văzut la o petrecere în Mallorca. Doamne, ce dor îi era de-o beție!

— Pari încordat azi, remarcă Hellner.

— Sunt doar puțin obosit, răspunse el şi se întrebă dacă n-ar trebui să scoată pur şi simplu fotografia, să i-o arate lui Hellner şi să se liniştească o dată pentru totdeauna.

Dar n-avea niciun chef să îi mai amestece şi pe alții, şi în niciun caz pe Hellner, care preluase sarcina după el şi îl excludea. De fapt, trebuia să facă fotografia bucăți-bucățele, să uite totul şi să-l asculte pe Hellner spunându-i care va fi următoarea lui investigație. Dar nu se putea concentra. Imaginile întipărite din memorie îl invadau; îşi aducea aminte cum auzise prima dată de accidentul din San Sebastian. Era seara târziu, în urmă cu 13 ani şi jumătate, şi el era încă la birou. Un polițist spaniol, *comisario* Antonio Rivera, sunase şi raportase nişte lucruri care nu păreau să se potrivească unele cu altele. O autocisternă se răsturnase peste un parapet sau o pantă în munți şi căzuse pe o porțiune de drum unde se aflau oameni care se întorceau de la concertul unui cor.

Izbucnise un incendiu şi muriseră 16 oameni, iar mulți dintre ei nici nu mai putuseră fi identificați. Dar mai era vorba şi despre altceva. Însă *comisario* Rivera voia de fapt să le spună despre o femeie cu cetățenie dublă, britanică şi suedeză, care se cazase cu două zile în urmă în oraş, la Grand Hotel. Femeia îşi lăsase paşaportul la hotel, ieşise să facă o plimbare mai lungă şi nu se mai întorsese.

— Numele ei este Claire Lidman, spusese *comisario* Rivera, şi credem că este una dintre victime.

Lindroos îşi amintea de reacția sa la această veste. Era profund dezamăgit. Nu fiindcă era posibil ca femeia să fi murit – la urma urmelor, n-o cunoscuse personal –, ci pentru că investigația îşi pierduse greutatea. Dacă murise, fusese un simplu accident. Nimeni, niciun geniu al răului nu putea să pună la cale o catastrofă de asemenea proporții şi în acelaşi timp să se asigure că se afla şi ea la locul potrivit.

Erau prea mulți factori şi parametri arbitrari, iar el ajunsese mult prea târziu în Spania, pentru că n-avea niciun zbor până a doua zi. Când el şi colegul lui, Roffe Sandell, ajunseseră la San Sebastian, sora şi mama lui Claire erau deja acolo. Stăteau şi fumau în fața morgii, arătând ca vai de ele, i se părea lui, departe de imaginea generală pe care şi-o făcuse despre Claire. Dar despre ea ştia că parcursese drumul spre o altă clasă socială, aşa încât le salutase politicos şi curtenitor, uimit de cât de calme erau, sau poate chiar mulțumite – de parcă ar fi ştiut dintotdeauna că aşa avea să se sfârşească.

Îi trecuse prin cap că sigur o invidiaseră, că nu-i încurajaseră defel succesele.

— Îngrozitor să ne întâlnim în asemenea împrejurări, le spusese el.

— Mulțumesc, răspunsese Linda, sora lui Claire. Claire a fost cea mai bună dintre noi, este cumplit.

Sau ceva de genul ăsta, ceva impecabil şi mişcător, dar care nu suna pe deplin onest, şi îşi aminti cum se străduise să nu-i arunce priviri deplasate.

Linda avea ceva provocator, i se părea lui, ceva aproape vulgar, care nu era atenuat de fusta mulată. Era o femeie masivă, cu ochi minusculi, forme ample şi o piele care ai fi zis că aparținea cuiva care fumase şi se distrase toată viața, de la 13 ani. Îşi aminti cum îi deschisese uşa şi intrase în morgă chiar în spatele ei, auzindu-şi scârțâitul pantofilor. Bretelele sutienului se vedeau pe sub bluza neagră şi încercase să ghicească mărimea cupelor, poate nu cea mai nobilă ocupație la acel moment. Dar natura umană este cum este, iar moartea acționează ca un afrodiziac. Simțise mirosul de la distanță. Era mai rău decât îşi închipuise: gros, dulce, sufocant. Nu arsese numai piele, ci şi grăsime, muşchi, sânge, iar deasupra, petrol şi cauciuc. Era insuportabil; se întorsese şi fusese cât pe ce să vomite, simțind o clipă de înstrăinare.

N-are cum să fie Claire acolo, îşi spusese el, e de neconceput. Dar considerase că reacția lui era firească. Nimeni nu se aşteaptă să vadă un om distrus în aşa măsură, cu siguranță nu o femeie ca ea, şi nu pricepea de ce mama şi sora lui Claire erau atât de calme. Cât despre el, era pe punctul să clacheze. Era o privelişte îngrozitoare: în fața lui stătea întinsă o creatură roşie, carbonizată, urât mirositoare, plină de răni, pe alocuri înnegrită. Era imposibil să faci față. Cum puteau ceilalți să stea acolo şi să privească netulburați? Era de neînțeles. Apoi realizase că mama şi sora ei o văzuseră deja. Erau pregătite pentru şoc şi poate doar se închiseseră în ele însele.

Împreună cu *comisario* Rivera cercetă cadavrul, de la picioarele arse până la capul rămas fără păr şi fără trăsături. Toate semnalmentele pe care le ştia fuseseră confirmate, strungăreață şi vechea fractură la menisc.

— Ea este, spusese mama ei.

„Ea este”, şi de ce s-ar îndoi el, ţinând cont de strungăreaţă şi toate celelalte?

Totuşi, trăia cu impresia că e ceva care nu se potriveşte. Bănuiala nu era însă destul de solidă ca să fie luată în serios sau să-l facă să ia măsuri. Dar era acolo, poate şi datorită comisarului Rivera.

Acesta părea un tip prea elegant ca să-şi petreacă timpul prin morgă. Vorbea o engleză perfectă, stătea în Madrid şi etala o atitudine de militar de rang înalt, dar îi lipsea cu totul respectul pentru doctori şi oameni cultivaţi, pe care Kaj îl deprinsese în copilărie. Îi dădea ordine medicului legist fără să se codească, lua mereu iniţiativa, se asigura să fie luate toate probele de laborator relevante, iar rezultatele probelor veniseră şi ele uimitor de rapid.

Amprentele erau arse, însă radiografia dentară confirma identitatea victimei. Nu părea să existe loc de îndoială, însă... Îl sâcâia ceva şi, ca şi în cazul fotografiei din sertarul biroului, voia să se întoarcă asupra detaliului, dar, în acelaşi timp, să se şi distanţeze de el. Să-şi amintească şi să uite deopotrivă.

— Ai auzit ceva din ce-am spus?

Lindroos îşi întrerupse şirul gândurilor. Ochii căprui ai lui Hellner, care păreau mereu sceptici şi sfidători, aruncau priviri tăioase.

— Desigur, răspunse el. Sunt doar un pic...

— Cum, Kaj?

— Nu mă concentrez, continuă el, din nou tentat să-i arate fotografia şi să-şi mărturisească temerile, dar îl asaltară şi alte amintiri, şi acum i se păru de-a dreptul imposibil.

— Are legătură cu fata care a fost aici? întrebă Hellner.

— Poate.

— În ce fel?

— Spunea tot felul de prostii despre Claire Lidman, răspunse el şi regretă imediat.

Hellner reacţionă vizibil când auzi numele, devenind iritat şi suspicios.

— Ce-a spus?

— Lucrurile obişnuite, ştii tu – că ar fi în viaţă şi ar umbla pe undeva în paltoane scumpe.

— Şi de data asta ce-a fost?

— Nu-mi amintesc exact. Bătea câmpii, adăugă el, însă nu-i plăcu nici lui tonul pe care vorbise.

Se auzea că nonşalanţa era jucată, aşa că Hellner îl privi şi mai atent.

— Deci nu îmi poţi spune nimic mai concret?

— Nu, nu prea.

— Mi s-a părut cunoscută fata. E poliţistă?

— Într-un fel, răspunse el sperând să scape fără să-i spună numele.

Simţea în sinea lui că nu voia cu niciun preţ să mai sape şi alţii din nou în povestea asta, aşa că încercă să schimbe subiectul şi să pălăvrăgească despre toate prostiile care-i treceau prin cap. Habar n-avea că Lars Hellner îl citise din prima clipă şi cu siguranţă îl interesa mai mult tânăra decât orice ar fi avut el de spus.

Nouă

Rekke se ridică de la pian cu presimţirea că urma să se întâmple ceva teribil. Dar erau numai vechile amintiri care-i jucau feste. De la o vreme, în viaţa lui nu se mai întâmpla nimic în afară de vizitele ocazionale ale doamnei Hansson, care-l întreba din când în când dacă avea grijă de el, ceea ce nu era cazul.

Era o epavă, şi cu ce se ocupa el de fapt? Se plimba gândindu-se la pisica lui de demult, pe care o botezase cam stupid, Ahasverus. În copilărie îl fascina subiectul, poate şi din simplul motiv că existau destul de multe materiale pe tema asta în biblioteca părinților lui. Goethe scrisese despre Ahasverus, ca şi Schlegel Hamerling, dar şi H.C. Andersen, Fröding sau Pär Lagerkvist.

În descrieri, mai ales la Lagerkvist, Ahasverus era adesea o persoană prietenoasă, absolut obişnuită, cu o viață liniştită cu familia sa, dar care stătea într-un loc cam nepotrivit. Pe stradă se târau condamnații la moarte, nefericiții care îşi purtau crucile spre Golgota, iar într-o bună zi, unul dintre ei a vrut să se odihnească pe scările casei lui. Ahasverus i-ar fi dat permisiunea, nu era chiar fără inimă. Însă nu voia să aibă probleme cu autoritățile şi de aceea l-a alungat, atrăgându-şi blestemul: să rătăcească veşnic, ca un suflet neîmpăcat. Ceva din poveste îi atrăsese atunci atenția lui Rekke. Soarta lui Ahasverus era descrisă nu numai ca un blestem, ci şi ca un dar sumbru.

Se spunea că, după ce îl alungase pe Iisus din Nazaret, Ahasverus nu mai putuse să se bucure şi să fie mişcat ca noi, ceilalți. Peste tot ce privea cădea cenuşă. Dar nici nu putea fi orbit. Vedea neant unde alții vedeau măreție, viclenie unde alții se ploconeau sau se lăudau. Când, dintr-un capriciu, îi pusese acest nume pisicii, ea dobândise un fel de maiestate sumbră. Iubea pisica damnată şi se legase de ea. De aceea s-a îngrijorat imediat ce dispăruse, nu mult după vizita lui Gabor Morovia.

Nu era de găsit nicăieri prin casă şi afară nu era vreme să se plimbe pisicile, pentru că erau sub 0 grade. Ningea, se anunța viscol, iar Rekke umbla prin cartier strigând: „Sverus, Sverus”. Dar nu o găsise. Întorcându-se acasă seara târziu, adâncit în gânduri, auzi ceva din tufişuri, iar speranța renăscu câteva clipe.

Se încordă şi zări mai departe, spre cutia poştală, ceva ce semăna cu căciula de blană a doctorului Brandt, pe care o purta întotdeauna în vârful capului şi era firesc să fi fost luată de vântul puternic. Dar, brusc, ce vedea el luă foc; blana trosnea şi mirosea a benzină. Dintr-odată, căciula scoase un urlet îngrozitor, iar Rekke se repezi să stingă focul cu haina, arzându-se pe piept şi la umăr.

Văzu în ochii pisicii că încă trăia, pârlită şi fără piele, ca şi cum nu-şi pierdea doar viața, şi nu ştia nici măcar ce se întâmplase cu cadavrul.

Poate că el fugise pur şi simplu şi o lăsase pe doamna Hansson să o îngroape. Dar era sigur că în noaptea aceea lansase un arsenal întreg de înjurături dramatice, iar apoi continuase zi de zi cu exercițiile de arte marțiale, de parcă l-ar fi putut salva de la colaps.

În altă ordine de idei... era doar o pisică şi se întâmplase cu mult timp în urmă. *Prostii,* bombăni el îndreptându-se spre birou să caute informații despre Gabor Morovia şi Cartaphilus. În timp ce se uita la rezultatele căutării, îşi dădea seama cât de puține ştia, ceea ce se datora în parte faptului că Morovia eliminase aproape toate informațiile personale de pe internet, dar era şi vina lui, pentru că nu se străduise să cerceteze cu aceeaşi energie ca de obicei. Oricât de întinsă era umbra amenințătoare a lui Morovia în viața lui, el fugise de acest subiect, ceea ce fusese desigur greşit. *Nosce hostem.* Trebuie să-ți cunoşti duşmanii. Dar Magnus, intrigantul de frate-său, sigur ştia totul şi fusese de față când Nordbanken îl înlăturase pe Axel Larsson, iar Cartaphilus pândea cu siguranță în culise. Era oare în stare să vorbească cu el? Cu greu! Fiecare convorbire cu Magnus îi lăsa impresia că oamenii sunt nişte indici bursieri, care cresc sau scad în funcție de statutul social şi gradul de utilitate. Şi totuşi... Poate că o discuție cu bufonul ar mai limpezi situația.

Rekke clătină nervos din cap, luă telefonul şi avu grijă să lase impresia că este fix la fel de nenorocit şi drogat cum se simțea, lucru care, îşi spunea el, poate i-ar fi dat ghes lui Magnus. Fără succese speciale pe arena politicii internaționale, acesta se putea oricând bucura de depresiile fratelui său.

Slăbiciunea altora e o consolare pentru orice mic Machiavelli.

Zece

Micaela coborî din metrou la Husby şi se îndreptă spre locuința mamei sale din Trondheimsgatan. Era destul de multă lume afară: vânzătorii din piață care căscau, un grup de elevi care trecea cu fanioane galbene în mână, doi adolescenți preocupați să imite vocal nişte bubuituri, o fată cu părul violet, îmbrăcată cu un hanorac, care o salută.

— Salut, copoiule!

Viața îşi urma cursul obişnuit. În dreapta, într-o curte, o gaşcă de puşti jucau fotbal ca de obicei. Cu toate astea, simțea că este ceva diferit, dar nu putea spune exact ce anume. Avea parte de mai multe priviri suspicioase şi de mai puține zâmbete. Din depărtare, venea spre ea Hugo Pérez, cu căciulă pe cap în toiul verii.

Hugo Pérez era doar cu doi ani mai mare, un macho arogant care zâmbea prosteşte tot timpul, de parcă lumea întreagă nu era decât o mare glumă. Acum vedea de la distanță că se lovea cu pumnii în piept. Ce aiureli mai erau de data asta?

— Bună, Hugo! Cum stă treaba?

Însă el nu-i răspunse.

— Faini pantalonii!

Hugo ignoră şi asta, trecând pe lângă ea cu nonşalanță calculată.

— Deşi ai putea să-i tragi un pic în sus, continuă ea, şi era perfect adevărat.

Pantalonii, o pereche de blugi decolorați, se lăsaseră în jos pe fese şi ce prostie mai era şi asta, cu căciulă pe căldura asta?

— Paiață! murmură ea.

Dar asta nu schimbă nimic. Răceala lui Hugo o rodea şi dintr-odată se simți ca o străină în propriul cartier. Poate avea de-a face cu faptul că locuise o vreme în Östermalm? Dar nu, era convinsă că nu avea nicio legătură cu Rekke şi Grevgatan.

Era vorba despre Lucas şi avea o logică. Dacă imaginea ei despre Lucas era pe cale să se schimbe, se schimba şi Husby în aceeaşi măsură. În copilărie, el era fratele mai mare şi puternic care o apăra de tot ce era rău. Dar acum, de când primea zilnic informații cu privire la deprinderile lui de infractor, devenise mai degrabă o amenințare.

Era foarte limpede că Husby nu mai putea fi la fel în condițiile astea şi nu era deloc ciudat că băieții ca Hugo o priveau ca pe o trădătoare. Scormonea în locuri care ar fi trebuit să rămână neatinse, dar nu putea să n-o facă. Trebuia să ştie.

— Micaela!

Ajunsese pe Trondheimsgatan şi se uită dezorientată în jur. Cea care o striga era mama ei. Dar oricât se uita în curte, nu o vedea.

— Unde eşti?

— *Aquí, estúpida!*

Maică-sa era în spatele balansoarului şi al căsuței de joacă, bătând covoare. Purta pantaloni hippy cadrilați, un tricou larg de bumbac cu o inimă roşie pe piept şi avea părul desfăcut şi proaspăt vopsit şi sandale cu tocuri.

— *Vas a în a una fiesta?*

— Ce, nu! făcu mama ei trăgând de hainele de pe ea uşor teatral. Sunt nişte vechituri. Dar dacă ai şti cât cântăresc covoarele astea... adăugă ea lovind cu putere unul.

— N-ai putea să le aspiri?

— Am vrut să le bat să le iasă dracii, că aşa merită, răspunse ea gâfâind, dar deveni serioasă când îşi aminti de ceva.

O scrută pe Micaela din cap până în picioare, vădit nemulțumită. O prinse de geaca de blugi şi trase de ea, îi dădu părul pe spate şi o țintui cu privirea, oarecum dezamăgită.

— Am auzit că profesorul tău vrea să te muți.

— Nu, chiar nu vrea.

— Nu? Tocmai am vorbit cu Dolores.

Dolores era mama Vanessei.

— Ea spune că trebuie să pleci de-acolo. Micaela, nu pot pricepe de ce laşi totul baltă atât de repede, e lucrul cel mai bun care ți s-a întâmplat de când...

Maică-sa nu părea să găsească alt lucru bun care să i se fi întâmplat, iar Micaela se gândi dacă să-i spună pentru a suta oară că era colocatara, nu iubita lui Rekke. Dar n-avea chef. O enerva la culme că vestea se răspândise aşa rapid, de fapt nu numai că se răspândise, ci se şi alterase pe parcurs.

— Încă nu e nimic hotărât. Dar m-am săturat de el. E deprimat şi ia prea multe pastile.

— Abuzul de droguri e frecvent în cele mai bune familii, remarcă maică-sa şi nu încăpea îndoială la ce familie făcea aluzie.

Simon, celălalt frate al ei, era aproape permanent drogat de la 14 ani.

— Iei totul prea uşor, protestă Micaela.

— Uşor, eu? După toate prin câte-am trecut? Vorbeşti serios? Trebuie să stai lângă el să-l ajuți şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu te aranjezi şi tu puțin? Pune-ți o rochie, arată-ți formele, nu-ți mai ține părul pe față şi nu te mai ascunde. De ce nu încerci o pereche de pantofi cu toc? Pantofii ăia sport te fac să arăți scundă şi îndesată.

— Mamă, nu sunt în stare.

— O femeie trebuie...

— Nu spuneai că eşti feministă un pic mai devreme?

— Sunt socialistă, draga mea, socialistă şi cred că trebuie să ne ajutăm unii pe alții – şi vai, un bărbat ca el... Un om de lume. Trebuie să ții în preajmă o asemenea persoană şi apropo, ar fi bine să ne faci cunoştință înainte să fie prea târziu. Cred că m-ar îndrăgi, m-a interesat mereu psihologia. Ştii doar că l-am cunoscut cândva pe Erich Fromm, nu?

— Aproape că l-ai cunoscut, mai bine spus.

— Da, da, poate. Însă l-am citit. Am de spus foarte multe lucruri captivante.

— Sigur că da.

Simți nevoia să plece de-acolo. Fusese o idee proastă să vină.

— Pleci?

— Am o groază de lucruri de făcut.

— Mult prea multe, dacă e să-i dăm crezare lui Fucas.

Micaela clipi enervată spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, absolut nimic. Îți spun numai ce zice Lucas. Vrea să spună că îți faci singură probleme.

— Poate că vreau să am probleme.

— Ah, vai, acum vorbeşti ca taică-tu.

— Ar fi aşa de periculos?

— Lucas nu-ți vrea decât binele. Dacă ai şti ce frumos s-a purtat în ultima vreme! Natali are o influență incredibil de

bună asupra lui şi nu m-ar mira dacă ar fi pe cale să aibă copii şi să mă facă bunică, oricât ar fi de greu de crezut, adăugă ea făcând un gest cochet cu părul.

— Termină!

— Cum să termin? Cred eşti nedreaptă cu el. Trebuie să spun şi asta. S-a dus vorba că îți bagi nasul şi că pui o sumedenie de întrebări incomode.

Micaela îşi ridică privirea spre balconul de la mansardă, de unde tatăl ei căzuse în urmă cu 16 ani.

— Simt că nu mai eşti de partea mea.

Maică-sa puse bătătorul pe uscătorul de rufe şi se îndreptă spre ea cu brațele larg deschise.

— Draga mea, iubire! Cum poți spune aşa ceva? Ce ți-a venit? Doar sunt întotdeauna de partea ta. Numai că nu vreau să ajungi să ți se întâmple ceva. Lucas şi cu mine suntem îngrijorați pentru tine.

— Îngrijorați pentru voi înşivă mai degrabă, bombăni ea şi se trase din îmbrățişare.

Îşi spuse că nu se mai simțea acasă nici aici, nici la Rekke.

Unsprezece

Şeful de cabinet Magnus Rekke se afla în garderoba lui din Ulrikagatan şi împacheta un costum negru într-o husă de la Huntsman & Sons, în timp ce îşi proba smochingul şi îşi înnoda papionul. Urma să meargă în satul Arromanches din Normandia pentru comemorarea a 60 de ani de la Debarcare, dar asta în sine nu era prea interesant.

Cel de Al Doilea Război Mondial nu numai că era istorie, se vorbea de el până la exasperare. Ştia foarte bine fiecare atac. În rest, ceremonia era ca un Ajun de Crăciun. Venea toată lumea: Bush, Blair, Chirac, Schröder şi amicul secret

al lui Schröder, Putin, până şi regina Angliei, la care se adăugau toate eminențele lor cenuşii. Nu avea de gând să piardă o secundă.

La naiba, ce-l mai strângea smochingul! Nu demult, la decernarea Polarpriset, îi venise perfect. Doar nu s-a îngrăşat de-atunci! N-avea cum. Sau poate... Ar fi cazul desigur să termine cu berea asta blestemată şi să treacă din nou pe vin, orice, doar să nu fie treaz. Îi sună mobilul. Dar unde naiba era? Răscoli printre tricouri şi cămăşi şi îl găsi până la urmă în buzunarul pantalonilor de la costumul gri pe care tocmai îl probase. Dar atunci telefonul tăcu şi era foarte bine, deşi oh, Doamne... era Hans. A înviat din morți, s-a ridicat din împărăția umbrelor? Magnus sună înapoi.

— Ce faci, mai trăieşti?

— *Morituri te salutant,* răspunse Hans.

— Am afară maşina care să mă ducă la Arlanda, aşa că zi pe scurt, continuă el satisfăcut să lase impresia de om ocupat, când lumina familiei, micul geniu al mamei, nu făcea decât să zacă apatic în Grevgatan, în pâcla lui de drogat.

— Atunci sun altă dată, răspunse Hans pe un ton defensiv.

Magnus nu simți decât dispreț. *Ai început să faci plecăciuni şi în fața mea?*

— Dar pot să îți ofer cinci minute, dacă eşti cuminte.

— Drăguț din partea ta, continuă Hans, fără nicio urmă de sarcasm. Ai auzit ceva de noul prieten al Juliei?

Deci este o chestiune de familie, îşi zise Magnus.

— Numai că nu vine din familiile nobiliare obişnuite. Dar n-am informații şi cred că nici Lovisa nu ştie.

— Am înțeles, răspunse Hans, încă umil sau poate de-a dreptul îngrijorat, dar apoi schimbă macazul. Tocmai mi-am amintit cum l-ai zdrobit, împreună cu Ministerul de Finanțe, pe Axel Larsson la începutul anilor 1990.

— Deci te interesează brutalitatea mea memorabilă.
— Mai degrabă mă interesează ce ți-a dat puterea s-o faci.
— Axel Larsson merita să fie zdrobit.
— Aha, sigur că da, răspunse Hans pe un ton muşcător, care-l enervă.
Doar n-o să înceapă Hans să-l apere pe Axel Larsson!
— Îți aminteşti de ce se ținea în anii 1980? Cumpăra ca un Cresus imobiliare, artă şi acțiuni la companii de armament. Când am preluat Nordbanken în primăvara lui 1990, s-a aflat că se împrumutase până peste urechi şi ții minte ce se spunea?
— Nu, ce se spunea?
— Ai împrumutat un milion, e problema ta. Ai împrumutat 100 de milioane, atunci banca stă prost. Ai împrumutat miliarde, atunci fundul statului începe să fumege. Şi acolo ne aflam noi. Nordbanken dădea pe dinafară de credite neperformante, eram obligați să-l oprim şi nu mi-e ruşine să spun că parțial mi-a făcut plăcere. Axel a venit în sala de consiliu îmbrăcat ca un tafandache, cu pomadă în păr şi sacou cu umeri largi stil anii 1980, crezând că are control deplin. Dar eram pregătiți şi i-am dat un ultimatum: ori îți preluăm imobiliarele şi acțiunile, ori te băgăm în faliment personal. A rămas palid şi cu gura căscată, a dat din cap că nu, dar până la urmă a semnat. Parcă era cu 10 centimetri mai scund când a plecat.
— Trebuie să te fi bucurat nespus.
— Un pic, da, cum am zis. Dar întâi de toate am simțit că mi-am făcut datoria ca funcționar public. Am dat înapoi ce li se luase contribuabililor.
— Mda, şi cu toate astea, banca tot a intrat în faliment.
— A renăscut într-o altă formă, ştii foarte bine, şi dacă îți faci griji din cauza lui Axel Larsson, poți să te linişteşti. Se pare că iar îşi face veacul la Riche, cu blondele lui, şi comandă Dom Pérignon. De ce te interesează rahatul ăla?

— Pentru că averea lui Larsson n-a fost preluată toată de stat, nu? Nu ați colaborat cu o companie de investiții ungară?

Magnus își descheie pantalonii de la costum.

— Ce vrei să spui?

— Am ajuns să investighez ceva ce ar fi trebuit să-mi spui tu acum 14 ani.

— Cum? Ce? făcu el încurcat.

— Că v-ați aliat cu compania lui Gabor Morovia, Cartaphilus.

Magnus simți transpirația pe sub cămașă și se încruntă în oglindă. La naiba! Dar se adună repede și reuși să adauge o notă binevoitor-ironică în tonul conversației.

— E vorba de fosta ta pisică?

— Într-un fel, da.

— Nu mă pricep foarte bine aici la partea legală. Dar în acest caz, nu ar trebui prescrisă infracțiunea „arderea pisicii deprimate”?

— Nu bate câmpii.

— Sau vrei să spui cu autoritatea ta de expert că o persoană care omoară animale în copilărie ocupă Polonia la maturitate?

— Cam așa ceva. Dar mă interesează mai ales situația concretă. Gabor ne ura familia – din păcate, bănuiesc că oarecum pe bună dreptate. Cum se face că ați colaborat de parcă ați fi fost prieteni la cataramă?

— Am fost mai curând lupi care s-au bătut pe aceeași pradă și, sincer să fiu, nu l-am întâlnit niciodată. De obicei stă ascuns.

— Dar atunci când se arată, cineva o pățește.

— Ah, termină! N-ai spus chiar tu că psihopații cu adevărat inteligenți se adaptează cel mai bine? Știu că, pe termen lung, nu rentează să pârjolească totul în cale. Gabor

e acum un om de afaceri pragmatic şi viclean, nimic altceva, adăugă el, conştient că nu era tocmai adevărat.

— Foarte liniştitor, dragul meu frate.

— Nu-i aşa? Dar îmi pare rău... Chiar trebuie să plec.

Aruncă o privire la ceasul de mână, ca pentru a se convinge singur.

— O mai ții minte pe Claire Lidman? întrebă Hans.

— Nu, nu cred, minți el din nou.

— Bănuiesc că ea a conceput strategia prin care l-ați pus la punct pe Axel Larsson.

— Chiar, aşa e! se prefăcu el că îşi aminteşte. N-a murit într-o explozie în San Sebastian?

Carbonizată ca pisica ta, gândi el, fără să pronunțe cuvintele.

— Exact, răspunse Hans. Interesantă personalitate, deşi eu nu prea am înțeles de partea cui era.

— De partea noastră, bineînțeles. De partea mea.

— Desigur.

— Sau vrei să insinuezi ceva?

— Nici prin cap nu mi-ar trece! Dar fugi acum, frate drag. Îmi pare rău că te-am enervat.

— Nu m-ai enervat, răspunse Magnus iritat.

Dar Hans închisese deja telefonul. Magnus rămase în fața oglinzii, îmbrăcat cu smochingul, întrebându-se ce l-ar fi putut scoate pe Hans din beznă numai ca să pună imediat degetul pe punctul lui cel mai vulnerabil. Sigur exista un motiv. Doar cele mai cumplite poveşti îi pot trezi pe cei morți.

Doisprezece

Doamne, cât de lipsită de speranță era situația înainte să devină de-a dreptul fantastică! îşi zise Julia.

Cu mama era cel mai rău. O bătuse la cap întruna despre Lydia, care fusese admisă la Yale, şi nu era vorba numai despre Lydia. Era vorba despre o serie de prietene care ajunseseră să facă specializări frumoase sau care pur şi simplu erau fantastice, în timp ce ea nu făcea nimic, doar citea despre istoria artei şi umbla aiurea, fără niciun fel de ambiție.

Era o adevărată ruşine, din toate punctele de vedere, sau poate că nu, nu era deloc aşa. După tatăl ei, totul era exact cum trebuia să fie: mai întâi faci studii generale în domeniul umanist, apoi începi să te specializezi.

Şi totuşi... Mama, bunica şi unchiul ei ridicol de la Ministerul de Externe erau toți pe capul ei, iar vechile întrebări reveneau: o să-i dezamăgească? Nu era mulțumită de notele de la facultate şi nici nu avea vreo pasiune anume. Parcă era condamnată la mediocritate – şi oare era măcar suficient de inteligentă? Avea măcar ceva din perspectiva tatălui ei asupra lumii? Poate îi moştenise doar demonii, şi atunci nu rămânea decât să-şi spună *Felicitări, Julia, ai tras lozul cel mare.*

Chipul îi era destul de frumos şi în sine era un avantaj. Dar gambele... aoleu! Erau prea groase, iar burta, să nu mai zicem. Ieşea în evidență. Era timpul să termine cu lucruri neînsemnate ca micul-dejun, care de altfel o făcea să se gândească la Christian. Făcea el altceva decât să mănânce şi să vorbească prostii? Poate doar să se uite la porno pe internet – şi când i-a făcut ultima oară un compliment? Acum o sută de ani. Ar fi trebuit să-l părăsească oricum. Dar acum procesul se accelerase. S-au despărțit luni, dar practic relația lor murise deja la ora 10 dimineața în marțea de dinainte, într-o zi care începuse la fel de prost ca multe altele.

Mergea pe Storgatan, simțindu-se neîmplinită şi singură. Pe deasupra, era îngrijorată pentru tatăl ei. Era într-o stare

deplorabilă şi singurul lucru bun care i se întâmplase în ultima vreme, că Micaela Vargas se mutase la el, era pe cale să dispară. Micaela nu-i mai putea face faţă şi era de înţeles, desigur. Şi totuşi... n-ar putea să mai aibă un pic de răbdare? Nu sunt toţi atât de puternici. N-au crescut toţi cu impresia că trebuie să lupţi, pentru că altfel te prăbuşeşti. În rest, era înnorat şi un pic ploios în acea dimineaţă. Era o demonstraţie pe Strandvägen, credea că e ceva în legătură cu Israelul. O durea capul, avea o senzaţie neplăcută şi în stomac. Nimic nu-i dădea de bănuit că avea să se întâmple ceva fantastic. Dar când trecea pe lângă restaurantul Eriks Bakficka, se auzi un glas chiar din spatele ei:

— Pardon, îmi pare rău.

Se întoarse şi văzu un bărbat de vreo 35 de ani, îmbrăcat în pantaloni largi gri şi cămaşă albastră. Purta o pereche de ochelari Ray Ban ridicaţi pe frunte, era tuns scurt şi musculos, cu siguranţă cool. Totuşi zâmbetul lui era precaut, aproape timid, şi îi zâmbi şi ea.

— Da?

— Mă gândeam să cumpăr perdele.

— Perdele, repetă ea şi simţi că se formase deja o legătură între ei.

Subiectul perdelelor avea ceva destul de comic. Nu i se potrivea şi înţeleseră amândoi, ca şi cum tocmai şi-ar fi spus o glumă.

— Mă gândesc să aranjez un pic acasă, continuă el.

— Dacă te gândeşti la magazinul cu ţesături, e în zonă, pe Narvavägen, dar nu cred că au deschis încă.

— E clar că nu ştiu, spuse zâmbind din nou.

Atunci Julia făcu un pas în direcţia lui şi se simţi imediat incomod pentru că era mai înaltă. Nu ura nimic mai mult decât să se simtă mai mare. Pe de altă parte, uită repede de asta. Îi percepu prezenţa ca pe o lovitură în piept şi deodată se simţi sigură pe sine. Era ca un dar al privirii lui.

— Ce ochelari cool! remarcă ea.

Bărbatul îşi trase ochelarii pe ochi şi îşi luă o expresie caraghioasă, ca şi cum şi ar imitat un erou de benzi desenate. Julia pufni în râs şi îl privi mai atent. Incredibil, numai gestul acela, felul cum întindea mâna, îl făcea pe Christian să pară banal şi infantil în comparaţie cu el.

— Ştii ceva? spuse el şi lăsă aşteptată continuarea, ca şi cum brusc ar fi devenit timid.

— Nu, ce anume?

— Arăţi incredibil de bine.

Pentru asta nu era pregătită. Cuvintele veniră ca un şoc şi o parte din ea ar fi vrut să-l expedieze, considerându-l un parvenit care făcea pe durul, însă bărbatul avea pe chip o expresie ezitantă, indecisă, care-o făcea să se simtă în siguranţă. Poate îl şi cunoştea, avea senzaţia că l-ar mai fi văzut sau cel puţin era vorba de cineva care arăta ca el şi era om cumsecade.

— Mulţumesc, răspunse ea şi simţi imboldul să-şi mute privirea.

Spera să nu roşească, pentru Dumnezeu.

— Poate a fost aiurea să zic aşa direct.

Julia încercă să găsească ceva inteligent de spus.

— Mi-aş dori să fie şi alţii aşa de aiuriţi.

El râse.

— Atunci îmi va face plăcere... să fiu aiurit în continuare.

Julia coborî privirea şi se uită la pantofii ei nelustruiţi.

— Pantofii mei au nevoie de puţină încurajare.

— Cei mai cool din oraş.

— Deşi ar avea nevoie de un toc.

— Putem aranja, spuse el de parcă ar fi fost dispus să-i cumpere pe loc o pereche nouă.

Apoi nu-şi prea amintea ce se întâmplase. Nu mai mersese la universitate în ziua aceea, în schimb se plimbase cu el. Seara o invitase la cină, la Riche, şi atunci îi era deja

şi mai clar că nu seamănă cu Christian. Nu vorbea numai despre el.

Era cu adevărat interesat de ea şi nu-i păsa câtuşi de puțin că nu merge la şcoli celebre. O întreba ce-şi doreşte *ea* şi pentru el n-avea nicio importanță că era o *Rekke.* Se părea că nici nu auzise de această familie. O vedea doar pe ea, nu şi ascendența ei. Iar când se aplecase şi-i spusese „Iartă-mă, trebuie să te întrerup, dar eşti chiar minunată", se trezise în ea un fior cum nu mai simțise de multă vreme. Era o urmă de fericire.

Cu prezența lui şi cu felul în care îi acorda toată atenția, o făcuse să-şi dea seama cât de tristă îi fusese viața multă vreme, cât de tăcută era în timp ce Christian tot pălăvrăgea, de parcă nu i se terminau niciodată cuvintele. De atunci, zilele au tot trecut şi adesea i se părea că dansează de-a lungul străzilor. Nu că ar fi fost mereu uşor. În continuare mânca prea mult, iar coapsele îi erau la fel de grase, însă se simțea din nou specială, nu o dezamăgire.

Până la urmă, cineva mă vede aşa cum sunt, îşi spunea ea.

•

Micaela se îndepărtase deja destul de mult când auzi în spate paşii mamei sale. Spera la un „îmi pare rău, a fost o prostie". Dar ceva în expresia ei o făcu să se întrebe dacă era vorba de scuze.

— *Cariño,* începu ea.

— Da, mamă. Ce este?

— Ai auzit că au crescut chiria? Şi maşina de spălat vase trebuie schimbată. Rămâne o pulbere albă peste tot, iar monstruozitatea aia de făcut cafea pe care a cumpărat-o Lucas...

Micaela făcu un gest că nu are nevoie să audă mai multe. Îşi scoase portofelul, unde găsi două bancnote de 500 de coroane, şi îi întinse una.

— *Muchas gracias.* Dar nu e uşor, draga mea. Şi nu e nevoie să pictez, chiar nu. Dar înseamnă mult pentru mine şi am talent. Asta spune toată lumea, însă nu-ți vine să crezi cât costă culorile de care am nevoie.

Micaela oftă şi îi dădu şi a doua bancnotă. Apoi înjură în sinea ei. N-ar putea Lucas să rezolve partea asta? Doar avea bani, bani murdari, dobândiți în schimbul viitorului unor copii, şi se mai şi lăuda cu ei. *Idiotul naibii! Afacerist,* aşa îşi spunea. *Traficant de droguri,* aşa ar fi trebuit să-şi spună, unul din ăia care bagă pistolul în gura celor care nu se înclină în fața lui.

Deveni şi mai agitată şi nu doar pentru că era sora unui infractor ordinar. Era sentimentul că e singura din familie şi din cercul de prieteni care voia să ştie nu numai cu ce se îndeletnicea Lucas de la o vreme, ci şi cine a fost el de fapt în copilăria lor.

Mama, Vanessa şi Simon, fratele ei mai mic, la fel de deplorabil, dar mult mai slab, care trăia din firimiturile aruncate de Lucas, şi toți ceilalți din Husby preferau să închidă ochii şi să meargă mai departe. Nu înțelegeau treaba cu adevărul, dacă întâmplător le perturba viața. Dar în ceea ce-o privea pe ea, nu avea de gând să se dea bătută doar pentru că lumea se uita pieziş la ea.

Avea să afle cu ce se ocupa Lucas mai exact şi avea să găsească oameni dispuşi să depună mărturie la tribunal. Dar era clar… ce viață urma. Război de-a dreptul în familie. Poate asta îşi dorea de fapt? Nu era doar o polițistă care ura delictele şi suporta chiar şi mai puțin ideea că le comitea tocmai fratele ei.

Voia şi probleme, aşa cum îi spusese maică-sii. Voia să se întâmple lucruri şi schimbări, chiar dacă asta avea un preț şi probabil de-asta o înfuriase Rekke atât de rău. O provoca prin pasivitatea lui. Parcă vedea un cal de curse culcat în iarbă, fără nicio intenție de a se urni. Era o risipă

neruşinată şi totuşi… Cât de diferit putuse să fie! Existaseră, până nu demult, momente când nu văzuse cu o asemenea claritate stranie.

Câteodată tot corpul lui deşirat părea să intre brusc în alertă – de parcă ar fi fost atacat. Putea să înlemnească într-o poziție de apărare ce părea, în mod ciudat, îndelung exersată, iar imaginea asta avea ceva care nu se lega cu modul în care-l vedea ea.

Părea că se pregăteşte pentru o luptă corp la corp violentă. Dar n-avea cum. Era pianist şi profesor de psihologie, un intelectual firav, nu maestru de taekwando. Şi totuşi… ticăia ceva în el, ceva care putea să explodeze oricând. O să-l întrebe când va fi din nou el însuşi. Coborî în stația de metrou şi văzu pe ziduri reclame la noul film din seria Harry Potter. O voce de partea cealaltă a scării rulante strigă:

— Nu mai săpa rahaturi despre frati-tu, cățea turnătoare!

Părea vocea lui Hugo, dar nu era sigură şi nici nu se uită. Îi sună mobilul şi îşi îndreptă atenția asupra lui, sperând să fie Rekke, într-o formă mai bună. Dar interlocutorul era o femeie în vârstă, cam încordată, care se prezentă drept Rebecka Wahlin şi pe care Micaela nu ştia de unde s-o ia. Apoi îşi aminti că lucrase cu Claire Lidman la Nordbanken şi că avusese o convorbire scurtă cu ea înainte, însă atunci nu era dispusă să-i spună nimic, ca mulți alți bancheri din conducere. Ca şi cum criza economică cruntă încurajase comportamente pe care toți voiau să le ascundă.

— Deranjez? întrebă ea.

— Nu.

— E ceva la care m-am gândit şi despre care n-am spus tot.

— Ce anume?

— Claire cunoscuse un bărbat în ultima perioadă, înainte să dispară, şi cred că o speria.

— Cine era?

— Prefer să nu spun la telefon. Ai timp să ne vedem? Stau în Östermalm, pe Linnegatan.

Micaela îşi spuse că, deşi ar fi preferat să scape de ancheta Claire Lidman, ar merita să stea de vorbă cu ea, oricum n-avea nimic altceva de făcut. Deşi normal ar fi să aibă o seară de vineri liberă în prima săptămână de concediu a anului. Dar viața era cum era, într-un fel de incertitudine.

Îi zise că o să ajungă în 40 de minute şi se urcă în metrou fără să remarce ochii duşmănoşi care o priveau din nou.

Treisprezece

Era cât se poate de clar că Magnus îl mințise. Dar Rekke nu înțelegea la ce nivel. Era sub influența pastilelor şi la drept vorbind nici nu-i păsa în mod deosebit. Fusese numai un puseu de curiozitate, nimic altceva, şi dacă era îngrijorat, era mai degrabă din cauza Juliei. O sună pe fosta lui soție, Lovisa, care răspunse după două sunete de apel.

Când îi auzi vocea, îşi dădu seama cât de puțin îi lipsea. Cea care îi lipsea era mai degrabă Micaela şi, în timp ce Lovisa o ținea una şi bună cu casa din Djursholm şi o pompă termică pe care trebuia s-o schimbe, se întrebă dacă n-ar trebui totuşi să se adune. Îi era dor de Micaela, nu?

— Are grijă doamna Hansson de tine? întrebă Lovisa.

— Exemplar, răspunse el. Mă întreb numai... Nu ți se pare că Julia este îngrijorător de slabă?

— Cred că, dimpotrivă, e neobişnuit de frumoasă. E preocupată de cum arată, slavă Domnului, are şi un prieten nou.

— Ştii cine este?

— Nu vrea să ni-l prezinte şi bănuiesc că părinţii lui nu sunt tocmai din cercurile noastre. Dar n-aş spune că mă îngrijorează. E fată deşteaptă, iar el pare s-o încurajeze. De multă vreme nu am mai văzut-o strălucind aşa.

Citeşti oamenii ca un orb, îşi zise el... Auzi, „preocupată de cum arată”! Du-te naibii!

— Îl sun pe doctorul Richter, spuse el. Poate să stea de vorbă cu ea.

— Tu nu erai la fel la vârsta aia? Te atrăgeau tot felul de fete.

— Ai în minte pe cineva anume?

— Ida Aminoff aia, de exemplu.

Venele începuseră să i se umfle vizibil pe mână.

— A murit.

— Ştiu că a murit. Dar era cât pe ce să te tragă în prăpastie, nu-i aşa?

O jumătate de lume trecu precum un val pe lângă el.

— Poate, bombăni el.

— Întotdeauna ai fost imposibil, Hans.

— Bine că ai fost tu mereu pe-aproape, să dai exemplul perfect.

— Chiar, cum merge cu menajera cu care te-ai încurcat?

Îşi duse mâinile la frunte.

— Nu e nicio menajeră şi nu ne-am încurcat.

— Îmi pare rău pentru tine. Dar cu ea nu e nevoie să te superi pentru niciun nimic îngrijorător. Magnus mi-a oferit un portret grăitor. Mai e şi din sud. De-a dreptul indiancă.

— Mă întreb... începu el, încercând să pară aproape calm.

— Ce te întrebi?

— Dacă ai fost mereu atât de plină de dispreţ şi tâmpită sau ai devenit aşa în ultima vreme, de când nu te mai afli sub influenţa mea proastă?

Întrerupse convorbirea şi îşi regretă cuvintele, cel puţin o clipă. Apoi se enervă şi mai tare şi vru să o sune din nou şi

să-i spună că Micaela era o persoană mai bună decât ea şi toţi prietenii ei la un loc. Dar fireşte că ar fi fost doar o copilărie şi curând îl cuprinseră alte gânduri.

Nu doar Ida Aminoff, marea iubire a tinereţii lui sau mai mult decât atât, nebunia vieţii lui, i se înfăţişa cu claritate prima oară după multă vreme. Mai era şi ce-i spusese şi ce nu-i spusese Magnus despre Gabor Morovia. Îl copleşi un val enorm de aduceri-aminte şi de reflecţii, de parcă s-ar fi rupt un baraj şi, sub imboldul furiei, îi veni o idee. Prima idee curajoasă de secole. Era o mică minune, aşa că mulţumiri, Lovisa.

Avea să se întâlnească, nici mai mult, nici mai puţin, cu magnatul Axel Larsson şi probabil va bea şi el un pic de şampanie. Trebuie să-ţi sărbătoreşti crizele şi divorţurile şi cine putea fi o companie mai bună decât un bufon sclipitor?

•

Micaela coborî din metrou la Karlaplan, gândindu-se la vrute şi nevrute, dar mai ales la Lucas. Interpretase greşit multe în copilărie: banii pe care pretindea că îi câştigase lucrând ca paznic în oraş, băieţii tineri care îl priveau cu admiraţie, dar şi cu teamă, schimburi de focuri de armă şi bărbaţi care veneau la el în momentele acelea şi îi şopteau la ureche.

Unele aveau direct legătură cu ea, cum a fost accidentul lui Jojje Moreno, colegul ei de clasă.

Ceilalţi îl priveau ca pe un mic loser, însă ea îl îndrăgea. Vedea ceva înduioşător în dorinţa lui disperată de a fi pe placul celorlalţi şi nu era prost defel. Era bun la mate, ştia totul despre balene şi delfini şi, chiar dacă se bâlbâia şi îi era greu să privească lumea în ochi, devenea incredibil de vorbăreţ în compania potrivită şi petrecuseră ceva timp împreună, nimic serios. Nu era îndrăgostită sau atrasă de el. Dar simţea o apropiere, o voinţă de a ajuta, şi într-o seară de vineri sau sâmbătă, când aveau 16 ani şi băuseră

destul de mult, Jojje o dusese pe Lofotengatan. Zicea că vrea să-i arate ceva. Dar pe Lofotengatan nu era nimic, doar că Jojje începuse să se comporte diferit şi o împinsese în zidul unei case.

Când îi ceruse să se calmeze, el începuse să întreacă măsura. Ochii i se întunecaseră şi-i rupsese capsele şi chiloţii. Micaela îl lovise cu genunchiul şi fugise de acolo, apoi, pentru că îi cădeau pantalonii de pe ea, căzuse şi se lovise rău. Se întorsese şchiopătând acasă şi de fapt nu era mare lucru, iar Jojje strigase după ea:

— Îmi pare rău, Micaela, am greşit.

Dar ar fi trebuit să meargă la spital, pentru că durerea de şold nu dispăruse şi clar n-ar fi trebuit să-i spună lui Lucas. „N-are nimeni voie să-ţi facă aşa ceva”, hotărâse el, făcând-o să se simtă bine şi în siguranţă, ca întotdeauna în anii ăia, când avea grijă de ea. Dar, după câteva zile, Jojje apăruse în ghips, cu cârje şi cu un pansament pe ochi. Căzuse de pe acoperişul garajului din Bergengatan, zicea el, şi la început îl crezuse. Toţi îl crezuseră, sau cel puţin se prefăceau.

Doar ştie toată lumea ce neîndemânatic e, se zicea. Ratatul naibii. Şi treptat se petrecuse o schimbare. Niciun băiat nu mai venea la ea, nimeni nu mai voia să stea cu ea în weekend. Se ţineau la distanţă. La scurt timp, Jojje şi mama lui se mutaseră din Husby. Îi făcea mai mult rău decât era dispusă să admită şi ar fi trebuit desigur să ia iniţiativa şi să-l caute pe Jojje. Dar se amăgea, ca de atâtea ori în acei ani, şi înţelegea doar la un nivel subconştient.

Fratele ei, spiritul ei protector, substitutul tatălui, scosese dracii din Jojje şi îi speriase de moarte familia; în mod sigur făcuse lucruri şi mai rele de-atât, din motive şi mai greşite. Micaela îşi puse mâna pe şoldul rănit, neştiind dacă senzaţia e reală sau e o durere fantomă. Apoi o luă la dreapta pe Linnegatan, încercând să se elibereze de

aversiunea lăsată de vizita în Husby, dar fără şanse de reuşită.

Întoarse capul având senzaţia că este urmărită şi merse mai departe, cu paşi mai grăbiţi, spre locuinţa Rebeckăi Wahlin.

Paisprezece

Lui Axel Larsson nu-i venea să creadă. Un Rekke voia să-l invite la un pahar. Vedea roşu numai când auzea numele. Eşti nebun! îi venea să strige. Mai bine beau cu diavolul în persoană! Dar bărbatul, fratele şefului de cabinet, susţinea că ar putea avea interese comune şi atunci i se trezi totuşi curiozitatea. Nu se ştie niciodată, chiar şi fraţii pot deveni duşmani. Iar el se îndrepta spre hotelul Diplomat.

Oricum avea să ia cina acolo la ora 19 cu directorul financiar de la Carnegie, aşa că putea să bea ceva şi cu idiotul ăsta de Rekke. De altfel, nu părea omul puţin turmentat? Totuna. I-ar plăcea să se îmbete şi el un pic. Tocmai cumpărase un pachet de acţiuni Nokia, care nu puteau decât să crească. Afacerile erau seva vieţii lui, ca odinioară, şi se uită lacom la magazinele de pe Strandvägen şi la tinerele care treceau pe stradă.

Nu merit şi eu o aventură, un pic de nebunie? se întrebă. Ba da, categoric. Apoi intră în hotel. Portarul îl întâmpină cu o reverenţă şi îi arătă o masă la fereastră, unde stătea un domn înalt şi slab, cu cămaşă neagră şi o expresie de uliu.

— Domnul Rekke, bănuiesc, spuse Axel Larsson.

— Exact, da. Ce onoare! răspunse bărbatul întinzând mâna.

— Nici să nu vă gândiţi, răspunse el generos, aşezându-se şi privindu-l mai bine.

Era impozant şi deşirat, cu degete remarcabil de lungi şi trăsături distinse, destul de ascuțite. Arăta obosit, de parcă nu mai dormise de o săptămână. Avea ochi sticloşi şi nu-şi prea dăduse silința să se aranjeze pentru întâlnire. Era ciufulit şi probabil nici nu îşi încheiase bine nasturii de cămaşă. De ce, pentru Dumnezeu, trebuia să se întâlnească el cu această figură eşuată? La naiba! Putea să considere că e un act de caritate.

— Hans, nu-i aşa?

— Da, exact.

Bărbatul îşi trecu mâna prin părul zbârlit, clipind de parcă tocmai s-ar fi trezit.

— Vă simțiți bine? întrebă Axel, deja plictisit.

— Nu foarte rău. Doar nu ies la băut în fiecare zi cu o instituție financiară, o legendă într-un fel. Lăsați-mă să vă ofer ceva deosebit.

Linguşeală, linguşeală, îşi spuse Axel căutând prin restaurant femei pe gustul lui: blonde, mai degrabă, şi tinere, eventual în căutare de averi, care nu ezitau în fața unui bogătan de vârsta lui.

— Ce ziceți de două pahare de Roederer Cristal, 86? întrebă bărbatul.

— Sună bine.

— E evident că tocmai ați încheiat o mare afacere.

Axel Larsson se uită mirat la el.

— De ce credeți asta?

— Văd în pupile şi în ținută, în modul dumneavoastră rapace şi hormonal de a vedea lumea. Pe deasupra, bateți darabana în trei timpi. Cam ca un cal de curse care vrea să ajungă la următorul obiectiv şi să triumfe. Ce ați cumpărat?

— E confidențial.

— Aha, serios. Dar n-ar fi mai bine dacă noi, cei mai puțin vizionari, intervenim şi stabilim cursul pentru voi?

— Amatorii trebuie să se țină deoparte.

— Da, categoric, deşi unii dintre noi, amatorii, suntem destul de deştepţi să ştim că nu ştim nimic.

— Viitorul e incert, vreţi să spuneţi.

— Nu numai incert, ci necunoscut. Dar desigur, mă plec în faţa cunoştinţelor.

— E cel mai bine. Dar e clar că sunteţi un cunoscător al şampaniei.

— Deloc, răspunse Rekke. Doar mă prefac şi, de fapt, cel mai tare îmi doresc să-mi liniştesc nervii. Dar să trecem la subiect.

— Avem interese comune, aţi spus?

— Exact, vrem amândoi să punem mâna pe compania de investiţii ungară Cartaphilus, nu-i aşa?

Axel Larsson tresări, iar prin faţa ochilor îi trecu un şir de amintiri neplăcute.

— Nu e o companie pe care s-o ataci oricum.

— De ce nu? întrebă individul zâmbind atât de nevinovat, că îţi venea să-i tragi una în figură.

— Vă vor zdrobi.

— Nu vreţi să se întâmple asta, într-adevăr. Apropo, l-aţi cunoscut pe Gabor Morovia?

Axel privi nervos spre stradă şi bombăni ceva drept răspuns.

— Poftim?

— Eram în pragul falimentului pe vremea aia.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că Gabor Morovia cu greu şi-ar fi făcut timp să se întâlnească cu unul ca mine.

— E aşa de înfumurat?

— Întrebaţi-l pe fratele dumneavoastră. Doar el şi Gabor sunt prieteni la cataramă.

A venit şampania, iar individul, Hans, ciocni cu el şi deodată nu mai păru nici naiv, nici linguşitor. Mai curând avea o privire care vedea direct prin el.

— Mă îndoiesc. Tatăl nostru, Harald – şi sigur ştiți – a condus o companie navală. Aş putea profita de ocazie să spun câteva cuvinte amabile despre el. Dar mi-e teamă că nu ar respecta întru totul adevărul. Tata era dur şi lipsit de scrupule, iar în anii 1960 a reuşit, cu mită şi acorduri neconcurențiale, să doboare un concurent cu numele de Morovia Shipping. Proprietarul Sandor Morovia a intrat în insolvență, exact ca dumneavoastră, şi în acelaşi timp i s-au întâmplat şi alte nenorociri. Soția l-a părăsit, a rămas singur cu fiul lui, Gabor, şi a fost obligat să se întoarcă în Ungaria comunistă pe care o ura; numai din milă a primit un post la ambasada țării sale la Viena. Noi, cei din familie, am ignorat fericiți multă vreme această poveste. Dar până la urmă am înțeles, rapid şi într-un fel brutal. Gabor ne ura din toată inima.

— Fratele dumneavoastră nu ezită să facă pact cu diavolul dacă îi serveşte interesele.

Bărbatul zâmbi acum aproape trist.

— Aici ați punctat. Dar dragul de Magnus e şi o ființă complexă, are pe undeva o inimă, o loialitate care se întinde mai departe decât prima victorie de după colț, iar el şi Gabor nu s-ar încumeta să construiască o relație de durată. Cel puțin aşa sper. Apropo, ce ştiți despre el?

— Despre Morovia?

Bărbatul aprobă din cap.

— Că nu e bine să-i fii duşman.

— Adevărat. Dar eu îi sunt deja, din păcate. L-am întâlnit odată, după un concert pe care l-am susținut în Berlin.

— Sunteți muzician?

— Am fost pianist cândva, iar Gabor a venit în cabina mea şi s-a purtat de-a dreptul şarmant. Atunci îşi susținuse teza de doctorat în matematică la Cambridge, la Trinity College, desigur la o vârstă precoce, şi ținea prelegeri despre metode de evaluare a instrumentelor financiare derivate la

London School of Economics. Era un fel de copil-minune, precum ştiţi, şi surprinzător de amabil.

— Serios?

— Din păcate, nu i-am răspuns la fel de elegant, iar, când mi-a dat cartea de vizită, s-a întâmplat s-o rup în bucăţi cu destul de multă grijă. Aşa că întrebarea mea e simplă: cum ajung la el?

Axel Larsson se uită la el, întrebându-se dacă vorbea serios. Chiar voia să-l provoace pe Gabor Morovia sau urmărea altceva?

— V-aş sfătui să-l lăsaţi în pace.

— Din păcate, trebuie să insist.

— Am o persoană de contact aici, în Stockholm. O avocată specializată în drept comercial, pe care o cheamă Alicia Kovács. O găsiţi la biroul de avocatură Adler, nu departe de aici.

— Posibil o prietenă a decedatei Claire Lidman?

— Nu cred.

— Apropo, când aţi întâlnit-o ultima oară pe Claire Lidman?

— Nu-mi aduc aminte, răspunse el şi, fără să-şi dea seama, începu să bată darabana cu degetele într-un ritm neliniştit, pe care profesorul Rekke îl consideră un seismograf.

Cincisprezece

Rebecka Wahlin avea un apartament mare, ticsit cu cărţi, ceea ce o bine dispuse imediat pe Micaela. În prima parte a copilăriei, cea bună, pe când încă trăia tatăl ei, întreaga lor casă era o bibliotecă foarte mare. Dar după ce tatăl lor se aruncase de la balconul mansardei, Lucas se dispensase de

cărți bucată cu bucată, chiar dacă mama lor protestase cât putuse.

— Cum îți croiești drum printre toate astea? întrebă Micaela.

Rebecka Wahlin era înaltă, subțire, la vreo 60 de ani, cu părul scurt pieptănat pe spate. Purta o fustă cadrilată şi un sacou negru. În ciuda numelui suedez, avea o figură asiatică, ochi negri şi părul negru ca pana corbului. Se vedea că are ceva de spus; mişcările ei aveau un aer autoritar.

— Le sortez în funcție de domeniu. Acolo, mai departe, sunt biografiile politice, aici, la stânga, cărțile de afaceri şi aici, romane. Am şi un raft de cărți polițiste, iar aici...

Făcu câțiva paşi spre camera de zi.

— Aici e bibliografia de şah.

— Bibliografia de şah? se miră Micaela.

— Oh, da! M-a interesat toată viața. Jucam uneori cu Claire şi normal că pierdeam.

— De ce normal?

Rebecka râse şi se îndreptă spre două fotolii albe din camera de zi, aşezate în fața unui tablou cu un peisaj marin plin de culoare. Micaela zăbovi lângă raftul cu cărțile de şah. Era acolo ceva ce îi reținea atenția.

— Pentru că în fața lui Claire pierdeai. Întotdeauna se întâmpla la fel. Era deasupra noastră, a celor normali. Dar ştia cum să câştige şi în general o iertam.

Micaela se desprinse de raftul cu cărți de şah şi se aşeză în fața Rebeckăi, dar îi era greu să se concentreze. Ceva o trăgea înapoi spre cărți.

— Pot să te servesc cu ceva? întrebă Rebecka.

— Nu, mulțumesc, e în regulă. Ai zis ceva de...

Nu ştia foarte bine ce avea să spună şi, la drept vorbind, renunțase la investigația legată de Claire Lidman.

— De un bărbat care o speria, continuă ea.

— Exact, e ceva despre care n-am spus totul, nici măcar poliției.

Micaela își ridică privirea.

— Vrei să spui că ai ascuns informații?

— Mai degrabă nu am înțeles, iar după moartea ei a părut că nu mai are importanță. Şi probabil voiam să-l cruț pe Samuel.

— Să-l cruți de ce?

— Deşi mai multă suferință. Erau, ce-i drept, o pereche cam ciudată. În primul rând, mulți nu înțelegeau ce găsise Claire la el. Între ei era o inegalitate cât se poate de evidentă: Claire avea banii, frumusețea, inteligența, cariera, în timp ce el...

— Da, ce avea el?

Rebecka Wahlin râse din nou, acum mai relaxat.

— Fizicul. Avea corpul, muşchii şi ochii blânzi. O mare putere de atracție, e clar. Eu însămi am simțit-o, sincer vorbind. Era grijuliu şi foarte atent cu ea. Făcea de mâncare, făcea curățenie, se ocupa de lucrurile practice şi era şi un tâmplar fantastic de priceput. Dar înainte de toate...

Ezită.

— Da?

— Claire avea o nevoie specială să aibă un bărbat drăguț alături, dacă e să ne gândim la experiențele ei.

— Ce experiențe?

— Tocmai despre asta voiam să vorbesc.

— Deci nu crezi că s-a săturat de el? întrebă Micaela.

— Sigur că s-ar fi putut sătura de el şi e posibil să fi sufocat-o cu iubirea. Dar nu cred că din cauza asta a plecat.

— Dar ce crezi?

Rebecka dădu să se ridice.

— Ce-ar fi să bem un pahar, două? E vineri seara şi povestea asta nu merge spusă în stare de trezie.

— Sigur, încuviință Micaela. Tu ce bei?
— Vin roşu, aş prefera un bordeaux uşor.
— Foarte bun, răspunse ea, iar Rebecka Wahlin dispăru cu paşi repezi pe parchetul în spic.
Micaela se întrebă dacă n-ar fi bine să se întoarcă la raftul de cărți; era ceva ce o atrăgea într-acolo.
Alungă gândul, spunându-şi că e un imbold irațional.
— Te ascult, spuse ea când Rebecka Wahlin se întoarse cu o sticlă de vin şi două pahare. De ce crezi că a fugit?

•

Julia stătea goală în pat, în apartamentul ei din Karlaplan. Închise ochii. Era fericită; de când nu mai fusese aşa? De-o veşnicie. Parcă toate vechile probleme dispăruseră în vânt; da, bine, tot trebuia să mănânce mai puțin şi să nu mai fie aşa de prețioasă şi plicticoasă. Dar se ocupa şi de asta. Deschise ochii şi îi spuse:
— Te cam plictisesc, nu-i aşa?
El reacționă exact aşa cum trebuia, râzând ca şi cum numai plictisitoare nu era, iar ea se încolăci în jurul lui de mulțumire.
— Aş vrea să fiu mai nebunatică, continuă ea.
— Ce te opreşte?
Da, ce oare? îşi zise ea şi se întrebă dacă n-ar putea avea o ieşire nebună, să se pună călare peste el poate, să mimeze o muşcătură de vampir pe gâtul lui, să-l seducă într-un fel neobişnuit. Dar rămase nemişcată, lipită de el, privindu-i torsul. Arăta atât de experimentat şi masculin, cu trăsăturile puternice şi muşchii sculptați, că se simți dintr-odată stingherită şi nu-şi mai dori decât să tragă pilota peste ea şi să se ascundă.
Dar nu voia să pară pudică, nu acum, când ar fi trebuit să se dezlănțuie, şi cu un gest reținut îl mângâie pe abdomen. El îi întoarse zâmbetul, la fel de liniştit şi ferm ca înainte, şi poate de aceea tresări când corpul lui se încordă.

Îi suna mobilul şi se gândi că probabil de obicei avea telefonul închis când se vedeau. Nu auzise până acum acel sunet şi îi privi vrăjită spatele când se întinse spre noptieră.

Sus, pe omoplat, se vedeau urme de zgârieturi. Să fi fost de la unghiile ei? În mod sigur.

Îşi trase capul în faţă într-o mişcare tensionată.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

El nu-i răspunse. Se întoarse spre ea cu ochi absenţi şi atunci Julia rezistă din nou tentaţiei de a trage pilota ca să se ascundă, dar cam atât. Avea nevoie de câteva cuvinte afectuoase. Devenise dependentă de complimentele lui.

— Crezi că sunt destul de slabă? întrebă ea.

El nu părea să audă. Era încă sub efectul mesajului citit pe mobil, iar ea se văzu nevoită să repete întrebarea înainte ca el să se lumineze din nou aşa cum îi plăcea ei.

— Nu, eşti perfectă.

Se întinse la loc lângă ea şi o mângâie de la buric la gât, până când mişcarea se opri şi el o apăsă cu degetul chiar între clavicule. Julia trase brusc aer în piept şi simţi cum se trezeşte în ea ceva primitiv şi visceral, ceva ce o atrăgea, dar o şi speria puţin.

— Tu ai... spuse ea.

Nu ştia sigur ce voia să întrebe. Dar se gândi la spatele lui. Spatele lui voise să-i spună ceva.

— Ai făcut vreodată rău cuiva? continuă ea, uimită de propriile cuvinte.

— Toată lumea face rău, răspunse el mutându-şi mâna pe gâtul ei cu o privire care – văzu brusc, cu claritate – strălucea într-un fel nereţinut, cum nu văzuse la nicio persoană pe care o cunoştea.

— Eu nu, zise ea.

— Nu? Cum se simte Christian azi?

— Nu tocmai bine, presupun.

— Vezi?

Se gândi la asta şi simţi că voia să spună ceva filosofic, care să-i arate că nu era ca alte fete cu care fusese.

— Trebuie să facem rău ca să fim liberi?

El zâmbi, ca şi cum era ceva la care nu se gândise şi tocmai de aceea îl amuza.

— Da, poate, răspunse şi îi mângâie afectuos părul, iar ea se gândi să-l întrebe dacă n-ar vrea să rămână peste noapte.

Dar el avea mereu nevoie să fugă, aşa că tăcu. În schimb, se lipi de pieptul lui şi îl cuprinse cu braţele. Nu voia să plece vreodată de lângă ea.

Şaisprezece

Rebecka Wahlin stătea cu paharul de vin în mână pe fotoliul alb, privind visătoare, de parcă ar fi vrut să amâne povestea sau să vorbească despre cu totul altceva.

— Te ascult, repetă Micaela.

— Axel Larsson, începu Rebecka. Cât de bine îl cunoşti?

— Destul de bine, cred.

— Dar eşti prea tânără ca să-ţi aminteşti de zilele lui de glorie, nu?

— Mda, poate.

— Fugea la Studio 54 din New York şi cumpăra Matisse şi Picasso. Era întruchiparea carieristului, a afaceristului şiret care trăia pe picior mare. La sfârşitul anilor 1980, avea la dispoziţie vreo şapte sau opt miliarde. Dar toată ecuaţia se baza pe faptul că preţurile pe piaţa imobiliară şi cea de artă crescuseră până la cer. Când piaţa s-a prăbuşit, în 1990, a fost prins în capcană. Din păcate, nu a fost numai cazul lui.

— Chiar şi băncile erau pe punctul de a se prăbuşi.

— Mai ales noi, Nordbanken. Dobânzile erau mari şi primeam salarii atât de mari, că ne pierduserăm minţile şi acum riscam să fim doborâţi de pierderi de credite, aşa că

am tras tare să asigurăm cât mai mult. Dar ce făceam nu era niciodată de-ajuns, iar în primăvara aceea am fost preluați de stat şi credeam, cu naivitate, că noi eram duri, în timp ce funcționarii de la Ministerul Finanțelor erau nişte mieluşei intelectuali. Dar vai, cum ne-am mai înşelat! La una dintre şedințele noastre a apărut chiar Magnus Rekke.

Micaela tresări.

— Serios?

Se gândi la momentul când Magnus Rekke venise în Grevgatan şi o confundase cu o menajeră, privind-o ca şi cum nu valora nici cât o ceapă degerată.

— Magnus era destul de tânăr atunci, desigur, şi încă nu era legat de Ministerul de Externe şi de Kleeberger, continuă Rebecka. Dar era deja o forță importantă în guvernul suedez, la care apelau când miniştrii nu voiau să se murdărească pe mâini.

— Îmi pot imagina.

— Fusese contactat de un coleg din Bonn, cred, şi aflase că Axel Larsson a împrumutat cel puțin la fel de mult de la o companie ungară de investiții care se numea...

— Cartaphilus, completă Micaela.

— Exact, da. Cartaphilus. Un nume straniu. Dar s-a dovedit a fi un jucător important.

— Aşa am înțeles şi eu, a spus ea amintindu-şi că şi Rekke întrebase despre ei.

Era una dintre puținele dăți când păruse din nou pe fază în ultima vreme. Se uitase la ea cu o expresie sumbră şi ceruse mai multe detalii. Dar imediat după aceea se retrăsese, la fel de sumbru ca înainte.

— Axel împrumutase de la Cartaphilus cât împrumutase şi de la noi, continuă Rebecka şi sorbi din vin. Şi nu mersese. Respectul pe care-l mai aveam pentru Axel a dispărut cu totul. Părea să fie nu doar aventuros, pur şi simplu nu avea limite, de parcă ar fi vrut de la bun început

să-şi sape mormântul. După aceea, a trebuit verificat şi aspectul ăsta. Am descoperit că avea investiţii ascunse la Nobel Industrier, Saab şi Airbus şi am convenit ca, împreună cu Cartaphilus, să realizăm o restructurare – sau o preluare, ca să mă exprim mai direct.

— Şi Claire a avut un rol central?

— Se poate spune şi aşa. Magnus Rekke s-a îndreptat în principal spre ea.

— Dar de ce, ce crezi?

— Din tot felul de motive bănuiesc, probabil în special pentru că avea informaţii despre Cartaphilus pe care noi nu le aveam, poate şi pentru că noi, ceilalţi, voiam să fim cât mai puţin implicaţi. De aceea responsabilitatea i-a revenit până la urmă lui Claire şi vicepreşedintelui băncii, William Fors, sau Wille, cum îi spuneam noi. El şi Claire urmau să aibă o primă discuţie cu reprezentanţii Cartaphilus şi de fapt la asta voiam să ajung când am sunat, continuă Rebecka Wahlin şi dădu pe gât paharul.

•

Rekke ieşi din hotelul Diplomat şi îşi miji ochii spre soarele care apunea. Ce avea de împărţit cu Axel Larsson? *Nimic,* îşi răspunse el. Dar e drept că primise un nume, o persoană de contact, şi cine ştie? Poate îl va face să intre-n acţiune.

Îl întâlnise pe Gabor Morovia şi ca adult, sau poate nu tocmai ca adult. Nu era mai mare decât Julia acum şi era incurabil îndrăgostit de Ida Aminoff. Se afla într-o cabină din culise la Berna, după ce interpretase concertul de pian al lui Ravel şi fusese anunţat că dorea să îl întâlnească un tânăr.

A spus „Nu, nu sunt în stare”. Dar în ciuda refuzului său, tânărul a venit şi iată-l în uşă cu un buchet de flori, spunând că nu a mai auzit niciodată un concert de Ravel

interpretat atât de expresiv şi cu atâta tristeţe. Rekke i-a spus „Mulţumesc, cu cine am onoarea?”

N-a fost nevoie să aştepte răspunsul. Bărbatul, brunet şi îmbrăcat extravagant, într-un costum gri la două rânduri de nasturi, cu o eşarfă roşie elegantă, a făcut doi paşi înainte. Se auzea un şuierat vag în respiraţia lui, un sol ce cobora către un fa diez, şi atunci Rekke s-a ridicat rapid, ca pentru a para o lovitură de judo. Dar Gabor Morovia n-a părut să observe. I-a dat florile şi i-a întins mâna, iar Rekke n-a văzut altă ieşire decât să dea mâna cu el.

— Este o vizită neaşteptată.

— M-am gândit că noi doi ar trebui să dăm uitării trecutul şi să fim prieteni.

— Ah, serios?

— Am auzit nu numai că eşti un pianist fantastic, a zis Gabor şi şi-a dus mâna la ochi într-un gest amplu. Poţi să şi observi, nu eşti chior ca toţi ceilalţi.

— N-am de unde să ştiu, a răspuns Rekke în timp ce încerca rapid să cuprindă cabina cu privirea.

— Se spune că ştii să citeşti oameni şi locuri, a continuat Gabor.

— Iar tu trebuie să fii un maestru al cifrelor.

Gabor a făcut un pas în faţă şi era evident că avea aceeaşi energie; părea că poate deveni, de la o clipă la alta, agresiv şi rapid.

— Mă interesează tiparele, semnalele de alertă, tot ce anunţă subtil schimbările dramatice.

Rekke a pus florile deoparte, ca să-şi elibereze mâinile.

— Pare un domeniu de interes valabil.

— În primul rând lucrativ. Cine anticipează mişcări spontane stăpâneşte viitorul.

— Ah, serios? a replicat Rekke dându-se înapoi cu doi paşi.

A luat o carafă de apă de lângă oglindă, fără să fie sigur ce vrea să facă cu ea. Dar a umplut două pahare şi i-a întins unul lui Morovia.

— Din păcate, nu-ți pot oferi prea mult.

— Mă bucur numai că am putut veni. Uite cartea mea de vizită. Am pus bazele unei companii şi o păsărică mi-a şoptit că tu te-ai săturat de viața de pianist.

Rekke a luat cartea de vizită şi a observat mâinile lui Gabor, poziția picioarelor şi a torsului. Aproape automat, ca şi cum i s-ar fi activat instinctul de supraviețuire, a schițat în minte o întreagă serie de scenarii de luptă corp la corp.

— Aşa?

— Am auzit că ai fi spus că muzicii îi lipseşte *claritas* şi vrei să găseşti altceva. Ceea ce mi-a trezit interesul. Poate că am putea colabora.

Rekke şi-a plimbat privirea peste torsul lui Gabor şi mai departe, până la cuta de pe frunte.

— Problema e că nu uit aşa uşor. E un defect de personalitate. Lucrurile rămân în amintire, se blochează acolo.

— Blestemul talentului.

— Poate fi foarte bine şi inerție. O dificultate de-a trece mai departe.

— Mă îndoiesc.

Rekke şi-a coborât privirea asupra cărții de vizită şi a văzut numele firmei. A tresărit şi a simțit un fior rece.

— Numele ăsta? a murmurat el.

— Exact, mi-a venit pur şi simplu, a răspuns Gabor, iar Rekke şi-a pierdut pe loc cumpătul.

L-a prins pe Gabor şi l-a împins în perete cu o forță şi o rapiditate care l-au uimit şi pe el, iar fața adversarului său strălucea de parcă ar fi fost elevat într-o trăire superioară.

— Nu era decât o pisică, prietene. O pisică. Pot compensa asta împărăteşte.

— Afară! s-a răstit Rekke printre dinți, după care l-a prins pe Gabor de gulerul sacoului şi a tras până l-a rupt.

Apoi l-a dat afară cu două-trei mişcări pentru care probabil se pregătise inconştient. Gabor s-a poticnit, dar a rămas în picioare, părând să nu-şi fi pierdut controlul. Şi totuşi, exista o schimbare. Parcă era mai înalt şi, ca şi prima dată când se întâlniseră, ochii lui îşi schimbau culoarea: de la verde aproape la negru.

— Dispari! a şuierat Rekke.

— Dacă insişti. Dar am auzit că te-ai cuplat cu Ida Aminoff, nu-i o pradă rea, mulți am visat la ea.

Rekke s-a apropiat cu un pas, pregătit să se arunce spre el din nou dacă era nevoie.

— Şi?

— Voiam doar să te felicit. Şi să-ți zic că ar trebui să ai grijă de ea.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Doar că e o tânără doamnă căreia îi plac drogurile şi înălțimile. Ar fi păcat să i se întâmple ceva.

— Dacă te atingi de ea...

— Ce se întâmplă atunci? a întrebat Gabor cu aerul acela abominabil, ca şi cum ar fi controlat întru totul situația şi ar fi fost încântat de asta.

Dar cum Rekke nu i-a răspuns, ci doar s-a încruntat furios, Gabor a dat din cap şi a plecat. Ritmul paşilor lui a rămas pentru totdeauna întipărit în mintea lui Rekke, şi acum, după atâta vreme, când stătea pe Strandvägen, îi reveni ca preludiu al unei catastrofe amenințătoare. Ce să facă?

Nimic, asta era soluția. Am o fiică, am prieteni, am ceva ce în sfârşit poate fi numit viață. O să-l las în pace pe diavolul ăla. Apoi se întoarse în Grevgatan şi se gândi la Micaela, la lumina din ochii ei, care-l făcea să-şi dorească să fie o persoană mai bună.

Şaptesprezece

Rebecka Wahlin îşi turnă din nou vin roşu în pahar şi privi spre fereastră.

— Claire s-a întâlnit cu un reprezentant al companiei. Numele ei este Alicia Kovács. Este din Ungaria, dar locuieşte de mult timp în Stockholm. O cunosc puțin şi îmi place. Este avocată şi economistă, foarte bună în ambele domenii, trebuie să spun. De-asta e cam surprinzător că lucrează pentru această firmă despre care se vorbeşte tot mai mult în contextul crimei organizate. Dar e aur curat pentru ei, bineînțeles. E un chip frumos îndreptat spre exterior şi părea să o ştie pe Claire mai de demult. Ea i-a propus lui Claire să-l întâlnească pe proprietarul firmei. S-a făcut mare caz pe tema asta.

— În ce fel?

— La vremea aia, nu ştiam cine era. Firma este înscrisă pe numele unei fundații în Elveția şi numele proprietarului nu era public. Dar când am început să săpăm, am înțeles că circulau multe zvonuri despre el. Că ar avea o putere hipnotică asupra oamenilor şi era un negociator infernal de priceput, aşa că înțelegi că ne-am făcut griji. Date fiind sumele care erau în joc, pentru noi era extrem de important să nu ne înşele, iar William Fors, directorul nostru, a insistat să fie şi el prezent la întâlnire. Dar se pare că era exclus. Proprietarul era dispus s-o primească pe Claire sau nu primea pe nimeni, şi noi am tot cumpănit. Până la urmă, am decis că era bine să creăm o relație cu el, iar Claire era, de departe, cea mai bună opțiune. De aceea am pregătit-o bine şi i-am oferit o bază substanțială, iar mie mi-a revenit sarcina de-a o face să arate ca o fată de şapte milioane de dolari. Nu strica să facă impresie din toate punctele de vedere, aşa că am ieşit cu ea la shopping. M-am gândit că o

să fie o mică aventură, dar am observat imediat că era schimbată. Se simțea foarte rău şi m-a îngrijorat.

— Am întrebat-o dacă s-a mai întâlnit cu proprietarul, dar Claire nu a răspuns şi îmi amintesc că m-am întrebat ce e cu numele acela. Vreau să zic... Cine îşi numeşte compania după omul care a fost damnat de Dumnezeu?

— Damnat de Dumnezeu?

— Am căutat Cartaphilus şi am aflat că e un nume care a fost folosit de-a lungul istoriei în loc de Ahasverus, cel care se spune că nu l-a lăsat pe Iisus să se odihnească pe treptele casei sale.

— Cam bizar.

— Da, dubios. Dar ştii ce a răspuns Claire? „E demonic", a spus ea. *Demonic.* Suna aşa... nu ştiu, desuet, şi am râs. Dar a refuzat să intre în joc şi a schimbat subiectul. A spus că o să meargă cu bicicleta la şedință.

— Cu bicicleta?

— O folosea tot timpul, nu voia să ia limuzina băncii, cum ne gândisem noi.

— Când a fost asta?

— Cu şase sau şapte săptămâni înainte să dispară. Era într-o joi, mi se pare. Voiam să mai facem o ultimă repetiție, dar ea a insistat să nu vină nimeni la ea. Voia să se pregătească singură. Noi, ceilalți, nu am aflat niciodată unde a avut loc întâlnirea. Toată seara şi noaptea am aşteptat să sune şi să-mi spună cum a mers. Dar n-a dat niciun semn. Am întâlnit-o a doua zi şi atunci purta un pulover cu mâneci lungi şi mergea greoi.

— Mergea greoi?

— Oricum, avea ceva forțat în mişcări.

— Ce se întâmplase?

— A spus că băuse prea mult şi căzuse cu bicicleta, nu era nimic grav, susținea ea, dar nu am prea crezut-o. În rest, era concentrată asupra prezentării planului de

restructurare asupra căruia căzuse de acord cu proprietarul şi a fost multă agitație pe tema asta. A eclipsat orice altceva şi au fost voci care au zis că a ieşit în pierdere. Dar în general erau doar invidie şi aiureli, iar ce realizaserăm noi avea să producă un adevărat cutremur în economia suedeză. Era un proiect agresiv, dar elegant. Am muncit din greu la detaliile contractului pe care William Fors şi Magnus Rekke aveau să i-l prezinte lui Axel Larsson, iar eu...

— Dar asta e ceva extrem de important, o întrerupse Micaela. A fost agresată sau ce crezi?

Rebecka Wahlin mai luă o gură de vin şi păru brusc deranjată.

— Sau nu... Nu ştiu. Claire nu a dat importanță acestui aspect şi s-a făcut bine destul de repede.

— Ai spus la telefon că era speriată.

— Aveam senzația asta, da.

Micaela se gândi la povestea lui Samuel Lidman. Nu spusese un cuvânt că soția lui ar fi părut speriată în ultimele săptămâni. Menționase numai că o durea burta şi se închisese în toaletă.

— Ai spus poliției?

— Am spus că mi s-a părut că fusese expusă unor lucruri neplăcute în timpul întâlnirii cu proprietarul lui Cartaphilus. Dar nu aveam detalii şi pe Lindroos nu părea să-l intereseze prea mult.

— Un idiot, bombăni Micaela.

— Da, sigur.

— După aceea ai aflat cine era proprietarul?

— Da, am aflat.

Rebecka păru din nou deranjată.

— Îmi poți spune?

— Îl chema Gabor Morovia.

— Până la urmă i-ați spus pe nume?

Rebecka râse nervos.

— Da, poate.
— Deci era cam diabolic?
— Putea fi o exagerare, cred. E un jucător important şi serios, cu prieteni puternici în toată lumea.
— Asta nu demonstrează contrariul.
— Nu, poate că nu, şi uneori îmi pun întrebări. Nu există multe imagini cu el şi nici prea multe informații despre el pe internet. Dar William Fors, directorul nostru, ne-a pus odată o înregistrare cu el. Cred că era ceva înregistrat de el pe telefon şi trebuie să spun că am tresărit. Nu ştiai cum să spui nu unei asemenea voci.
— Ce vrei să spui?
— Nu ştiu exact. Vocea m-a impresionat. Ca şi cum ar fi vrut să mă ducă într-o cameră întunecată.
— Oh, asta e dramatic.
— Poate exagerez.
Micaela rămase pe gânduri şi se aplecă.
— Apropo de ce făcea Claire, poți să-mi mai spui ceva?
Rebecka se gândi.
— De fapt, nu, răspunse ea.
— Nu e un răspuns bun pentru poliție.
— Bine, e ceva ce n-am spus nimănui, pentru că mi se pare că e numai în imaginația mea.
— Ascult.
— Silueta lui Claire chiar înainte să dispară. Am avut impresia că era gravidă.
— Glumeşti?
— Nu, nu, îi spusese lui Samuel că voia copii şi că se gândea să întrerupă anticoncepționalele şi de aceea am îndrăznit să o întreb odată, seara târziu, când eram la serviciu, dacă e cazul s-o felicit şi am arătat spre abdomenul ei. S-a simțit prost, am crezut c-am jignit-o. Deşi apoi m-am întrebat...
— Dacă totuşi nu era însărcinată?

— Mda, poate.

— Dar cu altcineva decât Samuel?

— Da, posibil, şi n-am putut să nu mă gândesc la educaţia ei catolică. Mă întrebam dacă va întrerupe sarcina în cazul ăsta.

Micaela aprobă din cap şi se ridică de parcă ar fi avut ceva urgent de făcut.

— Am putea bănui că a fost vorba de... spuse ea, fără să-şi termine propoziţia.

— De abuz fizic?

— Poate.

— Ai vorbit cu Samuel despre asta?

— Nu, răspunse Rebecka. Nu m-a lăsat inima.

La naiba! îşi spuse Micaela. Îi mulţumi Rebeckăi şi îl sună pe Samuel Lidman din casa scărilor.

Optsprezece

Samuel Lidman îşi frecă mâinile cu talc şi tocmai ridica bara cu greutăţi când îi sună mobilul.

Era la sală pe Hälsingegatan, locul unde s-ar putea spune că se simţea acasă. Venea aici încă de când se numea Rellos şi nu avea vestiar pentru femei. La vremea aia era o pancartă mare deasupra intrării, pe care scria „Fetele rele nu sunt belele" şi peste tot erau imagini cu Arnold Schwarzenegger şi Frank Zâne.

Era o lume a bărbaţilor, iar Samuel fusese rege acolo.

Ceilalţi se uitau vrăjiţi la el când se încorda pe bancă făcând opt repetiţii cu 180 de kilograme. Apoi puştii îl priveau admirativ când poza în vestiar pansându-şi rănile. Nu semăna deloc cu lumea de afară, unde îl chinuiau sentimentele de inferioritate şi unde nu conta că avea 90 de kilograme de muşchi lucraţi. Oricum se simţea cel mai

adesea ca un nimeni. Dar aici era în elementul lui. Scoase telefonul din geantă fără a se sinchisi dacă vorbea prea tare.

Apoi coborî totuşi vocea şi ieşi pe hol. Era Micaela Vargas, poliţista care locuia cu profesorul Rekke şi care îi puse o întrebare ce începu imediat să-l frământe. Ar fi putut Claire să fi fost expusă unui abuz fizic în timpul întâlnirii cu patronul firmei Cartaphilus? Răspunse că nu, chiar nu credea aşa ceva. Dar gândurile năvăliră şi îşi aminti de noaptea aceea. Se culcase şi o aştepta. Simţise deja dinainte că era o întâlnire foarte importantă, aproape fatală hotărâtoare, dar nu ştia prea multe, Claire se ascundea mereu în spatele clauzelor de confidenţialitate ale băncii. Îşi aminti cum uşa se deschisese în jurul orei 1–1:30 noaptea. Se strecurase tăcut, tiptil şi se închisese în baie. O auzise suspinând, aşa că se ridicase şi o întrebase „Cum eşti, iubire?”, iar ea răspunsese „E în regulă, doar că am căzut cu bicicleta, fusta era prea largă”, ceea ce părea rezonabil.

Mergea mereu cu bicicleta, chiar dacă purta tocuri şi haine de gală, şi a doua zi dimineaţă văzuse şi el că roata din faţă era strâmbată şi avea câteva spiţe rupte. Nu era niciun indiciu că îi făcuse cineva rău, cel puţin nu atunci, în primele zile. Dar e drept că după aceea şi-a pus întrebări. Nu îl lăsase să se apropie de ea vreo săptămână şi părea să o doară mereu burta, ceea ce nu prea avea cum să aibă legătură cu accidentul de bicicletă. Într-o seară, când se întorsese după o vizită la toaletă neobişnuit de lungă, îngăimase nişte scuze care l-au neliniştit.

„Îţi pare rău pentru ce?” întrebase el.

„Îmi pare rău că am mers la întâlnirea aia”.

Dar oricât insistase el, Claire nu i-a mai spus nimic, în scurt timp, incidentul fusese dat uitării, iar zilele se scurseseră la fel de luminoase ca întotdeauna, până când s-a întâmplat catastrofa.

— De ce întrebi? s-a interesat el.

— Vreau doar să ştiu dacă i s-a întâmplat ceva grav înainte să dispară, a răspuns Micaela Vargas.

— Ai ceva veşti despre fotografie?

Micaela Vargas rămase tăcută o clipă.

— Nu, răspunse ea, după care adăugă: Ai încercat vreodată să iei legătura cu el?

— Cu cine?

— Cu proprietarul firmei Cartaphilus.

— Cândva, la început, dar mi s-a spus că mai bine o las baltă. Toată lumea era de părere că n-are nicio legătură.

— Cine e „toată lumea”?

— Poliţiştii şi şefii lui Claire.

— Ciudat că erau aşa de siguri!

•

Micaela încheie convorbirea şi ieşi în stradă, adâncită în gânduri. Dar nu o preocupa numai întâlnirea lui Claire cu Morovia. Când era la Rebecka Wahlin, văzuse sau simţise ceva, care acum îi stătea ca un văl enervant pe ochi. Dar nu pricepea ce anume, iar acum singura senzaţie cu adevărat clară era că îi e foame. Ce să facă? Să se aşeze să mănânce undeva şi să se gândească la toate astea? Da, părea potrivit, aşa că o luă la dreapta. Văzu o limuzină aşteptând cu motorul pornit pe Ulrikagatan, iar în spatele ei, un Porsche negru ieşea din garaj şi se îndrepta spre Oscarskyrkan.

Ce cartier bolnav! îşi spuse ea. Vanessa avea dreptate; nu se simţea acasă în Östermalm. Se simţea foarte vulnerabilă în mediul ăsta şi se gândi la Jonas Beijer, fostul ei coleg de la Divizia pentru Infracţiuni Grave din Solna. Lui nu i-ar fi fost străină lumea asta. Dar ar fi înţeles rapid şi cât de inconfortabil era pentru ea şi ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Să-l sune să-i spună ce are pe suflet? *Ar fi o idee*, îşi zise ea şi gândul o învioră. Cineva strigă:

— Micaela!

Se uită spre Narvavägen şi văzu o siluetă cunoscută. Era Julia, frumoasa şi tânăra Julia, alergând spre ea surprinzător de voioasă şi nerăbdătoare. Avea blugi decupați, o geacă de piele până în talie şi nu mai arăta ca o fată cuminte. Sau ba da, dar mai degrabă ca o fată cuminte care se voia dură şi cu un aer decadent, însă nu-i reuşea prea bine şi, pe deasupra, părea să se fi îmbrăcat în grabă. Avea părul ciufulit, de parcă tocmai se trezise sau făcuse dragoste. Bluza îi ieşea din pantaloni şi, chiar, mai şi slăbise?

Micaela invidiase mereu totul la Julia: clasa, frumusețea, educația pe care o primise odată cu laptele matern, silueta ei zveltă şi privirea alertă care îi amintea de tatăl ei. Dar acum parcă arăta diferit şi pentru prima oară Micaela se întrebă dacă fata se simte bine. Alungă însă gândul. Julia era ultima persoană pentru care să se îngrijoreze. Îşi deschise brațele şi o îmbrățişă.

— Cum te simți? o întrebă.

— Bine.

Micaela o privi în ochi.

— Străluceşti.

Sau cel puțin ți-ai dori.

— Oh, poate, răspunse Julia roşind uşor.

— Te-ai îndrăgostit cumva?

— Cam.

— Interesant, continuă Micaela fără prea mult entuziasm, poate pentru că întrezări o frântură de imagine a celui ales.

Îl intuia din noul stil al Juliei şi din privirea ei şi se gândi că şi ea a întâlnit astfel de băieți, puşti cool care se uită la tine şi imediat te fac să vrei să fii altă persoană, o fată pe care crezi că ar iubi-o mai mult.

— Cine e?

— E ceva nou. Pot să-ți spun mai târziu. Dar mă întreb ceva... adăugă Julia şi se uită intens la ea, de parcă i-ar fi venit o idee neaşteptată.

— Ce anume?

— Dacă un băiat pleacă pur şi simplu, vreau să spun dispare într-o clipită şi spune că se va întoarce imediat, ce poate să însemne?

Micaela o privi surprinsă de întrebare şi uimită că Julia, care obişnuia să tragă concluzii mai bine decât mulți alții, i-o pusese tocmai ei, care habar nu avea de circumstanțe.

— Poate însemna orice.

Julia păru să cadă pe gânduri.

— E clar, îmi pare rău. A fost o întrebare tâmpită.

— Nu, deloc. Unde mergi?

— Mă gândeam doar să fac o plimbare şi să mă gândesc un pic.

Micaela se întrebă dacă să nu se ofere să o însoțească, dar ceva continua să o frământe şi voia să rămână singură cu gândurile ei.

— Şi tu? Mergi sus la tata?

Ea clătină din cap, iar Julia aruncă o privire spre Strandvägen.

— Te-ai săturat de el? întrebă ea.

M-am săturat, în mod sigur.

— Nu, doar că am alte planuri, răspunse Micaela.

— Are nevoie de tine.

— Se descurcă.

— Îi trec prin cap tot felul de prostii. Vede peste tot amenințări sumbre. Crede că până şi noul meu prieten, care e aşa incredibil de drăguț...

Julia nu duse ideea până la capăt, dar adăugă:

— Sunt îngrijorată. Are nevoie de ajutor.

Nu sunt asistentă, la naiba! îşi zise Micaela.

— O are pe doamna Hansson, spuse ea.

— Da, clar, dar tu îl faci pe tata să se adune. Tu îi faci bine şi câteodată cred...

— Ce crezi?

— Nimic. Îți dai tu seama. Dar chiar m-ar bucura să mai vezi ce face.

— Altă dată, răspunse Micaela cu un aer serios, dar se adună şi o îmbrățişă din nou pe Julia, dându-i asigurări că o să-i meargă bine cu noul prieten.

Apoi plecă fără să ştie încotro se îndreaptă şi fără să realizeze că o urmau nişte paşi la numai zece metri în spate.

Nouăsprezece

Rekke stătea la computer, căutând informații despre Axel Larsson. Citea fiecare cuvânt blestemat care exista despre el şi se gândea cum vechiul bufon devenise suspect de agitat când pomenise de Claire Lidman. Nu era numai bătaia nevrotică cu degetele în masă.

Avea pe față întreaga gamă de microexpresii ale minciunii: o tentă de ruşine în ochi, pe care voia cu orice preț să o ascundă şi care, din acest motiv, se mutase mai jos şi devenise un spasm rapid al gurii. Să-i fi făcut oare Axel Larsson ceva lui Claire?

Poate. Pe de altă parte, nu mai putea citi oamenii. Creierul lui era zob. Era suficient de rău cu opiaceele. Iar şampania care-l urcase pe culmi pentru o clipă îl trăgea acum şi mai jos. Merse în baie şi îşi dădu cu apă rece pe față, ceea ce îl ajută doar o secundă, dar nu mai mult.

Valul de ceață de peste lume era tot acolo. Închise ochii, lăsând tot felul de culori incerte să-i danseze înaintea ochilor până deveneau imagini clare. Atunci o văzu în fața lui pe Micaela: fugea spre el în noapte pe peronul metroului ori îl privea ca şi cum ar fi dezamăgit-o profund.

Se hotărî să o sune, să-i ceară iertare şi să-i spună că se simţea mai bine. La naiba, doar băuse şampanie cu un miliardar bătrân şi încercase să găsească informaţii despre un duşman, iar ăsta era un semn destul de bun că era activ. Dar oricât căută, nu reuşi să-şi găsească nici mobilul, nici portofelul, şi până la urmă începu să răscolească perne şi pături, ba chiar să deschidă congelatorul şi frigiderul şi să se uite prin gunoi. Doamne, ce era cu el?

Se săturase de el, se săturase de tot, aşa că se aşeză în faţa pianului Steinway şi interpretă dintr-o suflare *Un sospiro* a lui Liszt, o piesă în care mâinile se intersectau şi care îl amuza încă din tinereţe, şi chiar dacă la început era numai un mod de a-şi calma nervii, uită rapid de lumea de-afară şi se cufundă cu totul în bucata muzicală, îşi lăsă toată durerea şi tristeţea să-şi găsească expresia în sunete. Se simţea purtat de muzică, răpit de ea, şi îşi legăna corpul într-o parte şi-n alta. De aceea trecu o vreme până să audă că sună cineva la uşă şi, cu toate că ar fi preferat să ignore sunetul, se ridică şi păşi într-o parte.

— La dracu'! bombăni el.

Apoi deschise şi, câteva secunde, nu pricepu nimic.

•

Micaela mergea pe Storgatan, fără să fie atentă la oraşul din jur. Dar nu se mai gândea nici la Rekke, nici la Julia, nici măcar la ce-ar fi putut să-i facă Gabor Morovia lui Claire Lidman. Se gândea la raftul cu cărţi de şah din biblioteca Rebeckăi Wahlin. Acolo, printre cărţi, Micaela simţise ceva. Era un gând care prindea rădăcini tot mai adânci, era ceva important care se întrezărise printre cotoarele cărţilor. Se întoarse să se uite în urmă şi îl văzu pe Hugo Pérez. Ce căuta acolo?

Tocmai se văzuseră în Husby, Östermalm nu era tocmai cartierul lui Hugo. În mod normal probabil că s-ar fi dus la el şi l-ar fi întrebat ce dracu' face: „Ce fel de poamă eşti dacă

nici nu saluți?” Dar era aşa prinsă în gândurile ei, că nici măcar nu-şi dădu seama cât de ciudat era să se vadă din nou, într-o cu totul altă parte a oraşului. Se uită numai încruntată la el şi zise:

— Idiot.

Hugo, marele clovn zâmbăreț al copilăriei ei, reacționă ca un drogat ghidat de hormoni şi amfetamine. Se aruncă asupra ei, o împinse în zid şi o lovi peste buze şi bărbie. Micaela se înfurie şi se eliberă, iar Hugo zise ceva hârâit, iar ea îi ceru să repete.

— Nu mai dezgropa mizerii despre frati-tu! N-o să depună nimeni mărturie. Nu faci decât să-ți sabotezi familia.

— Ce dracu’ ai tu de-a face cu asta?

— Dacă o ții tot aşa, cineva la care ții poate să o încaseze.

— Ce vrei să spui?

— Aşa e. Se pot întâmpla lucruri, bombăni el şi atunci ea îşi pierdu cu totul cumpătul.

Îl înşfăcă şi-l împinse în stradă. Acolo văzu un bărbat de vreo 40 de ani care stătea nu departe, pregătit să intervină.

— E în regulă, îl asigură ea. Doar un mizerabil care o caută cu lumânarea.

Se întoarse spre Hugo, care acum semăna mai mult cu cel din trecut, nu tocmai cu rânjetul pe buze, dar nici tipul care juca periculos.

— Sunt polițistă, ştii? Mă ameninți pe mine şi pe apropiații mei. Te denunț de-ți merg fulgii!

— Ziceam şi eu, continuă el, iar ea se enervă şi mai tare şi-l înşfăcă din nou.

Hugo se clătină pe picioare.

— Şi de ce nu vine chiar Lucas? şuieră ea.

— Nu ştie nimic.

— Crezi că sunt tâmpită? Te-ar omorî dacă ai face aşa ceva fără ştiința lui.

— Îți spun numai să ne laşi în pace.

— Să *ne* laşi? se răsti ea furioasă. Deci sunteți mai mulți. La dracu', crezi că asta mă opreşte? O să intru-n voi de nu vă vedeți! adăugă ea, îl împinse în umăr şi plecă de acolo, pornind din nou spre Karlaplan.

Nu-i venea să creadă. Idiotul ăla jalnic o urmărise. Şi la cine se referea? Cineva la care ții... Nu putea fi maică-sa, cu atât mai puțin Simon, care deja era dependent de Lucas şi îi urma toate ordinele. N-ar fi putut fi nici Vanessa, nici Malika, pentru că amândouă erau mai mult sau mai puțin îndrăgostite de el. În rest, erau numai prostii, un joc de putere, şi totuşi... simți cum i se face rău. Cât de departe putea să meargă? Poate nu avea nicio limită, nu dacă era vorba de viața lui, şi într-un fel despre asta era vorba.

Trebuia să stea de vorbă cu Lucas; era primul lucru pe care trebuia să-l facă şi de aceea îşi scoase mobilul şi îl sună. Dar el nu răspunse. Era prea laş, iar ea se uită în jur şi înjură cu voce tare.

Tot cartierul era atât de sfidător de liniştit, plin de oameni spilcuiți, îmbrăcați cu cămăşi sau rochii, că îi venea să țipe. Putea foarte bine să fie şi în alt secol. Nu exista clădire în jur care să nu fi fost construită cu mai bine de o sută de ani în urmă şi deasupra tuturor se înălța biserica Oscarskyrkan, cu turnurile ei negru-verzui şi ferestrele gotice. Din Narvavägen porneau alei bine îngrijite şi pe ici, pe colo vedeai femei cochete şi fete elegante cu cățeii lor de salon şi cu genți de firmă. Era cât se poate de departe de Husby şi nu avea idee încotro se îndrepta. Înainte, era cu gândul la Rebecka Wahlin şi se uita în biblioteca ei. Dar acum fierbea de furie şi teamă şi puțin îi păsa de Claire Lidman. Era istorie.

Era moartă. Orice altceva erau numai speranțe deşarte şi fantezii ale unui văduv, iar singurul lucru care conta era ce îndrugase Hugo: *Cineva la care ții poate să o încaseze.* Se opri brusc. Doar nu putea fi vorba de Rekke? Nu, era

imposibil, nu? Una e să te cerți cu oameni din cartier, dar era cu totul altceva să ataci pe cineva ca Rekke, cu statutul şi cu relațiile lui; n-ar îndrăzni ei aşa ceva. Era convinsă.

Cu toate astea, îi tot venea să se întoarcă şi să se ducă la el, doar ca să verifice. Dar nu se îndură. Merse mai departe şi se mulțumi să sune, însă Rekke nu răspunse nici pe mobil, nici pe fix. Probabil doarme după cura de pastile, îşi zise ea, şi o luă pe Linnégatan. Un tânăr în costum albastru-deschis se uită la ea aproape îngrozit.

— La ce te holbezi? îl repezi ea şi îşi atinse buza.

Avea sânge pe deget. Cui îi păsa? Nu buza era problema, cu atât mai puțin ce credeau snobii de aici despre ea. Amenințarea era aspectul mai important şi îl văzu din nou pe Lucas în fața ei: Lucas care îşi scotea arma în Järvaskogen, Lucas care îi făcea pe oameni să dea înapoi numai uitându-se la ei. Era de-a dreptul înfiorător, nu-i aşa?, chiar dacă îi luase multă vreme să-şi dea şi ea seama.

Observă că se afla din nou în fața porții Rebeckăi Wahlin. Era o poartă într-un stil pompos, cu soldăței sculptați în lemn în partea de sus. Să urce totuşi? Sună la interfon.

— Alo? se auzi vocea Rebeckăi Wahlin.

— Sunt tot eu, Micaela Vargas. Am uitat să întreb ceva. Pot urca?

— Ah, da? Sigur, răspunse Rebecka Wahlin şi îi deschise.

În aceeaşi clipă sună Lucas şi îi vorbi cu o voce duioasă, de parcă îi dorea tot binele din lume.

Douăzeci

Rekke deschise uşa şi se uită cu ochii mijiți în lumina becului de pe coridor. Probabil se aştepta la cu totul altceva şi o clipă nu pricepu ce vedea. La uşă era o femeie brunetă, elegantă, de vreo 45 de ani, într-un costum albastru croit pe

linia corpului. Chiar dacă nu-ți sărea în ochi, era cel puțin interesantă, cu un zâmbet discret şi nervos şi cu ochi căprui plini de viață, care erau înlăcrimați şi transmiteau semnale contradictorii.

Nu era sigur dacă avusese un accident şi voia ajutor sau mai degrabă avea o misiune de natură ceva mai ofensivă; mai degrabă ultima variantă. Femeia îşi îndreptă spatele, iar el îşi dădu seama că avea educație superioară; vedea în mişcările ei sigure, eficace, ce avea de făcut: să angajeze şi să concedieze oameni. Era un om cu putere şi influență, dar situația de-acum era personală.

— Profesorul Rekke, presupun, zise ea şi întinse o mână.

— Într-o versiune destul de proastă, din păcate, răspunse el.

— Cred că arătați pe cât de impunător vă merge vestea că sunteți. Îmi pare rău că am apărut fără să anunț, dar am încercat să sun. Numele meu e Alicia Kovács.

— Mi-au dispărut telefonul şi puterea de judecată. Numele dumneavoastră îmi pare cunoscut.

— Reprezint Cartaphilus. Am auzit de la Axel Larsson că îl căutați pe patronul nostru, spuse ea, şi atunci Rekke înțelese că trebuie să fie alert, dar în acel moment părea imposibil şi o întrebă dacă n-ar putea aştepta un pic.

Avea nevoie să bea apă şi să îşi clătească fața din nou. Dispăru în apartament, iar când se întoarse, îi zâmbi cât de bine putu şi îşi îndreptă spatele.

— Îmi cer scuze, spuse el. Dar sunt onorat, bineînțeles, mai ales că pare ceva urgent.

— Trăiesc după principiul că nu trebuie să amân lucrurile.

— Aha! zise el pierdut în gânduri. O virtute, desigur, chiar dacă eu însumi nu mă împac bine cu ea. *In dubio non est agendum.* Dacă suntem în dubiu, nu acționăm. Dar în orice caz, bine ați venit, mi-e teamă însă că o să vă dezamăgesc.

În calitate de adversar, nu sunt nicio mare provocare în momentul de față.

O privi încă o dată pe femeie, încercând să ghicească ce ar putea să vrea. Bănuia că e vorba de o amenințare subtilă; avea umerii şi mâinile încordate, iar ochii umezi, care sugerau că ar fi tulburată sau emoționată, erau acum împietriți. Era evident că se afla în fața unei inteligențe complexe, şi intelectuale, şi emoționale.

— Adversar? Nu, nu, mandantul meu...

— Trebuie să vă cer din scuze din nou, o întrerupse el. Mi-e destul de greu cu limbajul ăsta juridic. Să spunem mai bine Gabor? Sau profesorul Morovia. Ce se potriveşte mai bine? Mandant are o rezonantă anostă, birocratică.

— Da, bineînțeles, încuviință ea. Profesorul Morovia e de părere că sunteți o persoană excepțională. Că vedeți ce alții nu pot vedea.

— Ca pacientul psihotic.

— Pentru Dumnezeu, nu mă înțelegeți greşit acum. Nu vorbeşte despre nimeni cu atât de mult respect, iar acum, când v-am auzit şi eu cântând – Liszt, nu-i aşa? –, nu-mi doream decât să mă pierd în muzică. A fost nespus de frumos.

— Sunteți foarte amabilă. Şi transmiteți-i şi lui Gabor elogiile mele. Am foarte multe amintiri legate de el. Nu în ultimul rând, arsurile, îşi duse mâinile la piept.

— Arsuri aveți amândoi, dar ale lui sunt mai rele.

Rekke nu pricepu şi dădu s-o întrebe ce voia să spună.

Îl deranja că era un lucru de bază pe care nu-l înțelegea. Dar renunță şi o conduse în bucătărie.

Tocurile ei aveau un ecou de rău augur, dam, dom, dam – do, sol, do – şi, pentru a doua sau a treia oară, o văzu ducându-şi degetele la buzunarul sacoului. Bănuia că are acolo ceva ce îi era teamă să nu piardă şi era destul de sigur că ei nu-i plăcea misiunea, deşi existase o înflăcărare – o

agresivitate aproape senzuală – în felul în care vorbise despre arsuri.

— Ați aranjat frumos aici.

— Dacă n-aş fi avut ajutor, ar fi fost distrus totul. Spre deosebire de dumneavoastră, doamnă, eu amân totul, chiar şi cele mai neînsemnate sarcini. Dar mulțumesc din nou. Pot să vă invit la un pahar de vin? Am în cămară un Corton-Charlemagne absolut special. Nu că aş fi cunoscător, fratele meu spune că sunt barbar în privința asta.

— Trebuie să refuz. O să fiu concisă. Profesorul Morovia m-a rugat...

Îşi duse mâna la ceafă. Lacrimile erau încă vizibile în ochii ei, iar Rekke dădu să-i recomande să-şi schimbe patronul. Dar pesemne nu era simplu să te desprinzi de Gabor.

— Ce v-a rugat? Sau de fapt, luați loc, o invită el, arătând spre scaunele din bucătărie. Trebuie să spun că vă admir curajul. V-a costat să ajungeți aici, nu? Insist să vă servesc cu ceva, dacă nu vin, atunci apă.

Se ridică, luă o sticlă de Ramlösa şi îi turnă un pahar.

— Mulțumesc, spuse ea, şi luă o gură. Şi aveți dreptate, desigur, uneori munca nu e aşa uşoară cum ne-am dori, adăugă zâmbind din nou, un zâmbet frumos şi trist, i se păru lui.

— Atunci avem o povară comună, pentru că nu veniți cu veşti bune, nu-i aşa? întrebă el şi se aşeză pe un scaun.

— Nu. Ştiți... am o sarcină permanentă de la profesorul Morovia. O am de mulți ani, încă de când am început să lucrez pentru firma lui.

— Să auzim, o îndemnă el şi, cu toate că se agita mai mult pentru sine, simți şi o pornire de a consola pe ea.

— I-am promis profesorului Morovia, începu ea, că de îndată ce profesorul Rekke se va face auzit sau va da un semn că ar vrea să ia legătura, am să-i înmânez ceva.

Rekke o privi concentrat şi îşi dădu seama că urma să se întâmple ceva decisiv.

— De ce trebuia să aştepte mutarea mea? Doar îi plăcea să aibă el inițiativa.

— I se pare că e mai elegant să răspundă.

— Totdeauna e aşa de infatuat?

— Cred că vrea să transmită şi că există un preț dacă e provocat.

— Atunci să vedem, care e costul?

Alicia Kovács îşi duse mâna la buzunarul sacoului şi puse pe masă un colier de perle cu un pandantiv de aur.

O clipă, Rekke studie obiectul cu atenție maximă. Apoi simți că-i fuge pământul de sub picioare şi văzu negru în fața ochilor. *Nu se poate!* îşi spuse el. *Nu se poate!*

•

Magnus Rekke se afla în avionul oficial, cu un pahar de vin roşu în mână, cufundat într-un raport secret despre combaterea terorismului în cartierele mărginaşe din Stockholm. Dar raportul era prea speculativ şi lungit, iar el îşi îndreptă privirea spre hublou, uitându-se la aeroport. Un avion cu steagul Arabiei Saudite tocmai decola de lângă ei. Îl aşteptau pe prim-ministrul care întârzia, iar Magnus era nerăbdător şi agitat. Se întoarse spre Kleeberger, ministrul de Externe, care stătea în fața lui şi răsfoia agenda zilei de mâine.

— Tocmai m-a sunat fratele meu, spuse el.

Kleeberger îşi ridică sprâncenele. Dădea mereu semne de nervozitate când venea vorba de Hans.

— Ce voia?

— Îl interesa o treabă mai veche, de pe vremea când eram la Ministerul de Finanțe. Îl mai ții minte pe Axel Larsson?

— Cine poate să-l uite pe Axel Larsson?

Kleeberger continuă să studieze documentul. O stewardesă îi servi caserola cu cina, iar el îngăimă un „mulțumesc” fără să-şi ridice privirea.

— Atunci ştii şi că n-am obținut pe cât de mult speram noi din activele lui. Părțile cele mai bune le-a câştigat o companie de investiții ungară cu legături la Kremlin.

— Da, chiar aşa, confirmă Kleeberger ridicând din nou privirea.

— Am făcut front comun cu această firmă şi totuşi nu ne-a ieşit cea mai bună afacere.

— Sigur, nu tocmai convenabil. Dar de ce-l interesează pe fratele tău?

Magnus se întrebă cât să dezvăluie. De fapt, ar fi trebuit să-şi țină gura, bineînțeles; îşi punea propriul cap în joc. Dar nu se putu abține.

— Se întreba dacă nu cumva am fost supuşi unor presiuni sau am avut legături cu crima organizată.

— Vai de mine!

— Dar mai ales pentru că el şi patronul firmei sunt duşmani personali. Patronul e Gabor Morovia, un matematician bătrân şi afemeiat.

Kleeberger păru deodată îngrozit, sau cel puțin aşa i se părea lui Magnus, dar îi trecu repede.

— Aha, serios?

— Îl cunoşti?

Kleeberger sorbi din paharul de vin.

— E greu de evitat. Se spune că are o preferință pentru acte de răzbunare exagerate şi jocuri intelectuale, mai ales şah. Şi e genial, nu?

— Mda, posibil, răspunse Magnus, la fel de reținut cu complimentele ca întotdeauna.

— Ce intenții are fratele tău?

Magnus ar fi preferat să se rezume la ce spusese deja. Dar acum îi trezise interesul lui Kleeberger şi nu avea încotro.

— Au avut de-a face unul cu altul în copilărie. Dar s-au văzut şi mai târziu, când Hans avea vreo 20 de ani şi era cu Ida Aminoff.

— Ida, repetă Kleeberger visător.

— Ai cunoscut-o şi tu?

— Da, era din anturajul familiei. Tatăl ei, Werner, era ambasador la Moscova şi părinţii noştri se întâlneau. Incredibil de talentată. Îmi amintesc picturile ei şi poeziile pe care le recita pe scenă în oraş. Ca toată lumea, eram un pic îndrăgostit de ea, deşi mă speria.

— Ne-a băgat în sperieţi toată familia. Parcă nu putea trăi decât riscând ceva decisiv.

— Da, într-un fel.

— Dar Hans o iubea. Era marea lui iubire. Prin comparaţie, Lovisa a fost doar o partidă raţională. Hans îşi făcea permanent griji pentru Ida. Tocmai în aceste împrejurări s-a ciocnit de Gabor Morovia după un concert la Berna, şi s-a ales cu un fel de ameninţare. La trei sau patru săptămâni după aceea, Ida a fost găsită moartă, cum sigur ştii şi tu, în apartamentul tatălui ei pe Torstenssonsgatan.

— De fapt am întâlnit-o în acea ultimă noapte în Stockholm, spuse Kleeberger.

— Ai fost la petrecerea aia de nuntă din Djurgården?

— Exact, doar era toată lumea acolo. Poate că şi tu?

Magnus ar fi preferat să nege şi să spună că fusese plecat la capătul celălalt al pământului. Cu toate astea, aprobă din cap.

— Şi toţi se ţineau după ea, continuă Kleeberger. Dar ea nu făcea decât să se joace cu bărbaţii, nu?

— I-a sucit capul şi lui Wille Fors, printre alţii, zise Magnus pripit, fără să vrea.

Kleeberger păru surprins.

— Cel care a devenit ulterior director la Nordbanken?

— Exact.

— Vrei să spui că poveştile astea au legătură între ele?

Despre asta n-o să zic o vorbă, se gândi Magnus, dar se explică:

— Au fost implicați aceiaşi oameni, şi dacă Wille era la vremea aceea un simplu bădăran neobrăzat, avea aceeaşi poziție şi față de bani.

— Banii trebuiau tocați, nu?

— Oh, da, până şi azvârliți la gunoi sau în foc, dacă asta îi aducea un statut printre idioți. Dar în noaptea aia îşi pierduse portofelul şi o acuza pe Ida că i-l furase. A urmărit-o prin oraş în zori, spera să-l recupereze şi să meargă acasă cu ea.

— Voia să se culce cu hoața?

— Era dus cu totul.

Kleeberger îl privi interesat, un pic cam prea interesat.

— Dar nu vrei să sugerezi că William Fors a avut ceva de-a face cu moartea ei?

— Nu, nu, răspunse iute Magnus. Dar pentru Hans, Wille era un semn de întrebare. Nu a luat niciodată de bună investigația poliției şi a început să cerceteze pe cont propriu. Uneori cred...

Ezită.

— Ce crezi, Magnus?

— Că fascinația lui Hans pentru crime nerezolvate a început chiar atunci.

— Totuşi nu a găsit răspunsul, nu-i aşa?

— Nu, cariera lui de detectiv a început cu un eşec, şi mi-e teamă că a fost una din loviturile norocoase ale vieții, pedagogic vorbind. Eşecul l-a vindecat de toată vanitatea şi l-a predispus la o mai mare minuțiozitate.

— Dar ceva tot trebuie să fi găsit. Arată ca un uliu.

— A găsit o mulțime de lucruri, dar nu a putut să potrivească piesele de puzzle şi poate era într-o stare prea proastă ca să vadă cu adevărat clar.

Şi slavă Domnului pentru asta, îşi spuse Magnus.

— De fapt, mi-a revenit destul de des în minte, adăugă el.

— Ce anume?

— Cât de ciudat a fost că a renunţat. A fost marea durere a vieţii lui, şi altfel nu poate suporta ce rămâne neexplicat. Dar la povestea asta, lucrul cel mai rău şi mai important care i s-a întâmplat, a renunţat. Mă aşteptam să revină la ea.

— Şi acum asta face?

— Sau este altceva. În cel mai rău caz, vrea să-l prindă personal pe Gabor Morovia, iar asta nu se poate sfârşi cu bine.

Kleeberger se uită la el, alarmat şi ironic în acelaşi timp.

— Pentru tine sau pentru el?

— Pentru el, răspunse Magnus şi simţi dorinţa să-şi verse paharul de vin roşu pe genunchii lui Kleeberger.

Douăzeci şi unu

Micaela coborî din lift cu un etaj mai jos, ca să nu audă Rebecka Wahlin convorbirea. Faptul că Lucas părea aşa de ciudat de calm o provoca şi mai mult.

— Cum poţi să faci aşa ceva?

— Uşor, surioară, prietena mea!

— Nu îmi spune aşa.

— Sigur, Micaela, sigur. Dar nu am trimis pe nimeni să te ameninţe. Hugo e probabil doar îngrijorat. Are o sentinţă cu suspendare, ştii doar.

— Foarte isteţ din partea lui să sară la gâtul unui poliţist.

— Cine a zis că e isteţ? E un idiot. Doar îţi aminteşti de la şcoală.

— N-ar face aşa ceva fără aprobarea ta.

— N-ar face?

— Nu, niciodată.

— Bine, ascultă, am să spun o singură dată...

Tăcu şi starea de spirit se schimbă într-o clipă; tăcerea lui era îngheţată.

— Ascult.

— Uite cum stau lucrurile, surioară. Mă ameninţi şi nu pot să mă ascund. Am viaţa mea. Trebuie să încetezi. Altfel e de rău, pricepi? Rău. Suntem o familie, suntem alături unii de alţii. Cam asta e.

Micaela se înfurie din nou.

— Eşti un infractor, Lucas. Vinzi droguri copiilor şi bagi lumea în sperieţi. Tu încurci treaba, şuieră ea şi înţelese că îl provoca şi mai mult spunând asta la telefon.

— Atenţie, surioară! Atenţie!

Apoi convorbirea se încheie, iar ea avu senzaţia că a rămas secată de sânge sau, mai rău, că primise o lovitură în plex. După ce se adună şi reîncepu să respire normal, primul gând care-i trecu prin cap era că n-ar avea nicio şansă împotriva lui. Răceala vocii şi implacabilul cuvintelor o făceau să-şi dorească să se dea bătută. Cum naiba putuse să se pună în situaţia asta? Dar acum nu era nimic de făcut. Nu-i rămânea decât să răzbească şi să ia lucrurile pe rând.

Urcă pe scări un etaj, până la Rebecka Wahlin. Mai jos se trânti o uşă. De undeva, venea miros de produse de curăţenie şi de friptură. Micaela inspiră adânc şi sună la uşă în timp ce în minte i se derulau imagini vechi cu Lucas.

•

Acum, oare cum spusese Gabor? O sensibilitate divină în tuşeu. De parcă ar insufla viaţă clapelor. *Nimeni nu interpretează ca el, nimeni.* Când Alicia Kovács se oprise în casa scărilor să asculte muzica, avusese senzaţia că era smulsă din sine însăşi şi nu îşi dorise decât să lase totul baltă şi să-şi plângă de milă pentru viaţa ei. Dar era o

profesionistă, slavă Domnului, aşa că se adună şi iat-o acum în faţa bărbatului despre care auzise atâtea.

Arăta straniu de atrăgător, aşa dărâmat cum era, şi se gândi că-i vine să-l roage să repete piesa sau să îi spună de ce a renunţat la muzică. Dar nu prea era loc de aşa ceva.

Părea să se fi pierdut total şi, cu o mână care tremura, îşi făcea de lucru cu colierul pe care i-l dăduse ea.

Îi plăcuse dintotdeauna bijuteria, iar în mâinile lui cu degete lungi era şi mai frumoasă. Se aflase mulţi ani în seiful de pe Strandvägen, şi uneori, când mai punea câte ceva acolo, documente sau înregistrări, o ridica şi admira meşteşugul cu care fusese lucrată şi strălucirea palidă a pietrelor.

La baza colierului atârna o buclă de aur, un semn al infinitului din două elipse perfecte şi ştia, bineînţeles, că bijuteria avea multe de spus. Aparţinuse unei femei tinere care fusese găsită moartă după o seară lungă de petrecere în Stockholm. Ştia că Rekke o iubise şi că Gabor avea ceva de-a face cu moartea ei. Nu se aştepta totuşi la un astfel de soc.

— Cum este? întrebă ea.

Rekke era parcă pierdut într-o altă lume; simţi imboldul să-i cuprindă mâinile cu degete lungi. Dar nu de aceea se afla aici. Îl lăsă cu mâna pe colier, murmurând cuvinte pe care nu le pricepea.

— Dumneavoastră i-aţi dat colierul? întrebă ea.

— Poftim?

— Aţi fost dumneavoastră? repetă ea.

— Eram tânăr, răspunse el.

Atingea colierul cu degetele, prindea perlele ca un călugăr care-şi numără mătăniile.

— Semnul infinitului, remarcă ea, atingând uşor pandantivul. Aţi avut vreun gând anume cu asta?

— Gând?

— Da.

— Nu ştiu. Mă fascina infinitul pe vremea aia. Din perspectivă infinită se întâmplă tot ce se poate întâmpla, chiar şi ceva atât de ciudat precum faptul că trăiesc şi reflectez la asta – şi că iubesc o femeie cu ochii atât de negri că îmi pierd judecata. Cred că ceva de genul ăsta gândeam. Dar atunci eram şi maniac – şi îndrăgostit. Bolnav în dublu sens, am putea spune.

— Pare foarte scump, spuse ea.

— A costat cât o casă la malul mării şi era ceva nepotrivit, o nesăbuință de care mi-era ruşine şi atunci. Era o nebunie, o lipsă de limite care de fapt mi-e total străină, şi acum...

Tăcu şi îşi ascunse chipul în mâini. Ea nu văzu niciun motiv să-l roage să continue, cu atât mai puțin să răspundă şi să rătăcească în propriile raționamente filosofice, şi părea cumva că nu vorbea cu ea, ci cu sine însuşi. De aceea întrebă pe un ton mai formal:

— Profesorul Morovia întreabă dacă vreți să-i transmiteți ceva.

Venele deveneau vizibile pe brațele lui Rekke, care se întoarse spre ea cu ochi stinşi, bombănind ceva ce nu pricepu, dar care pentru un moment păru să fie: *Transmite-i că am să-l zdrobesc.*

Deşi auzise pesemne greşit, pentru că atunci când întrebă din nou, el răspunse:

— Transmiteți-i mulțumiri. Mi-a dat ceva înapoi.

— Colierul?

— Mai degrabă sentimentul că am un obiectiv. Puterea care ne face să ne ridicăm din mormânt.

— Înțeleg, spuse ea, şi se ridică. Atunci vă las cu gândurile dumneavoastră. Dacă mai vreți să îi spuneți ceva profesorului Morovia, dați un semn.

Se ridică şi el.

— Mda. Mă întreb totuşi...

Îi fu greu să îl privească în ochi.

— Ce anume?

— Dacă asta n-a fost decât o mutare la invitația mea sau dacă e începutul unei partide.

— Presupun că timpul va lămuri asta. Îmi pare foarte rău dacă v-am provocat suferință.

Rekke făcu un pas spre ea.

— Să nu vă pară rău. Dacă darul dumneavoastră mi-a oferit adevărul, sufăr cu plăcere. Dar altfel trebuie să-mi suprim tendința naturală de a fi sincer.

Înghiți în sec.

— Ce vreți să spuneți?

— Dacă într-adevăr este începutul unei partide a lui Gabor, nu ar trebui să-mi dezvălui mutările dinainte. Pentru că aveți o personalitate absconsă, interesantă, doamnă Kovács. Vă purtați ca un prieten, dar veniți cu vești de rău augur. E o tactică pe care o folosiți des? Mângâiați cu o lăbuță care ascunde ghearele. *Ex ungue leonem.*

— Fac numai ce am de făcut, răspunse ea, dorindu-și să plece cât mai repede de acolo.

Cu toate astea, rămase în picioare lângă masa din bucătărie, în timp ce el scoase sticla de Charlemagne despre care vorbise și își turnă în pahar.

— Pot totuși să vă ofer un pahar? Chiar și dumneavoastră păreți că aveți nevoie de un pic de alinare, iar asta desigur că vă onorează. Există mereu speranță pentru cel cuprins de vinovăție.

Ea își întoarse privirea.

— Mulțumesc, trebuie să plec.

— Înțeleg.

Femeia întinse mâna, dar o retrase repede și se mulțumi să plece ușor capul și să se îndrepte spre ieșire.

Nu ajunse departe. Făcuse doar vreo doi pași când se auzi un sunet de vas care se sparge, și se întoarse. Din mâna lui Rekke curgea sânge și vin, iar pe pardoseală se rostogoleau

cioburi şi piciorul paharului. În ce-l privea, el părea că nici n-a observat.

— Oh, Doamne!

— Ce? bâigui el.

— Mâna.

— Da, îmi pare rău, spuse el privind spre degetele însângerate. Ce neatent din partea mea şi ce pahare subţiri se fac în ultima vreme, o să sun să mă plâng. Dar mă ocup eu. Grăbiţi-vă şi luaţi-vă liber acum. Nu e sfârşit de săptămână pentru cei ce lucrează? Şi eu trebuie...

Iar îi venea să-l îmbrăţişeze. Dar se stăpâni, salută din cap şi ieşi în casa scărilor. În lift îşi dădu seama că era sânge pe mâinile ei, nu ale lui Rekke, dar ca de obicei când se îndoia de misiunea ei, îşi găsi puterea în amintirea lui Jan, fiul ei. Apoi se grăbi spre maşina parcată pe Riddargatan.

Douăzeci şi doi

Rebecka Wahlin deschise uşa şi o privi cercetător, ceea ce o enervă pe Micaela. Ce e cu tine? Îi venea să se răstească la ea. La ce te holbezi? Dar îşi simţi din nou buza şi înţelese.

— Nu e nimic, m-am întâlnit cu un idiot, atâta tot, spuse ea.

Intră în apartament, ajunse la bibliotecă şi rămase acolo fără să înţeleagă ce căuta. Rebecka Wahlin veni lângă ea, stingherită de situaţie.

— Voiai să mai întrebi ceva?

— Ce? Nu, de fapt nu, răspunse Micaela şi continuă să se uite atentă la bibliotecă.

Dar oricât se uita, vedea doar imaginile cu Lucas din mintea ei.

— N-am avut dreptate, murmură ea.
— Despre ce?
— Nu ştiu exact, continuă ea privind-o pe gazda ei cu aerul că-i cere scuze.
Aceasta îşi refăcuse machiajul, observă ea, şi îşi schimbase bluza.
— Voiai să pleci?
— Mă gândeam să ies la un pahar cu o prietenă.
— Înțeleg, spuse Micaela şi încercă să-şi recapete concentrarea. A fost interesant ce ai spus despre Claire, că ar fi putut fi supusă unui abuz fizic.
— N-am idee dacă a fost un abuz.
— Dar a fost ceva? Ai spus că părea speriată.
— Da, îngrozită şi plină de ură, cred. Părea să-l deteste pe patronul de la Cartaphilus.
— Nu ştii de ce?
— Nu mai mult decât că povestea începe din vremea în care era la London School of Economics. Morovia preda acolo şi adunase în jurul lui un grup de studenți, printre care erau şi Claire şi Alicia Kovács. Cred că l-au admirat necondiționat până să înțeleagă că are şi alte laturi.
— Ce fel de laturi?
— Rele, bănuiesc. Necruțătoare.
— Înțeleg, spuse Micaela, mirată că auzea asta pentru prima oară. Ştii pe cineva din acel grup cu care aş putea vorbi?
— Claire s-a referit la o femeie pe nume Sofia, care era din Spania.
— Posibil din San Sebastian?
— Nu, nu cred că există vreo legătură în sensul ăsta, posibil să amestec lucrurile. Poate nu e vorba de Spania, dar sigur o cheamă Sofia.
— Nu e cam scandalos că pista asta cu Morovia nu a fost verificată mai bine?

— Probabil a fost verificată foarte bine.

— Dar nu de voi, la bancă?

Rebecka clătină din cap.

Şi nici de blestematul de Lindroos, îşi zise Micaela, dorindu-şi să plece cât mai repede. Dar nu reuşi, pentru că privirea îi fu din nou atrasă de raftul cu cărți de şah. Era totuşi ceva acolo, un cotor albastru care o intriga.

Era acelaşi cotor care-i alertase subconştientul mai devreme, dar care acum se vedea limpede, nu ca un simplu stimul pe retină. Scoase cartea din raft cu o mişcare rapidă şi inițial nu ştiu la ce să se aştepte. Dar când văzu coperta înțelese şi duse mâna nerăbdătoare la buzunarul interior ca să scoată fotografia de vacanță. Însă fotografia nu mai era acolo.

Şi totuşi... Se uită cu ochii mijiți, concentrată asupra copertei, a cuvântului „Love" scris cu litere negre pe un fundal alb-albăstriu. Părea să fie acelaşi „Love" de pe cartea femeii din fotografie. Diferența era că Micaela putea acum să vadă toată coperta şi titlul.

Cartea se intitula *Sicilian Love.* Pe copertă era un desen cu un moşneag cam mătăhălos, cu nasul proeminent şi părul cârlionțat, purtând un sacou lung sau un pardesiu. Desenul lăsa să se înțeleagă că era autorul cărții, mai degrabă decât personajul principal, iar dedesubt scria *Chess Tournament, Buenos Aires 1994.*

— Ce carte e asta? întrebă Micaela.

— Ce...? De ce te interesează cartea?

— Spune-mi numai.

— Ce să spun? continuă Rebecka. Nu am citit-o aşa în amănunt. E peste nivelul meu. E scrisă de Lev Polugaievski, mare maestru şi unul dintre cei mai buni jucători din lume timp de mulți ani. Era maestru în apărare, mai ales în apărarea siciliană.

— Iartă-mă, eu nu prea le am cu şahul.

— Apărarea siciliană e cea mai bună mutare la deschiderea cu albul, 1-e4. Polugaievski era atât de bun în domeniu, că la aniversarea lui de 60 de ani, a avut loc un concurs de şah la Buenos Aires în cinstea lui, unde toate partidele au fost siciliene. El n-a putut să participe, pentru că era pe moarte din cauza unei tumori cerebrale, deci bănuiesc că nu el a terminat cartea.

— E ceva ce ar fi putut citi Claire?

— A apărut după moartea ei, deci nu. Dar altfel... Oh, da, e o carte în genul lui Claire.

— În ce fel?

— Nu doar pentru că adora prostiile astea de tocilar – iartă-mă, Claire, continuă Rebecka şi făcu un gest implorator spre cer. Juca adesea cu negrele şi folosea apărarea siciliană. Ar fi devorat cartea. De ce întrebi?

— Pentru că...

Micaela ezită.

— Da?

— Femeia care seamănă cu Claire în fotografie avea cartea asta în mână.

— Uau!

— Exact, uau! dar nu e neapărat...

Coborî privirea spre adidaşii ei albi.

— Nu, bineînțeles, spuse Rebecka după un moment.

— Deşi femeia avea şi o problemă la genunchi şi un pardesiu roşu, elegant.

— Începe să fie prea mult, vrei să spui?

— Da, răspunse ea şi se întoarse spre uşa de la intrare. Ar trebui să vorbesc cu...

Se întrerupse.

— Trebuie să plec, adaugă ea.

— Nu, nu! Trebuie să-mi spui despre ce e vorba. Crezi într-adevăr că ar putea fi în viață?

— Nu ştiu. Sunt recunoscătoare că m-ai primit. E în regulă să iau cartea cu mine?

Rebecka Wahlin făcu un gest cu brațele deschise.

— Poți lua orice, doar să dai un semn şi să-mi spui ce descoperi.

— Promit. Dar atunci nici tu să nu...

Ezită.

— Să țin ceva ascuns? Nu o voi face, o asigură Rebecka, luând deodată un aer serios.

Micaela aprobă din cap şi ieşi pe hol. Coborî în grabă scările, căzută pe gânduri. Nu poate însemna decât un singur lucru, nu? Claire Lidman trăieşte, oricât de improbabil ar fi, iar asta era ceva ce trebuia discutat cu Rekke. Şi-l imagină în fața ei într-un fel în care nu o mai făcuse de mult. Ce fel de poamă eşti să fugi de lângă el? O fi el imposibil şi deprimat şi un nenorocit de toxicoman, dar când se trezeşte la viață, şi acum trebuie să se trezească, nu mai e nimeni ca el. Dintr-odată i se păru că nu se mişca destul de repede. Când ajunse în stradă, o luă la fugă.

O apăsa sentimentul unei urgențe. Se întrebă dacă n-ar putea să-l sune pe Kaj Lindroos pe drum. Dar idiotul ăla îşi începuse deja weekendul şi se îmbătase. Îşi continuă în schimb drumul spre Grevgatan 2B şi urcă în lift fără să observe urmele de sânge de pe mânerul uşii. Atenția îi era în întregime captată de coperta cărții şi îşi derula în minte tot ce avea să-i spună lui Rekke.

Douăzeci şi trei

Axel Larsson lua cina cu directorul financiar de la Carnegie. Dar abia dacă reuşea să asculte, nu numai pentru că era imun la aceste baliverne de vânzări despre noile listări la bursă. Era de-a dreptul derutat. O sunase pe Alicia

Kovács. Era o parte în vechiul lor contract: sclavia lui, cum obişnuia să spună când era deprimat.

Cartaphilus îl pusese pe picioare cu condiția să fie ochii şi urechile companiei în Suedia. Trebuia să transmită orice zvon, orice bârfă care putea influența bursa de valori sau putea însemna ceva vital pentru lumea finanțelor, şi o şi făcea conştiincios. Dar le păsa rareori. Cu orice ar fi venit, fie achiziții, fie fuziuni, totul era preluat cu indiferentă. De aceea avusese îndoieli când sunase acum. Cu greu i-ar putea interesa o astfel de informație, se gândea el, chiar dacă îl privea pe Morovia.

Se dovedise că nu avea dreptate. Oferise dinamită. Nu că Alicia Kovács ar fi admis deschis. Asculta doar şi făcea pe indiferenta, ca întotdeauna. Dar nu îl mințea.

Devenise vădit nervoasă. Era de neînțeles. De ce i-ar păsa firmei de ratatul de Rekke, care nici măcar nu-şi putea încheia cămaşa cum trebuie? Nu pricepea. Totuşi, nu mai avusese parte de o astfel de reacție la ceva spus de el şi acum suna din nou. Se scuză față de interlocutorul lui:

— Îmi pare rău. Trebuie să răspund.

Îşi duse telefonul la ureche.

— Alo!

Se auzeau interferențe, un pârâit, dar apoi ajunse la el şi vocea.

— Bună, Axel. Vă fac legătura. Morovia vrea să vorbească cu tine.

Îngheță. Morovia? Nu mai vorbise decât o singură dată cu el, iar atunci de-abia ştia ce spune. Era ridicol. Se speriase ca un copil, şi nu era tocmai venit cu pluta. Nu era picior de bătăuş pe care nu îndrăznise să-l pună la punct. Dar cu Morovia era altfel. În fața lui i se făcea frică de-adevăratelea şi nu era nicio consolare că avea acelaşi efect asupra multor altora. Avea cunoştințe în lumea afacerilor care doar îi

şopteau numele, de parcă ar fi fost periculos să îl rostească cu voce tare.

— Ia uite că până la urmă eşti şi tu de folos!

Avu o reacție fizică la auzul vocii şi se ridică rapid ca să iasă şi să poată vorbi nestingherit.

— Aha, foarte bine. Fac tot ce pot.

Nu-i păsa că suna slugarnic. Singurul lucru important era să nu iasă lezat din această discuție şi să fie obligat să facă ceva.

— Unul din interesele mele în viața asta este profesorul Rekke, continuă Morovia.

— Serios? spuse Axel mirat.

Nu putea înțelege cum de persoana pe care o întâlnise ar merita o astfel de atenție.

— Categoric, aş putea considera că e o pasiune de o viață. Ai înțeles ceva din ce voia?

— Vrea să vă contacteze. Cred...

Ezită, dar simți o sete de sânge neaşteptată.

— Cred că vrea să vă atace. Vă numeşte duşmanul lui.

Morovia râse.

— A fost atât de explicit? Are în general o preferință pentru eufemisme şi citate latineşti.

— A vorbit despre Claire Lidman.

— Am înțeles că îl interesează. Mi s-a şoptit deja la ureche.

— Părea să facă aluzie la faptul că...

Axel Larsson ezită.

— ...că i-am făcut ceva lui Claire.

Morovia rămase tăcut o clipă.

— Aha, spuse el apoi. Împrejurările i se vor clarifica destul de rapid.

Axel nu înțelegea despre ce împrejurări vorbea Morovia, dar nici nu îndrăzni să întrebe.

— Da, poate, răspunse el prompt.

— Exact, exact, continuă Morovia, ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi. Nu poţi ţine lucrurile secrete faţă de Rekke. E una dintre provocări. Vede prin tot. Nu se lasă până nu găseşte nucleul interior. Dar cum am spus, Axel, e minunat că ai contribuit în sfârşit cu un dram de informaţie calificată. Acum ai grijă de tine.

Axel împietri, îngrijorat că ar putea fi o ameninţare. Dar după ce închise, hotărî să ia îndemnul drept gest prietenesc, un semn al grijii. Erau evident de aceeaşi parte acum, el şi Morovia împotriva blestematei familii Rekke. Aşa că atunci când se întoarse la masă, era un pic mai înviorat.

•

Pentru că nu răspunsese nimeni când sunase, Micaela intră în casă. Era deschis şi strigă:

— Hans! Hans!

Şi merse spre bucătărie. Era evident că fusese pe aici doamna Hansson. Totul era lustruit şi curat. Dar unul dintre scaune era neglijent îndreptat spre chiuvetă, de parcă cineva s-ar fi ridicat rapid sau l-ar fi dat la o parte. Pe masă văzu o sticlă de vin deschisă şi un pahar de apă plin pe jumătate. Faţa de masă roşie era mototolită şi la chiuvetă, sub raftul de condimente, era o sticlă mare de Ramlösa. Lângă ea, o rolă de şerveţele. Micaela făcu un pas spre aragaz şi hota mare de metal şi simţi ceva zdrobindu-se sub pantofi. Era un sunet tulburător, ca şi cum călcase pe ceva preţios.

Era un ciob de sticlă subţire de la un pahar de vin şi, ghemuită, se uită în jur şi descoperi pete de sânge pe parchet. Rămase pe gânduri o clipă. Apoi se repezi în apartament şi căută peste tot. Dar Rekke nu era acolo, aşa că îl sună.

Telefonul vibra pe undeva prin casă. Răscoli totul şi îl găsi până la urmă sub una dintre pernele canapelei din camera de zi. Remarcă urme de sânge şi pe clapele pianului. Înjură

din nou că îl abandonase. Cum putea fi atât de egoistă? Era doar... O enervase rău. Ce se întâmplase?

O sună pe doamna Hansson, dar nici ea nu avea idee pe unde umbla, şi atunci Micaela închise pur şi simplu şi ieşi din casă, pornind în grabă spre Djurgården. Ştia că obişnuia să alerge prin împrejurimi când era tulburat, aşa că se uită peste tot. Oraşul forfotea de lume, era o seară de vineri agitată, iar mai jos, la debarcaderul de lângă pod, văzu şi absolvenţi cu şepci albe şi chipuri vesele.

Însă nici urmă de Rekke; ar fi fost uşor de distins în mulţimi de oameni, nu numai din cauza înălţimii. De multe ori aveai impresia că mergea în alt ritm decât ceilalţi, de parcă existenţa lui era nelalocul ei într-o lume în care toţi mergeau spre ceva. Dar acum dispăruse şi ea era tot mai îngrijorată. Dacă fusese răpit? Să-i fi făcut ceva Hugo şi indivizii diabolici ai lui Lucas? *Nu, adună-te!* îşi zise ea. A fost numai un pahar de vin care s-a spart. Îşi aminti că un pic mai devreme îşi propusese să iasă la o bere cu Jonas Beijer, fostul ei coleg de la poliţia din Solna. Să discute cu el?

Sună, iar el răspunse imediat, şi ea se gândi că până adineauri s-ar fi bucurat de discuţie.

— Bună şi ţie! Nu ne-am auzit de mult. Mi-a fost dor de tine.

Se gândi să-i spună şi ea câteva vorbe prietenoase. Trecu însă direct la subiect.

— Mi-e teamă că i s-a întâmplat ceva lui Rekke.

Jonas părea deranjat de anunţ. Era, bineînţeles, ca toţi ceilalţi. Se simţea ameninţat de prietenia ei cu Rekke. Parcă toţi erau de părere că simpla lor apropiere ar duce-o departe de lumea obişnuită căreia îi aparţineau ei.

— A dispărut şi e sânge pe parchet, continuă ea.

— Vrei să spui că trebuie să lansăm o operaţiune de căutare?

— Nu ştiu, răspunse ea, şi chiar nu ştia, dar imediat îi atrase atenția altceva.

Cotise pe Museistigen şi ajunse la zona de pădure dinspre Nobelgatan, unde-l văzu ceva mai departe, pe o bancă de lângă apă. Stătea ghemuit, cu fața în mâini. Îi spuse lui Jonas:

— Poate totuşi e OK, o să sun înapoi.

— Aşteaptă, îl auzi pe Jonas înainte să închidă şi să grăbească pasul.

Rekke era în blugi, cu o pereche din vechii lui pantofi Church lustruiți de doamna Hansson şi o cămaşă neagră scoasă din pantaloni. Avea părul ciufulit, era palid şi pe genunchi avea ceva care părea să fie un colier. Deşi Micaela ajunsese aproape, nu ridică privirea. Spuse doar:

— Recunosc paşii.

— Din cauza rănii mele de la sold?

— Nu, nu. Forța şi ritmul paşilor, în optimile punctate.

Ea zâmbi discret. Avea o voce înăbuşită şi tulburată, dar măcar exista ceva ludic în cuvintele alea, un crâmpei din ceea ce îl amuza în zilele lui bune.

— Nu aveam alt tact ultima oară?

— Îl influențează temperamentul, îngrijorarea din gânduri. Ai fost în bucătărie, nu-i aşa?

— De ce întrebi?

— Credeam…

Îşi luă mâinile de pe față, iar pe obraji avea pete de sânge. Micaela bănuia că de la mâna dreaptă, care îi sângera. Avea ochii tulburi, dar mai alerți.

— …că sună ca şi cum ai avea un ciob în pantoful stâng, continuă el.

Micaela îşi ridică pantoful stâng, dar nu se vedea niciun ciob.

— Nu pare.

— Atunci mi-am închipuit.

— Dar am fost acolo. Ce s-a întâmplat?

O privi şi îşi şterse obrazul cu o mişcare stângace. Ceva mai departe plutea o lebădă albă şi în momentul ăla părea sumbră în maiestuozitatea ei, de parcă ar fi fost parte a acelei ameninţări împotriva lor care se acumula treptat.

— Am fost doar doborât o clipă, răspunse Rekke şi zâmbi amabil, ca şi cum n-ar fi vrut s-o încarce cu aşa ceva.

Micaela simţi o afecţiune neaşteptată şi îşi dori să-l cuprindă cu un braţ, ca să compenseze toate gândurile idioate pe care le avusese.

— Cum aşa? întrebă ea.

Rekke îi cercetă chipul.

— Tu ce-ai păţit? o întrebă şi acum părea că el ar fi vrut să întindă mâna, dar nu cedă imboldului.

— Nimic.

— Nu, sigur că nimic, amica mea spartană.

— Nu te prosti. Spune-mi. De ce-ai fost pus la pământ?

El arătă colierul, care scânteia în lumina serii. Era de o frumuseţe aproape şocantă. Dar parcă avea şi o aură de rău augur.

— Odată, cu mult timp în urmă, am cumpărat acest colier în Paris, dintr-un butic de pe Champs-Elysées. Era mult prea scump şi extravagant. Dar aveam o recidivă maniacală şi în seara aceea l-am pus la gâtul unei tinere cu umeri înguşti şi ochi negri. Văd scena în faţa ochilor. Ştiam de pe atunci că femeia aceea n-o să-mi aducă decât probleme. Însă o iubeam orbeşte şi probabil pe vremea aceea chiar voiam să am probleme.

— Tocmai am zis ceva asemănător mamei şi mie însămi.

— Da?

— Dar e altă poveste. Spune mai departe, îl îndemnă Micaela.

— Femeia se numea Ida Aminoff. Cânta ca un înger şi scria poezii care-mi făceau inima să-mi sară din piept. Dar

era şi dependentă de amfetamină, alcool şi calmante şi tot timpul voia să mă ia cu ea pe acoperişuri şi balustrade de pod, iar asta mă băga în sperieți. Dar poate...

— Te tenta şi pe tine.

— Da, din păcate. Cumva eram conştient că i s-ar putea întâmpla ceva groaznic şi bineînțeles că ar fi trebuit să o ajut mai mult. Dar sincer vorbind... Nu prea mă îndemnam pe vremea aia. Eram atras în câmpul ei de forță şi ea m-a purtat în dependența de-o viață.

Scoase din buzunar o folie de pastile ca un fel de dovadă.

— Dar tot ea m-a făcut să vreau să îmbrățişez viața, să încep în sfârşit să trăiesc.

— Erai îndrăgostit.

— Oh, da, eram înnebunit. Nu puteam trăi fără Ida, am făcut-o să mă urmeze în turneul din Europa. Numai că uneori fugea de una singură. Când am avut concert în Helsinki, oraşul ei natal, a plecat la Stockholm, ca să nu se ciocnească de rudele ei din Finlanda care veneau să mă asculte, şi mi-a lipsit cum mi-ar fi lipsit o mână. Nu am putut să dorm în noaptea aia. Mă întindeam tot timpul după ea şi mă foiam în pat. Atunci a avut loc o nuntă în lumea bună din Stockholm. Se organizase o petrecere mare într-o vilă de-aici, din Djurgården. Toți cunoscuții mei erau acolo. Ida m-a sunat în toiul petrecerii şi mi-a spus că se săturase aşa de mult de discursuri inepte şi de idioți plini de ei, că voia să facă ceva scandalos. Am rugat-o să plece de acolo. „Te iubesc”, i-am spus. „Te iubesc aşa de mult, că mi se face frică”, mi-a răspuns ea. „Aproape că am chef să distrug asta”.

— Ce-a vrut să spună?

— Cam ce a şi spus, bănuiesc. Distrugea permanent ce realiza şi ce primea. I-am luat colierul pentru că aruncase în Sena o bijuterie cu diamante primită de la bunica ei. Voia

mereu să distrugă şi să facă bucăţi mai ales ceea ce ameninţa să o facă fericită – şi aveam presimţiri sumbre.

Dimineaţă n-am reuşit să dau de ea şi i-am sunat pe toţi apropiaţii ei. Până la urmă a răspuns taică-su şi a spus că era moartă. Fusese găsită fără viaţă în apartamentul lui din Torstenssonsgatan, în Östermalm. Vestea m-a zdrobit. Aproape că îmi venea să pun şi eu punct. Dar asta-i o altă poveste, cum ai spus.

— Am auzit şi eu ceva.

— Cele mai multe indicii arată că a luat o supradoză, la concluzia asta a ajuns şi ancheta poliţiei. Dar existau împrejurări suspecte. Un mic semn în ceafă, la închizătoarea colierului, de exemplu.

— Deci nu îl mai avea la gât?

— Nu, lipsea, şi de fapt era evident că i-l furase cineva. Dar poliţiştii, nenorociţi idioţi, în frunte cu idiotul de mine, credeau că l-a aruncat sau l-a vândut pentru o sumă neruşinată, numai pentru a provoca. Exista o mărturie care susţinea ipoteza asta. Se spunea că ameninţa să arunce colierul în golful Djurgårdsbrunn şi chiar dacă n-am luat în seamă asemenea declaraţii – povestea şchiopăta –, m-au afectat. Mi-au confirmat propria imagine de sine.

— Cum aşa?

— Totul era aşa de descurajant, că m-am convins că nu doar a murit, ci că m-a şi abandonat, într-un fel.

— A distrus iubirea voastră, cum a spus.

— Cam aşa, şi sigur a contribuit la faptul că nu vedeam pe cât de limpede ar fi trebuit, continuă el. Nu am făcut decât să fug. Iar acum…

— Ai primit înapoi colierul.

— Da.

— Şi e şi mai puţin credibil că l-ar fi aruncat în mare.

Dădu din cap şi apoi îl lăsă în jos, vizibil frânt. Dar dură numai vreo două secunde. Când îşi ridică privirea, radia mai degrabă hotărâre.

— Crezi că a fost omorâtă?

— Da, aşa cred şi sunt destul de sigur că persoana care mi-a dat colierul vrea să cred asta.

— Despre cine vorbim?

— Gabor Morovia îl cheamă. Are în proprietate şi conduce compania de care mi-ai spus, Cartaphilus.

Micaela simţi un fior în tot corpul.

— Vorbeşti serios?

— Din păcate, am reacţionat deja când ai vorbit despre asta la telefon, dar eu…

Tăcu şi începu să se joace cu colierul.

— Ai pus la îndoială toate lucrurile adevărate pe care le-ai spus, completă ea.

— Aşa am făcut?

— Da, chiar şi concluzia legată de leziunea de la genunchi a femeii din fotografie.

— Vrei să spui că am avut dreptate?

— Răspunde mai întâi. De ce ţi-ai retras spusele?

— Mi-am zis că Samuel Lidman ne-a dat un indiciu despre leziune încă de când ne-a spus prima dată povestea. Am crezut că în loc să examinez imaginea fără preconcepţii, am găsit mai degrabă ceea ce căutam inconştient.

Micaela se gândi şi se uită din nou la talpa pantofului stâng, unde găsi într-adevăr un ciob mic şi cu toate că nu era sigură că provenea din bucătăria lui Rekke, îl arătă ca pe o mare descoperire.

— Uite. Ai mai multă dreptate decât vrei să crezi.

— Poate, câteodată, spuse el, şi căzu pe gânduri.

Poate că ar fi trebuit să-l lase să spună ce avea de spus despre colier şi despre Morovia, dar Micaela îşi dorea cu disperare să vorbească despre pista găsită de ea.

— Cred că în poză e într-adevăr Claire Lidman.
— Înviată din morți.
— Cartea pe care o ține în mână femeia din fotografie, cea care arată ca un roman de dragoste, este de fapt asta, continuă ea şi-i întinse cartea de şah.
El o studie pentru o clipă.
— Lev Polugaievski. L-am întâlnit odată la Praga, dar nu m-a interesat niciodată şahul aşa de mult cum părea să creadă lumea. M-a fascinat mai mult viața din afara tablei de şah. De ce ar transforma-o cartea pe femeie în Claire Lidman?
— Era o jucătoare pasionată, care juca deseori cu negru şi folosea apărarea siciliană.
— Aha! Da, interesant. Ai poza la tine?
Micaela ezită o clipă.
— Nu.
— Nu?
Păru dezamăgit, iar ea îl înjură din nou pe Kaj Lindroos.
— Dar se pare că acest Gabor Morovia s-a întâlnit cu Claire şi a speriat-o, adăugă ea. E posibil să fi fost vorba de o agresiune sexuală. Simt că trebuie să aibă de-a face cu dispariția ei.
Rekke se uită îngrijorat la ea, de parcă ea, şi nu Claire, îl întâlnise pe Morovia.
— Aoleu! exclamă el şi rămase nemişcat poate un minut întreg, greu de spus.
Şi ea se cufundă în gânduri. Apoi Rekke se ridică; părea să se clatine un pic şi era la fel de palid ca înainte. Totuşi arăta mai hotărât şi parcă murmură *Claritas, Claritas,* dar Micaela îşi spuse că poate a auzit greşit.
Lucrurile nu păreau mai clare acum, nici pe departe. Dar cu toate astea înțelese ceva. Se ridică şi întrebă dacă n-ar fi bine să se întoarcă acasă, pe Grevgatan, însă Rekke nu

părea să audă. Rămăsese nemişcat, cu privirea îndreptată spre apă.

— M-am gândit la ceva, zise în cele din urmă. Sau mai curând la două lucruri.

Iar atunci ea nu se mai putu abține şi zâmbi, îi lipsiseră cuvintele astea şi avea nevoie să le audă. Parcă se aprinsese dintr-odată o lumină închisă în ea. Îl luă de braț şi se îndreptară împreună spre Grevgatan, în timp ce peste oraş se lăsa amurgul.

Douăzeci şi patru

Julia coti pe Fredrikshovsgatan şi o evită la limită pe superambițioasa şi supereleganta Lydia, care intrase de curând la Yale, ceea ce era mare lucru.

Nu se simțea deloc în stare să se vadă cu vechea gaşcă. O dezgustau discuțiile lor de snobi şi trăncăneala despre toate concediile fantastice şi petrecerile la care se duceau pe timpul verii. Iubea un bărbat care se afla deasupra acestor lucruri şi o iubea şi el. Îi spunea de fiecare dată, o vedea în ochii lui şi o simțea în felul în care o atingea. Doar că... De ce pleca tot timpul?

Puțin mai devreme, de exemplu, fusese minunat. Dar primise un SMS şi susținea că era obligat să plece. Doar să aranjeze ceva. Avea să se întoarcă în curând. Se îmbrăcase fără să se uite la ea nici măcar o singură dată, de parcă o uitase cu totul. Lăsase în urma lui o absență pentru care ea nu era pregătită. Se lăsă cuprinsă din nou de vechile gânduri distructive.

N-avea să se aleagă nimic de ea, n-ar avea nicio şansă în fața Lydiilor. Îi lipseau ambiția şi talentul. Evident că el ezitase când îl întrebase dacă e destul de slabă. Era tot mai convinsă, de aceea ieşise să îşi facă plimbarea. Voia să

scape de nişte calorii şi să-şi recapete controlul, iar mersul pe jos o ajuta.

Dar acum, când se apropie de apartamentul ei din Karlaplan, neliniştea şi sentimentele de dezgust reveniră. Mai era ceva la el, îşi spuse ea, dar îi scăpa, nu putea spune exact ce anume. Parcă uneori devenea o altă persoană, cineva care nu mai era doar drăguț şi înțelegător, ci un tip care se uita la ea de parcă era un obiect, şi nu o persoană. Rămăsese cu impresia asta şi îşi aminti din nou de spatele lui şi senzația pe care i-o dăduse – că rănise oameni. Fără tragere de inimă, intră şi luă liftul până sus. Îmi închipui doar, îşi spuse ea. Dar nu reuşi să scape de acest gând şi îşi contemplă unghiile care poate zgâriaseră acel spate, poate că nu. Se înfioră şi închise ochii. Când îi deschise din nou, ajunsese la etajul ei şi se uită în jur dezorientată. În următoarea clipă tresări speriată. O umbră se mişca spre ea şi ținea ceva în mână: o armă, i se părea.

•

Când Rekke ajunse în camera de zi şi se aşeză pe canapea cu un şervet de bucătărie în jurul mâinii, Micaela îşi aminti de prima lor întâlnire. Era şi atunci o zi de vară. Ea şi echipa de investigație, tot grupul de boşorogi, luaseră maşinile până la vila din Djursholm unde locuia Rekke pe atunci, ca să-i ceară ajutorul pentru a convinge un suspect de crimă să vorbească.

Dar nimic nu mersese cum voiau ei. În loc de o mărturisire a crimei, se aleseseră cu o respingere amețitoare a cazului şi la scurt timp, suspectul fusese eliberat. Pură umilire, nu altceva. Nu că Rekke ar fi fost incomod, nu fusese nici măcar arogant. Doar... mai bun. Nu numai că era mai bogat şi mai sofisticat, dar era şi mai deştept.

Pe drum spre casă, furia şi invidia suprimate erau apăsătoare, şi nici chiar ea nu fusese străină de asemenea sentimente. Ca şi cum Rekke, prin toată ființa lui, le

amintea celorlalți ce le lipsea. Şi totuşi... De aceea stătea acum la el; se treziseră în ea şi alte sentimente, de exemplu dorul de claritatea care era marca proprie a observațiilor lui Rekke.

În ziua aceea primise nişte indicii de care nici nu ştia că are nevoie şi, în lunile care urmaseră, când câte cineva se exprima ca un idiot sau logica lui lăsa de dorit, fantaza liber despre ce ar fi spus Rekke. Într-un fel, era mereu prezent în gândurile ei, şi în acelaşi timp intangibil, ca o față regală.

Şi apoi, ce ar fi putut spune? apoi se prăvălise cerul peste ea. Îl văzuse la metrou, când avea de gând să se arunce în fața unui tren. O persoană mai bună ca ea ar fi simțit cu siguranță simpatie şi compasiune. Ea în schimb se înfuriase că el, care primise totul, voia să-şi curme viața, şi se răstise la el.

Se răstise la omul de care nu credea că se va apropia vreodată şi încă de pe atunci oscila între dezamăgire şi admirație. De afară, de pe Strandvägen, se auzea acum hărmălaia serii de vineri. Îl privea cum stă ghemuit pe canapea şi îşi sălta nervos piciorul stâng. Părea epuizat şi un pic confuz. Dar ochii îi străluceau.

— La ce te-ai gândit? întrebă ea.

Rekke clipi spre fereastra atelierului.

— M-am gândit la vechiul meu prieten, Herman Camphausen.

— De ce tocmai la el?

— Pot să te servesc cu ceva? Să compenseze pentru caracterul meu imposibil sau pur şi simplu pentru că ne aflăm din nou aici şi vorbim despre o investigație veche?

Ea zâmbi.

— De ce nu?

— Atunci începem cu un pic de vin alb, cel pe care n-am mai apucat să-l beau, adăugă el şi făcu un semn cu mâna rănită. Apoi avem grijă să luăm ceva de mâncare.

— Sună bine, spuse ea, şi se uită după el când plecă spre bucătărie şi se întoarse cu sticla pe care o observase pe masă.

— Nu prea mai e rece. Sper să meargă totuşi.

Ea făcu un gest cu brațele ca pentru a spune că nu-i pasă câtuşi de puțin.

— Herman şi cu mine ne-am cunoscut când eram copii, începu Rekke. Herman cânta la chitară clasică, dar era şi un şoarece de bibliotecă, un bibliofil care aduna cărți, adesea de istorie. Exact ca mine, Herman îl cunoscuse pe Gabor Morovia şi rămăsese impresionat. Nimeni nu avansa atât de rapid în sistemul şcolar.

— Deci îl cunoşteați.

— Da, din păcate. Pentru bietul Herman a însemnat că unele dintre cele mai valoroase dintre cărțile lui, prima ediție din *Istoria declinului şi a prăbuşirii Imperiului Roman* de Gibbon, din anii 1700, ştii tu, patru volume legate în piele, îngrozitor de scumpă şi dragă lui ca un prieten apropiat, a dispărut într-o bună zi, ca să apară apoi arsă, cu paginile carbonizate, lângă casa familiei sale. Asta ne-a unit. Aveam un duşman comun.

— Deci ți-a făcut rău încă de pe atunci?

— Da. Pisica mea, Ahasverus...

Micaela se încordă.

— Ai avut o pisică pe care o chema Ahasverus?

— Da, exact, puțin cam nebunatică şi caraghioasă. Dar nu mai contează de fapt. Ce voiam să spun e că Herman şi cu mine am pierdut legătura şi ne-am revăzut prima oară, mult după aceea, la o recepție la ambasada franceză din Viena. Herman mi-a răspuns aşa de aiurea când l-am întrebat despre viața personală, încât mi-am dat seama că probabil era ofițer în serviciile secrete. Până la urmă, a acceptat că ştiam ce n-ar fi trebuit să ştiu. Asta a fost acum zece ani sau mai mult. Rusia era noua noastră prietenă şi ni

se părea tuturor că se îndreaptă către brațele sigure ale democrației liberale. Am întrebat din curiozitate ce vor face, el şi ceilalți spioni, acum, că Războiul Rece se încheiase. Vor scrie thrillere sau vor deveni toți consultanți? A răspuns – îmi amintesc foarte bine – că o fi adevărat că Rusia se apropiase de Vest, însă rămăseseră foarte multe neschimbate din perioada comunismului. KGB exista în continuare, chiar dacă schimbase câteva litere în denumire, şi nimic nu arăta că organizația devenise mai blândă sau mai umană. Dimpotrivă, se aliase cu criminalitatea organizată şi în acest context l-a pomenit pe Gabor Morovia.

— În ce fel?

— A spus că Gabor era un apropiat al serviciilor secrete ruse, mai ales al biroului din Sankt-Petersburg, şi că avusese o contribuție la jefuirea țării şi ascunderea unor venituri în Elveția şi la Londra. Am fost cam însetat de sânge şi am spus: „Atunci pune-l la locul lui!" Dar Herman s-a tot eschivat, a rămas încurcat, cred.

— De ce?

— Din lipsă de succese. Era greu să ajungi la Morovia, a zis el. Era imposibil să convingi pe cineva să depună mărturie. Nimeni nu îndrăznea să facă pasul, iar cei care îl făceau totuşi fie dispăreau, fie erau ucişi. Lucrase mult cu protecția martorilor, dar nici asta nu funcționa. Cine e apropiat de poliția secretă găseşte scăpări şi în programul de protecție a martorilor, dar m-a asigurat că a făcut totul ca să extindă măsurile de securitate pentru cei care îndrăzneau să vorbească. Gândea creativ, aşa a zis.

— Bine...

— Şi cuvintele astea mi-au revenit în minte când stăteam împreună pe bancă. Cuvintele mi-au şoptit ceva.

Micaela îl privi cu atenție.

— Ce ți-au şoptit?

El mai turnă nişte vin în pahare.

— Că poate exista totuşi o explicaţie a ipotezei bizare conform căreia Claire Lidman s-a ridicat din morţi şi a apărut într-o poză de vacanţă, ţinând în mână o carte de şah.

— Şi cum ar suna explicaţia?

— Poate Claire Lidman ştia ceva decisiv despre Morovia. Poate era serios ameninţată şi i s-a oferit o nouă identitate, protejată?

— Sub acoperirea decesului?

— Da, aşa mă gândesc. Că atunci când au apărut mai multe cadavre carbonizate, poliţia – poate şi cu ajutorul serviciilor secrete – a văzut ocazia să-i ofere cea mai bună protecţie cu putinţă. Ştiu vreo două cazuri asemănătoare în SUA şi Italia. Dar e clar...

Sorbi din vin şi rămase destul de melancolic.

— Nu e o soluţie ideală a problemei, mai ales pentru Samuel, adăugă el.

— Ce vrei să spui?

— În mod normal, o astfel de protecţie este oferită ambilor soţi. Nu rămân despărţiţi decât atunci când există circumstanţe speciale sau cereri clare din partea celui expus.

— E posibil să nu-l fi vrut pe Samuel în noua ei viaţă?

— Chiar aş vrea să mă uit la poza aia, spuse el, şi mai sorbi din vin.

Micaela îl înjură pentru a mia oară pe Lindroos şi se întrebă ce-o fi văzut în fotografie.

•

Kaj Lindroos hotărî că nu văzuse nici pe naiba în fotografie. Se simţea ieşit din uz şi iritat de tipa aia latino cu ifose. Începuse să vadă fantome peste tot. Pe drum spre casă de la serviciu, i se păruse că zăreşte un bărbat pe care-l arestase pentru fraudă gravă cu câţiva ani în urmă, dar care fusese eliberat rapid din lipsă de dovezi şi care îl

amenințase că-l dă în judecată. Tot oraşul era plin de umbre şi fantome. Fără să se uite măcar la corespondența adunată pe preşul de la uşă, merse la frigider şi luă o bere Heineken.

Dar i se păru prea slabă. Avea nevoie de alcool şi a optat pentru vodcă, vodcă goală, într-un fel de strategie rusească de război, fără să se mai obosească să ia un pahar sau să facă un grog. Luă sticla pur şi simplu, se aşeză în camera de lucru şi îşi puse-n cap să sune pe cineva, de preferință o femeie, o fostă iubită mai degrabă, fără pretenții şi ifose, care să-l facă să uite toate prostiile alea. Dar curiozitatea şi nelinişte preluară controlul, aşa că începu să scormonească prin sertarele de la birou.

Sub nişte documente de asigurare găsi două fotografii cu Claire pe care, desigur, ar fi trebuit să i le dea înapoi lui Samuel cu mult timp în urmă. Dar circulaseră atât de multe fotografii, că putuse să le păstreze fără probleme şi, la drept vorbind, nu doar din motive legate de munca de polițist. Era vrăjit de ele, mai ales de cea cu Claire stând pe o canapea albă de grădină, îmbrăcată într-o rochie de bumbac cu buline negre, trasă peste genunchi. Uneori, când voia să se destindă, lua fotografia în pat şi îşi descheia pantalonii. Era om şi el şi de aceea îi ştia chipul şi corpul pe dinafară şi, una peste alta, nu i se părea că Samuel o merita.

Dar stai aşa... Chiar să se aventureze într-o astfel de comparație? Da, ce dracu'... De ce nu? Doar n-a fost nimic. N-ar fi putut fi nimic. Luă fotografia de vacanță din piața San Marco, pe care o adusese de la serviciu, o puse pe birou lângă cea cu Claire în rochia cu buline negre, şi mai trase o duşcă zdravănă de vodcă. Să vedem acum, bâigui el.

La început, a simțit doar uşurare. Fotografia de vacanță era mai proastă decât îşi amintea. Era neclară şi de fapt nimic nu arăta că ar putea fi Claire, absolut nimic, în afara acelei senzații sinistre care îl cuprinse din nou. Aşa că mai luă o gură de vodcă şi se uită din nou, sperând să poată

confirma că era o cu totul altă persoană. Dar dimpotrivă, femeia din fotografie semăna tot mai mult cu Claire şi până la urmă făcu ceva ce nu avea să poată explica vreodată, chiar dacă, desigur, la bază era vorba despre vină, vina că nu se ocupase de investigaţie aşa cum ar fi trebuit.

Rupse fotografia în bucăţi, nu doar în două, ci în zece, în 20 de bucăţi. Dar sentimentele de vinovăţie nu dispărură şi se gândi din nou la comisarul Antonio Rivera şi la mama şi sora lui Claire, la morgă în San Sebastian; la senzaţia de grabă şi la mirosul dezgustător, dulce, de cadavru, care-i învinsese voinţa şi îl alungase de-acolo, în ciuda instinctelor lui de poliţist. Ar fi trebuit să se uite mai atent. Ar fi trebuit să facă şi una, şi alta şi bătu agitat cu degetele în mobil, întrebându-se dacă n-ar fi bine să apeleze la laboratorul poliţiei. Trebuie să se priceapă cineva la aşa ceva, nu? Dar nu putea preda o fotografie ruptă în bucăţi şi nu îndrăznea să-l sune pe comisarul Rivera, iar mama lui Claire murise.

Dar mai era sora ei, Linda cu cupa G, sau cât era. Să ia legătura cu ea? Doar locuia în Stockholm de ceva vreme. De ce nu? Mai avea nevoie de încă o duşcă şi să se viseze undeva departe. Da, ce-ar fi să se ducă şi el la Veneţia într-un mic concediu şi să o caute pe Claire? Cine ştie? Poate dădea de ea în vreun hol de hotel când ajungea acolo într-o seară şi comanda un martini sec. Poate atunci ar putea... Pufni, stropind biroul cu salivă şi vodcă. Ar trebui să termine cu rolul ăsta de James Bond. Altfel, noroc! îşi ură singur şi mai luă o gură. Pe nepregătite, sună la numărul surorii lui Claire. Nu era tocmai treaz. Pe de altă parte, se pricepea de minune să ascundă aşa ceva.

— Îmi pare rău că deranjez vineri seara. Sunt comisarul Lindroos, spuse el oferindu-şi, nu se ştie de ce, o promovare.

— Bună, Kaj, răspunse femeia. A trecut mult timp. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu. Sau poate că da. Am primit o poză făcută relativ de curând şi se pare că în fundal ar putea fi Claire, dar, desigur, probabil că nu e ea. De aceea aş vrea să ştiu…

— Glumeşti?

— Absolut deloc. Dar mă gândesc de multe ori la identificarea de la San Sebastian şi câteodată mă întreb dacă nu cumva mi-aţi ascuns ceva.

— Aoleu, ai băut?

— De fapt, nu.

— Despre ce fotografie vorbeşti?

— O fotografie obişnuită de vacanţă, spuse el încercând stângaci să aşeze la loc bucăţile rupte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum am fi putut să-ţi ascundem ceva? Este moartă, Kaj. Moartă. Am văzut-o şi tu, şi eu, şi nu pricep de ce suni şi răscoleşti toate astea într-o seară de vineri, protestă ea.

Părea tulburată, dar poate că nu era numai atât, îşi zise el. Părea să îi fie şi teamă, aşa avea impresia, nu că era doar enervată pe un copoi beat, ci îngrozită de-a binelea, iar el simţi că teama aceea îi răspundea la întrebare.

Fusese minţit, deşi nu ştia ce să facă cu această informaţie; doar să golească pur şi simplu sticla de vodcă şi să aibă grijă să nu mai sune şi pe altcineva, ca un idiot. Poate ar trebui să-i spună surorii nişte cuvinte consolatoare. Pentru că n-ar pica bine dacă l-ar suna pe Lars Hellner sau pe vreun superior al său.

— Îmi pare rău dacă a sunat nepotrivit. Întotdeauna mi-ai plăcut, Linda. N-ai chef să bem ceva şi să vorbim despre asta? Este vineri seară, cum ai spus şi tu.

Auzi clicul din telefon şi lovi cu atâta forţă cu pumnul în birou, încât răsturnă sticla.

Douăzeci şi cinci

Să fi fost Claire victima unui abuz în timpul întâlnirii la o oră târzie cu compania de investiții ungară?

Samuel se înfuria doar când se gândea. Nimeni nu putuse s-o citească pe Claire mai bine ca el. Nu i-ar fi scăpat aşa ceva. E adevărat că ajunsese acasă într-o formă proastă în noaptea aceea. Dar îi făcuse o descriere detaliată a accidentului şi, conform poliției, existau şi martori. Era un accident de bicicletă, nimic altceva. Era convins, sau aproape convins. Dar era clar... N-avea de unde să ştie prea bine.

Nu înțelesese de ce l-a părăsit Claire, aşa că, la dracu', trebuie să fi existat o mulțime de lucruri pe care nu le pricepuse şi uneori îi trecuse şi lui prin cap că ar fi putut fi împreună cu patronul firmei ăleia sau în orice caz că avusese un fel de trecut cu el. Radia o nerăbdare greu de descifrat înainte de întâlnire şi, orice ar fi zis, nu era dispusă să-i dezvăluie ceva despre tipul ăla. „Nu pot, iubire", doar atât spunea. „Nu pot".

Era îngrijorător de tăcută şi închisă în sine. Nu putea să schimbe asta şi nici după aceea nu avusese parte de prea multe explicații din partea lui Lindroos. Tot ce îi spusese polițistul era că patronul fusese verificat, interogat şi eliberat şi, chiar dacă Samuel nu se mulțumise cu asta, nu investigase lucrurile aşa cum ar fi trebuit.

Nu făcuse decât să contacteze o angajată din Stockholm a firmei, Kovács o chema parcă. Era o persoană atât de plăcută şi afectuoasă, că se liniştise ca un idiot, mai ales că femeia luase apoi legătura cu el, mărturisind că-i simțise lipsa la înmormântare. „Deci ați fost acolo?", întrebase el. „Bineînțeles, Claire ne-a ajutat în cel mai elegant mod", răspunsese femeia, adăugând multe alte cuvinte de laudă. Dar cum ajunsese să o contacteze? Nu-şi amintea, dar

Rebecka Wahlin, fosta colegă a lui Claire, ştia, nu-i aşa? Ar putea s-o caute şi să-i ceară un număr de telefon; trebuia să facă ceva. Nu putea să stea cu mâinile în sân. Prin urmare se ridică, îşi luă telefonul şi sună.

•

Umbra se mişcă spre Julia şi acum îl văzu – ținea într-adevăr ceva în mână şi făcu speriată doi paşi înapoi până să înțeleagă că erau flori.

— Iubita mea. Îmi pare rău că am plecat. Nu o să te mai las niciodată, spuse el zâmbind cu toată fața.

De-abia îi venea să creadă şi se lipi la pieptul lui. *Flori.* Cât de atent, incredibil! Probabil simțise semne de nelinişte din partea ei şi dăduse fuga la o florărie. Nicio altă persoană pe care o cunoştea n-ar fi făcut un astfel de gest. Se uită la flori, îşi ridică privirea spre el şi avu aceeaşi senzație ca altă dată. Toată lumea dispărea în apropierea lui.

— Sunt superbe.

— Tu ar trebui să primeşti flori tot timpul.

Îl sărută şi deschise uşa. Intră în bucătărie şi luă o vază albastră în care puse florile. El se lipi de pieptul ei. Mirosea a aftershave şi a ceva mai aspru, a bărbat, îşi zise ea. *Bărbat.* Se întoarse, îl prinse de spate, acelaşi spate care-i provocase gândurile alea ciudate şi, destul de surprinzător, îi spuse:

— Fii dur cu mine.

Regretă imediat, nu pentru că n-ar fi vrut. Tentația venise ca o putere neaşteptată şi contradictorie din trupul şi mirosul lui, dar se sfia că o transmisese. El o privi întrebător.

— Serios?

Aprobă hotărât din cap şi atunci zări ceva nou pe chipul lui. Ochii îi deveniseră sticloşi şi o prinse atât de puternic de încheieturi, că i se albiră mâinile. Nu trecu mult şi o culcă în pat şi, deşi avea scurte momente de panică, tresări de

excitație, sau cel puțin așa se convinse singură. Apoi, după ce strigase la fel de mult de durere, ca și de plăcere, își dori să se destăinuiască și să se elibereze de toate gândurile idioate pe care i le transmisese tatăl ei și le avusese ea însăși, toate prostiile alea care apăruseră pentru că se simțise abandonată și nerealizată.

— Tata crede că nu ești bun pentru mine.

Păru îngrijorat pentru o clipă. Apoi spuse:

— Nu asta cred întotdeauna tații? Nimeni nu-i destul de bun pentru fata lor.

Julia își duse mâna la încheietura care o durea.

— Da, dar se mai gândește și la alte lucruri. Vede vreun mic detaliu pe corp și trage toate concluziile din lume.

— Tipul detectivului, comentă el și zâmbi larg.

— Da, așa e. Lumea îl crede cel mai deștept pentru că face așa tot timpul. Dar, de fapt, nu pricepe nimic, zău așa. Poate spune lucrurile cele mai nebunești, adăugă ea și el asculta, așa cum îi plăcea ei, și-i dădea și mai multă încredere în sine.

Îi spuse de depresiile tatălui ei și de abuzul de medicamente, iar atunci el o mângâie pe păr și pe gât și-i mărturisi că și tatăl lui fusese la fel: aplecat peste cărți și, în general, un om slab și inutil. Dar se ocupase de asta, spunea el, iar ea era fascinată că avusese și el experiențe asemănătoare.

Crezuse că venea dintr-o cu totul altă lume. Toată seara vorbi ca și cum și-ar fi formulat o altă poveste de viață pentru ea însăși. Una în care taică-su nu mai era eroul vieții ei și în care se eliberase treptat, ca până la urmă să ajungă aici la el, la cel pe care-l chema Lucas și o proteja de tot ce era rău.

•

Alicia Kovács închise cu un pocnet sonor portiera mașinii și porni spre casa ei din Lidingö. Era încă o zi de durere și

sigur de aceea rămăsese atât de mişcată când Rekke cânta aşa de frumos, că plângeau îngerii. Trezise la viață o lume pierdută pentru ea. Dar sigur că nu trebuia să se lase sedusă. Nu avea voie să se înmoaie.

Începuse să plouă şi vântul se simțea bătând dinspre apă. Dezactivă alarma şi intră în vila ei grandioasă. Încă se mira de luxul în care trăia. Oricare dintre picturile de pe pereți costa mai mult decât câştigase mama ei în toată viața. Niciuneia dintre piesele de mobilier nu-i lipsea clasa, nici nu o găseai în magazinele obişnuite. Dar plătise şi cu sufletul, aşa cum obişnuia să-şi spună.

Îşi scoase sacoul şi pantofii cu toc şi intră în bucătărie, de unde luă o sticlă de vin alb, nu foarte diferit de cel pe care i-l oferise Rekke. Se aşeză pe canapeaua cu vedere la grădină şi piscină şi bău primul pahar.

Îl văzu pe profesor în fața ei: ochii albaştri pătrunzători şi mâinile fine, cu degete lungi. Rekke semăna cu Gabor, şi în acelaşi timp era opusul lui absolut. Poate era tocmai genul de persoană în care spera să se transforme Gabor – un intelectual gânditor, simțitor, capabil de a se întrista şi nu de a lovi înapoi pur şi simplu, de a se răzbuna pentru dezamăgirile sale.

Alicia ştia mai bine ca oricine că Gabor fusese abandonat în copilărie de mama lui şi îşi pierduse toate privilegiile care credea că i se cuveneau. Ştia că Gabor acuza familia Rekke pentru nenorocirile sale şi că nicio josnicie nu era destul de mare pentru a compensa acea nedreptate. Ştia că, de atunci, în plan pur existențial, pentru el era important să fie cel mai inteligent din orice încăpere şi ştia că singura persoană care-i amenința serios acel statut era Hans Rekke. Îşi dădea seama că din cauza asta, Gabor îl ura şi în acelaşi timp îl şi admira.

Dar ce nu ştia şi o îngrijora era ce avea de gând cu Rekke. Că durase atât de mult până să-i trimită colierul ar trebui

să fie un semn bun. Nu era mereu necruțător. Uneori se juca doar cu duşmanii lui şi, la drept vorbind, oare nu i-ar părea rău dacă Rekke n-ar fi acolo, ca o provocare la care să aspire, ca o persoană pe care nu numai că doreşte s-o distrugă, ci şi s-o înfrângă intelectual, asupra căreia să triumfe?

Gabor intrase în viața Aliciei la începutul anilor 1980 şi o vrăjise cu farmecul şi cu agerimea lui. Erau trei femei la vremea aceea, toate trei studente strălucite şi loiale aşa cum fetele capabile sunt adesea loiale profesorilor şi mentorilor lor. Însă fără să bage măcar de seamă, granițele au tot avansat şi până la urmă s-au trezit într-o realitate care ar fi trebuit să le fie străină. Dar s-au obişnuit cu ea, în orice caz ea se obişnuise. Învățase inclusiv să iubească jocul în sine. Deşi era clar... Ce altceva ar fi putut alege? Ea era cea care rămăsese însărcinată, ea era câştigătoarea, sau mai curând... Sună telefonul.

Îl lăsă să sune. Îşi masă picioarele şi mai dădu pe gât încă un pahar. Afară, departe, trecea un tren şi simți că are chef să se ridice şi să-şi pună un disc, poate chiar ceva de Liszt, *Liebestraum* de pildă, îi plăcuse întotdeauna *Liebestraum.* Telefonul sună din nou şi de data asta îl luă în mână. Ar putea fi Gabor, dar nu... aoleu! Dintre toate vechile fantome, tocmai Samuel Lidman? Şi n-avea cum să fie o coincidență, nu? Trebuie să fie parte din ceea ce se trezise la viață odată cu cercetările lui Rekke.

— Bună seara! salută ea. A trecut mult timp, Samuel. Cum te simți acum?

— Am telefonul tău de la Rebecka Wahlin, începu el înfierbântat.

— Să o saluți din partea mea.

— Sigur. Dar am aflat şi alte lucruri. E clar că tu o cunoşteai pe Claire de mult timp.

Alicia înțelese că trebuie să fie în gardă.

— Aşa este. Lumea e mică. Am fost în acelaşi an la London School of Economics.

— Erați prietene?

— S-ar putea zice şi aşa. Dar nu era uşor să o scoți să se distreze. Era foarte ambițioasă din toate punctele de vedere, lucra tot timpul.

— Dar ceva tot ați făcut, nu-i aşa?

— Am alergat împreună de câteva ori şi o dată am fost cu ea la doctor. Începuse să aibă dureri îngrozitoare la genunchi. Da, ştii cum era.

— Şi nu ați jucat şah?

Căuta ceva, îşi spuse ea, dar nu înțelegea ce şi avu grijă să râdă un pic, amuzată.

— Nu, vai de mine, n-aş fi îndrăznit. Doar era o maestră.

Nu c-ar fi avut vreo şansă în fața lui Gabor, cu toate astea, se gândi ea.

— De ce te întrebi?

— Pentru că...

Apoi Samuel spuse ceva atât de inimaginabil, că de-abia putu să înțeleagă.

— Poftim? făcu ea.

— Sicriul care a coborât în pământ trebuie să fi conținut rămăşițele altcuiva, nu ale lui Claire.

— Ce vrei să spui?

— Claire trăieşte, am dovezi.

Alicia îngheță.

— Nu mai înțeleg nimic.

— Şi totuşi aşa e. Şi continuă să joace şah şi să-şi perfecționeze apărarea siciliană.

— Siciliana, murmură ea şi îşi reaminti ceva neplăcut, dar îşi reveni repede.

Făcea tot ce-i stătea în putință să-şi pună gândurile în ordine în timp ce Samuel povestea despre apariția unei stranii fotografii de vacanță şi în momentul acela îşi aminti

de Gabor şi ce tot spunea el în perioada când se întâmplase. *Nu-mi place felul în care a murit şi nici momentul în care a avut loc accidentul.*

— Şi tu chiar crezi că în poză e Claire? întrebă ea.

— Sunt convins.

Trebuie să fie aiureli, îşi spuse ea. Se ştia că pe Samuel Lidman îl înnebunise suferința. Totuşi, se simțea tot mai neliniştită. Gabor nu era singurul căruia i se părea că decesul era dubios şi prea picase la momentul potrivit. Şi ea se întrebase dacă nu cumva poliția ar fi putut să înscenneze moartea lui Claire şi s-o folosească apoi ca să ajungă la ei. Dar pe măsură ce trecuseră anii şi nu se întâmplase nimic, temerile dispăruseră. Deşi era adevărat – poate Gabor ştia mai multe, poate era ceva ce-i ascunsese ei, ca existenta unor femei cu care o înşelase.

— Aş putea să văd poza?

— Bineînțeles, răspunse Samuel Lidman cu un aer nesigur care o mai calmă un pic, dar se gândi să nu-şi asume vreun risc.

— Ce zici dacă ai veni la noi la birou, pe Strandvägen, mâine, la ora 9?

— Bine, îmi convine ora, răspunse el plin de speranță.

Ea mai bău un pahar de vin şi îşi spuse: *Bietul amărât, vai de el dacă are dreptate.*

Douăzeci şi şase

După ce luară o masă târzie pregătită de doamna Hansson – cod prăjit în unt, cartofi fierți şi *ratatouille* –, povesti şi Micaela tot ce ştia, în timp ce Rekke rămase în general tăcut şi asculta. După aceea se ridică şi începu să se plimbe agitat prin bucătărie.

— În cazul în care am dreptate... începu el.

— În cazul în care Claire Lidman a primit într-adevăr o nouă identitate?

— Da. Crezi că Lindroos ar fi informat?

— Mă îndoiesc.

Rekke o privi atent.

— De ce spui asta?

— Pentru că investigația îl face arțăgos și îi creează complexe de inferioritate. N-ar fi atât de acid dacă ar fi fost părtaş la un mare secret.

— Pare o concluzie isteață. Dar e notabil că a păstrat fotografia.

— Ce proastă am fost că l-am lăsat!

— A recunoscut-o şi i s-a făcut frică?

— Este îngâmfat, în primul rând. Îl enervează tot ce l-ar putea pune într-o lumină proastă.

— Deci e cam neliniştit, probabil.

Micaela aprobă din cap şi se gândi că începuseră să vorbească despre Claire Lidman ca şi cum ar fi fost în viață.

— Chiar crezi?

Rekke se opri din hoinăreala prin bucătărie şi se uită la ea.

— Cred că este o ipoteză care merită investigată. Dar sigur că ai dreptate că am propriile motive să mă implic.

— Ai colierul.

— Da. În schimb, ce mă întreb eu...

Se uită la ea cu o privire îngrijorată.

— Mă întreb care este rolul tău în toate astea.

— Al meu?

— Nu merge să te arunci oricum într-un joc cu Morovia. Este de-a dreptul periculos.

— Mă descurc, îl asigură ea.

Rekke părea încordat.

— Mai bine ca oricine. Dar nu prea e de-ajuns şi vreau să te țin în afara jocului.

Micaela se întrebă dacă să îi spună de Lucas şi de Hugo şi să-i explice că era deja amestecată până peste cap. Dar nu văzu niciun motiv să-l încarce cu asta. Era o altă poveste. Era viața ei.

— M-am întâlnit cu Julia, spuse ea.

Rekke o privi încordat.

— Are un prieten nou, continuă ea.

— A spus cine este?

— Am avut senzația că e un tip mai dur, mai mult din zona mea decât din a ta.

— Asta nu-i neapărat ceva rău.

— Nu, nu neapărat, răspunse Micaela, oarecum ofensată, dar se gândi la propriul sentiment de rătăcire atât în Husby, cât şi în Östermalm.

— Dar nu simplifică lucrurile, adăugă ea.

— A mai slăbit. Asta mă îngrijorează.

— Nu-i aşa periculos, replică ea, nu tocmai cu sinceritate.

Rekke privi pe fereastră, părând să mai aibă ceva de spus. Dar rămase tăcut şi ea îl lăsă o clipă. Apoi, pentru că tot nu vorbea, îl întrebă:

— Ce facem mai departe cu Claire Lidman?

Rekke se aşeză din nou la masa din bucătărie.

— Cred că o s-o lăsăm în pace. De altfel, tu nu trebuia să fii în concediu, Micaela? Du-te undeva, gândeşte-te la altceva.

Ea clătină din cap.

— Rămân.

El se gândi.

— Şi în cazul ăsta tot cred că o s-o lăsăm în pace.

— De ce?

— O femeie care nu vrea să fie găsită nu ar trebui deranjată aiurea.

— E adevărat.

— Şi chiar dacă am începe, n-ar fi uşor. Dacă ar fi fost văzută altundeva, am fi putut probabil presupune că ar locui în apropiere, dar la Veneția...
— Toți sunt turişti.
— Poate la fel de bine să stea în Italia, ca şi în Japonia.
— Dar ar fi totuşi destul de interesant de încercat, zise Micaela şi zâmbi.
— Pe deasupra, e ceva care-mi vine în minte legat de poza aia.
— Ce anume?
— Uşoara răsucire a capului femeii, îți aminteşti? Putem bănui că pupilele se mişcau spre stânga, ca şi cum era pe punctul să se uite în urmă.
— Ce vrei să spui, ce-ar putea să însemne?
— Că mai era cineva cu ea. Poate se întreba dacă însoțitorul ei ține pasul. Părea să meargă repede.
— Interesant.
— Poate.
— Apoi e, desigur, întrebarea esențială dacă teoria ta despre protecția martorilor se confirmă. Ce ştia ea despre Morovia ca să devină interesantă pentru poliție şi serviciile secrete?
Rekke îşi trase scaunul mai aproape.
— Presupun că se cunoşteau de mai demult.
— De ce crezi?
— N-ai zis tu că a studiat la London School of Economics la începutul anilor 1980?
Ea aprobă din cap.
— Nu ştiu câte ar trebui despre Morovia, continuă el. Găseşti suspect de puține despre el pe internet, bănuiesc că are angajați care fac curățenie peste tot. E foarte precaut şi secretos, nu am cercetat cu energia de care ar fi fost poate nevoie. Dar ştiu că a predat la LSE, London School of Economics, în perioada aceea şi că a legat mereu de el

oameni talentați, mai ales femei cu standarde morale înalte. E ca şi cum adoră să le transforme în Albert Speer.

— Ce vrei să spui?

— Speer, arhitectul lui Hitler şi ministrul Înarmării, e uneori prea generos numit unul dintre noi, *one of us,* cineva care era menit unor lucruri mărețe, dar a avut nenorocul să întâlnească, într-un moment vulnerabil din viața lui, o persoană carismatică şi rea. M-am gândit din nou la asta când m-am întâlnit cu Alicia Kovács.

— E o femeie cu standarde morale înalte?

— Poate, odată, cândva, undeva, să fi fost aşa. Dar nu e ca tine, spuse el, şi se uită la Micaela.

— Cum sunt eu?

— Tu nu te-ai lăsa deformată de o putere superioară.

— Sună ca un compliment, spuse ea zâmbind.

— Este un compliment.

Aş putea să mai spun multe altele, se gândi el, continuând să o privească pe Micaela, mai întâi zâmbind, apoi mai atent, şi văzu ce deja presimțise. Ea îşi întoarse privirea, de parcă înțelegea ce văzuse.

Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să tacă.

— Ai avut o confruntare cu fratele tău, spuse el.

— Cum e posibil să ştii?

Dac-ai şti tu. Îşi zise el în sinea lui.

Dac-ai şti...

•

Julia probabil că adormise în seara aceea. Se trezi cu senzația înspăimântătoare că nu avea aer. Deschise ochii. Lucas tocmai se întorcea în camera de zi, de parcă auzise ceva suspect şi ascultă şi ea. Pe Karlaplan trecea un autobuz. O motocicletă accelera undeva, mai departe. Altfel, era linişte. Îşi duse mâna la gât.

Tuşi, scuipând sânge şi flegmă. Doamne, chiar se simțea ca naiba. Trebuie să mă scol, îşi spuse. Trebuie să merg pe

balcon, la aer curat. Dar nu se simțea în stare, avea nevoie să stea complet nemişcată, să-şi regleze respirația.

— Mi-e teamă, spuse ea fără să vrea şi se alarmă că se dăduse de gol.

Lucas fusese minunat toată seara, o ascultase şi îi spusese lucrurile potrivite. Dar ştia şi că trebuia să fii puternic în lumea lui şi să nu te plângi. Nu trebuia să analizezi tot, ca taică-su, şi îi plăcea asta. Dar când te durea tot corpul, nu era la fel de uşor să faci pe durul.

— Nu mă simt foarte bine.

El se întoarse, iar cicatricea palidă de pe frunte i se coloră. Ochii i se micşorară şi Juliei i se păru că vede acolo ceva de reptilă.

— În ce fel?

— Mă apasă ceva în gât.

El se aplecă şi îşi puse mâinile peste gâtul ei, ca un medic care îi consulta amigdalele.

— Unde te apasă?

— Cam acolo unde ții tu mâna, răspunse ea sperând să înțeleagă aluzia.

În schimb el apăsă şi mai tare, sau cel puțin aşa i se păru ei. Până la urmă, îi dădu drumul, iar ea profită de ocazie să se întindă înapoi în pat, nesigură de ce s-a întâmplat de fapt. Să fie oare în pericol? Nu era numai starea de greață şi presiunea din gât, mai era şi Lucas. Reacția lui avea ceva ciudat. Părea foarte deranjat de ceva.

— Tu cum te simți? îl întrebă.

— Bine. Cum adică?

— Doar mă întrebam. Păreai încordat mai devreme.

— Am multe de făcut.

— Ca de exemplu?

Chiar voia să afle. Încă ştia prea puțin despre el, dar el nu răspunse şi îi era oricum totuna, dat fiind halul în care se simțea. Avu totuşi senzația că o răneşte când se ridică şi

plecă, fără să-i spună o vorbă. Se întoarse cu o bere în mână, slavă cerului că doar pentru el. Berea era o bombă calorică. Dar n-ar fi putut s-o întrebe şi pe ea dacă voia ceva când se ridicase să caute prin frigider? Setea care îi ardea gâtul creştea văzându-l cum bea cu lăcomie, aproape agresiv.

— Bucură-te că nu ai frați sau surori, spuse el.

— De ce să mă bucur?

— Pentru că atunci când te trădează, doare.

— Te-a trădat cineva?

El luă o înghițitură lacomă. Cicatricea de pe frunte i se retrăgea şi se umfla de parcă era vie.

— Da, răspunse el. Al dracului de rău.

— Îmi pare rău.

Îşi duse mâna la gât; presiunea nu voia să cedeze.

— Ce s-a întâmplat?

Nu răspunse.

— Nu-i aşa şi la voi? întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— N-ai spus că Magnus, unchiul tău, îl sapă tot timpul pe tatăl tău pe la spate?

— Da, chiar! răspunse ea, fără să fie sigură că spusese chiar aşa.

— Iar tatăl tău îl iartă tot timpul?

— Asta nu ştiu sigur. Dar l-a acceptat într-un fel.

— Ştii cum ar trebui să se ocupe tatăl tău de asta?

— Cum?

Nu apucă să reacționeze. Ceva veni vuind prin aer.

Simți că-i ia foc obrazul, iar capul îi era împins într-o parte; simțea durere şi nedumerire în egală măsură. Ce se întâmplase? Îi trăsese un pumn. Dar de ce? Lucas râdea şi sorbea din bere.

— Aşa ar trebui să facă. Să lovească şi el. Şi atunci Magnus n-o să mai îndrăznească nicio mizerie.

Julia nu putea scoate nicio vorbă.

— Pricepi? făcu el.

— Bine, o să-i transmit, bombăni ea şi îşi duse mâna la obraz.

Apoi se duse la toaletă, unde stătu tremurând şi se întrebă dacă să nu-l sune pe taică-su, dar alungă gândul. Ce-ar obține altceva decât să înrăutățească lucrurile? Şi de fapt – încercă să se consoleze singură – nu era nimic, doar o glumă, o demonstrație, nu-i aşa? În schimb, se ridică şi rămase multă vreme în fața oglinzii. Îşi atinse cu degetele burta care ieşea din nou în evidență. Se simțea urâtă şi dezgustătoare şi îi trecu prin cap că ar trebui să plece undeva, departe şi să nu se întoarcă pentru mult timp.

Douăzeci şi şapte

— Cum e posibil să ştii că am vorbit cu fratele meu? întrebă Micaela.

— Văd pe tine, răspunse Rekke amintindu-şi momentul când îl privise în ochi pe Lucas şi intuise ceva rece şi abisal: toată triada întunecată – psihopatie, narcisism, machiavelism.

Dar mai ales remarcase cum reacționase Micaela. Pupilele i se contractaseră. Îşi încordase maxilarul şi îşi trăsese umerii în sus spre ceafă. Încă de-atunci putea să-şi dea seama când se întâlnea Micaela cu el sau când o chinuia existența lui. Lucas îi lăsa urme pe chip şi-i schimba ritmul paşilor.

— *Creepy,* comentă ea.

— Nu, deloc. Suntem condiționați, din perspectiva evoluției, să reacționăm la amenințare. L-ai provocat, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap şi el o privi. Era foarte tânără şi atrăgătoare. Dar privirea ei îmbătrânea când vorbea despre Lucas şi bănuia că aşa era de demult, încă de pe vremea când credea că-l admiră.

— În ce fel? se interesă el.

— Am fost naivă. Am fost o idioată care şi-a întors privirea. Dar astăzi ştiu că face trafic de droguri şi foloseşte puşti care nu pot fi pedepsiți pentru că vând. Am încercat să obțin dovezi. M-a cam obsedat în ultimele săptămâni.

— E ceva anume ce a declanşat căutarea?

Ea stătu să se gândească.

— Poate. Am văzut ceva. L-am urmărit şi m-am ascuns în pădure, la Järvafältet. Lucas se ciondănea cu un băiat tânăr în geacă de fâs şi brusc a scos o armă şi a apăsat-o pe gâtul băiatului. L-a băgat în sperieți. Dar ştii ce a fost mai rău?

— Nu.

— A fost senzația de rutină – că a mai făcut asta şi înainte, şi nu pot descrie şocul. Am început să văd altfel toată viața mea de până atunci.

Hans îşi puse mâna peste a ei şi îi scrută ochii căprui şi neliniştiți ce păreau pregătiți de luptă.

— E prea dat dracului, continuă ea. Husby a fost un loc cât se poate de în regulă în copilăria şi adolescența mea. Nu l-am considerat niciodată un cartier expus drogurilor. Dar acum curge cu metamfetamină, khat, ecstasy, canabis şi porcărie din aia de care iei tu: fentanyl. Am avut cazuri de deces. Un băiat avea numai 14 ani. Îl chema Muhammad, dacă vrei să ştii.

— Îmi pare rău.

Îşi trase furioasă mâna.

— Termină! se răsti ea. Ştii foarte bine la ce participi şi nu eşti mai breaz dacă le primeşti de la medicul tău.

— Nu, poate că nu.

— Dar în orice caz, adăugă ea pe un ton mai blând, de când l-am văzut pe Lucas scoțând arma aia, piesele au picat la locul lor şi în loc să fiu pasivă ca înainte, am încercat în mod activ să-i determin pe oamenii din Husby să depună mărturie împotriva lui.

— Nu tocmai fără riscuri, presupun.

— Nu, şi am mers înainte prea repede. Dar parcă s-ar fi dezlănțuit ceva. Ştii de tatăl meu?

— Istoricul.

— Exact. Îmi punea mereu cărți în mână şi voia să îmi îndrept privirile în afară, spre lume. Detesta Husby. Vedea în el un infern cu blocuri uniforme, un coşmar futurist şi insista tot timpul să am grijă să merg la facultate şi să plec din Husby. Era important pentru mine. Trebuia să am carieră academică, aşa cum avusese el, şi să mă mut în străinătate sau măcar la Lund. Cu toate astea, când am terminat liceul...

— Cu note bune, desigur.

— Da, de fapt... M-am înscris la Şcoala de Poliție.

— Şi ai ales să lucrezi în Husby.

— Exact, şi uneori mă întâlneam cu foştii mei profesori. Vedeam cât de dezamăgiți erau şi nu puteam să le explic nici lor, nici mie de ce mergeam pe-acolo în uniformă.

— Dar cumva, ştiai tu.

— Da, cumva, a fost întotdeauna vorba de Lucas.

— Voiai să-ți clarifici lucrurile.

— Existau mult prea multe întrebări din copilărie şi adolescență care nu-mi dădeau pace.

— Ca de pildă, cum a murit tatăl tău.

— Da, poate, dar în multe nu mai are rost să răscolesc. N-ai cum să găseşti răspunsuri după atâta timp. Ar fi trebuit să-i las pe colegii mei să se ocupe. Acum n-am făcut decât să agravez lucrurile şi să mă aleg cu probleme din partea unor idioți.

— Şi alții în afară de fratele tău?
— Da.
Micaela ezită.
— Astăzi, când mă duceam la Rebecka Wahlin să mă uit în biblioteca ei, am dat peste unul dintre emisarii lui Lucas, pe nume Hugo.
— Şi Hugo ți-a aranjat buza aşa?
— M-a amenințat; de fapt nu tocmai pe mine. A spus că unul dintre apropiații mei poate s-o pățească şi atunci m-am gândit că ar putea să te atace pe tine, Hans. De-asta am înlemnit când am văzut sângele de pe podeaua din bucătărie.
— Mă descurc eu, spuse el zâmbind netulburat.
Dar începu să se simtă rău şi avu din nou sentimentul că era pe cale să apară o mare primejdie.

Douăzeci şi opt

— E clar că nu e Claire în imagine. Evident că nu e ea.
Fără să ştie, Alicia Kovács vorbea aproape ca inspectorul Kaj Lindroos care, într-un moment de slăbiciune, se autopromovase la rangul de comisar. Dar spre deosebire de polițistul beat, Alicia avea o minte brici şi proceda metodic. Punea pe birou fotografie peste fotografie cu Claire.
Chiar şi acum, încă simțea vechea muşcătură a invidiei. Claire avea ceva ce le lipsea ei şi Sofiei. Era un om de lume, radia încredere în sine. Putea să-i țină piept lui Gabor şi să-i pună sub semnul întrebării analizele. Dintre ele, Claire era vedeta, cea pe care credeau toți că o va alege Gabor. Dar ce se întâmplase?
Alicia se ridică de la masă, îşi duse mâna la inimă şi ascultă sunetele dinspre grădină şi drum. Amenințarea la adresa vieții ei părea că se aude afară în întuneric, pregătiri

pentru ceva terifiant, un foc care se răspândeşte din pardoseală spre tălpile şi picioarele ei şi o mistuie încet. *Nu, prostii,* murmură ea.

Gabor avea grijă de ea, o iubea, erau legaţi printr-un copil şi printr-o tragedie. Nu se va întâmpla nimic, absolut nimic. Şi totuşi... fuseseră trei: ea, Claire şi Sofia – trei femei care orbitau îndrăgostite în jurul lui Gabor. Trei femei pline de speranţă, tinere, fericite, convinse că viitorul era luminos şi strălucit.

Acum, Alicia era singura care rămăsese în viaţă, spera că singura, chiar dacă suna dur să formuleze lucrurile aşa. Sofia Rodriguez fusese găsită moartă şi torturată în casa ei incendiată din Madrid. Claire Lidman arsese după ce o cisternă se răsturnase de pe drum în San Sebastian. Foc, foc, mereu foc. De parcă lăsau în urmă peisaje arse.

Alicia îşi întoarse privirea de la fereastră şi coborî din nou în bucătărie ca să mai deschidă o sticlă de vin şi să-şi domolească neliniştea. Dar regretă. Nu era profesionist să bea mai mult. Se gândi la momentul în care o revăzuseră pe Claire la Stockholm, în septembrie 1990. Îşi amintea aşteptările care pluteau în aer, secretarele care alergau înainte şi-napoi, propunerile contractuale aduse la masa de lucru, de Gabor care stătea în faţa oglinzii potrivindu-şi costumul şi dându-şi părul cu ceară. Era un eveniment mare pentru el. Nu numai pentru că avea şansa de a prelua activele lui Axel Larsson şi a se îmbogăţi şi mai mult într-o perioadă în care mulţi falimentau. Era mare lucru şi să o revadă pe Claire. Ea era legătura care lipsea, cea care îl atrăgea cel mai mult. Dar nimic nu mersese cum se aştepta. Claire venise, iar Gabor o sărutase pe obraji, dar ea reacţionase cu dezgust pur fizic. Făcuse inclusiv un gest de a-şi şterge urmele acelor sărutări. Îl ura şi nu încerca să se ascundă. Alicia înţelesese pe dată că era o nebunie şi avea să meargă prost.

Dar Gabor nu lăsase această impresie, bineînțeles. O complimentase pe Claire, o invitase la şampanie şi îi sugerase o partidă de şah, ca încălzire înainte de negocieri. Claire intrase în joc în ciuda voinței sale. Alicia privea partida dintr-un fotoliu aflat foarte aproape şi vedea cum Claire îşi perfecționase tactica. Avea negrele şi juca apărarea siciliana şi persistase în apărare mult până s-o zdrobească Gabor şi să-i răstoarne regele cu degetul mic.

— Mai ai cale lungă, spusese el. Tot nu mă poți provoca.

Rostise cuvintele zâmbind şi aproape afectuos. Dar Alicia realizase imediat amenințarea şi la scurt timp totul se petrecuse aşa cum se temea că o să fie. Gabor o rugase să plece. Voia să rămână singur cu Claire. Alicia îşi amintea privirea neajutorată a lui Claire, ochii care căutau febril o ieşire şi uşa care se închise. Îşi amintea propriii paşi coborând treptele şi sentimentele de invidie şi de groază. Nici astăzi nu ştie ce se întâmplase în acea noapte, doar că fusese ceva îngrozitor.

Văzuse asta la Gabor în ziua următoare, ca o umbră pe chipul şi în mişcările lui, şi de aceea nu se mirase când Claire dispăruse, câteva săptămâni mai târziu. Era deja în cărți şi, cu toate că plânsese la vestea morții ei, nu fusese chiar nepregătită. Claire îşi pecetluise condamnarea de când îl privise pe Gabor cu aura ei de gheață. Aşa era. În acea realitate ajunsese Alicia să trăiască, una pe care o acceptase cu greu, mai ales de când îl născuse pe fiul lui Gabor şi văzuse cât de mult putea să iubească – şi să jelească. Gabor continua să fie bărbatul cel mai inteligent şi mai interesant pe care îl întâlnise. Era tot Gabor, cel care deschisese lumea pentru ea şi făcuse viața să strălucească sub forma unei mari şi unice promisiuni. Mai jos, pe apă, o barcă se mişca în întuneric. Îşi ciuli urechile spre grădină şi se uită la ceas.

Era 22:05, prea târziu să mai sune. Serile lui Gabor erau considerate sfinte. Dar ce naiba... Avea o sarcină şi multe de

întrebat. Sună la numărul lui şi el răspunse imediat. Vocea îi era amabilă şi caldă. *Ca a lui Gabor cel bun, cel de care era legată.*

— Am uitat de aniversarea lui Jan săptămâna trecută. Ar fi împlinit 19 ani, cum ştii, spuse el.

— Nu mi s-a părut că e mult de sărbătorit. Dar am stat pe terasă cu o lumânare aprinsă.

— Frumos. Mai ai să-mi spui ceva despre Rekke?

Ea se gândi.

— A spus *mulțumesc.*

— *Mulțumesc*?

— Pentru că a fost trezit din letargie. Din somnul lui de frumoasă adormită.

Nu-şi amintea bine dacă asta era formularea exactă.

— Era foarte dărâmat, adăugă ea.

— Poate fi oricât de dărâmat, nu trebuie subestimat. A mai făcut şi alte observații?

Mi-a văzut ruşinea, îşi spuse ea. *Există mereu speranță pentru cel cuprins de vinovăție.*

— De fapt, nu.

— Atunci le-a păstrat pentru el. Citeşte oamenii ca pe o carte deschisă.

Ca tine, Gabor, îşi spuse ea. *Ca tine.*

— Îl admiri?

— Vede clar. Asta mă fascinează.

Dar mai ales îl urăşti, gândi ea.

— E ceva ce ar trebui să ştiu în legătură cu moartea Idei Aminoff?

Alicia îşi ținu respirația.

— Părea o femeie interesantă, răspunse el. Cam nedisciplinată, dar fascinantă.

Tu ai omorât-o? întrebă în sinea ei.

— De ce a fost aşa grabă să-i înapoiezi colierul?

El rămase tăcut.

— A întrebat de mine şi i-am lăsat ceva.
— Dar serios, Gabor, de ce?
— Am ştiut dinainte că avea să se apropie de noi.
— Da?
— Am primit un pont, apoi am cercetat un pic şi am dat de anumite informații neaşteptate. E doar o suspiciune deocamdată, dar încerc să o confirm. Are de-a face cu Jan.
— Oh! făcu ea şi nu mai îndrăzni să întrebe şi altceva.
Se hotărî să se întoarcă la propria ei sarcină.
— A sunat Samuel Lidman.
Gabor respiră adânc.
— Serios? Dar era de aşteptat, bănuiesc. Ce voia?
— Pretinde că are dovezi fotografice despre Claire – că trăieşte şi ar fi fost văzută în Veneția.
Gabor rămase din nou tăcut, respirând greoi.
Dar când vorbi, nu era nimic grav, nimic înăbuşit în vocea sa, ca atunci când vorbea despre Rekke – doar un ton amuzat, curios.
— Ca să vezi! spuse el.
— Exact, curată nebunie. Dar am programat totuşi o întâlnire cu el la ora 9 mâine-dimineață, ca să-i iau pulsul.
— Amân-o. Zbor la Stockholm şi mă întâlnesc cu el. Poate…
Ezită.
— Îmi iau companie pe drum.
Rămase surprinsă, nu din cauza companiei. Apărea permanent cu frumuseți noi, dar rămase surprinsă că voia să se întâlnească el cu Samuel. Altfel doar cei bogați şi puternici aveau onoarea de a se întâlni cu el.
— Pot întreba de ce?
— Pentru că ar fi interesant.
— Ajungi până la ora 13?
— Cred că da.
Ea întrebă direct:

— Cine e compania? Pe cine fericeşti de data asta?

— Nu e cum crezi. O să-ţi explic pe îndelete. Dar mai întâi vreau să te rog altceva.

Alicia se muşcă de buză.

— M-am dedicat delicatei activităţi de a cerceta situaţia privată a lui Rekke şi e mai interesant decât credeam, continuă el.

— Aha!

— S-a dovedit că are o colocatară, o femeie tânără, o fată isteaţă, cred, o poliţistă, foarte integră, o luptătoare în multe privinţe, defel răsfăţată din naştere ca el.

Doar să nu te dai şi la ea, spuse Alicia în sinea ei.

— Pe ea n-am întâlnit-o.

— Nu, am înţeles. Dar ea – şi asta e interesant – are un frate care se simte ameninţat de ea şi care de fapt îl urăşte pe Rekke şi influenţa pe care o are asupra surorii lui. Şi pe el îl cheamă Vargas, Lucas Vargas, am vorbit un pic cu el şi pare deschis unor propuneri.

Se lasă cumpărat, vrei să spui, gândi ea.

— Nu a suferit Rekke destul?

— Nu a suferit ca noi.

— Ce vrei să fac eu?

— Să vorbeşti cu fratele. A apărut o situaţie şi între timp încerc să obţin confirmarea informaţiilor pe care le am.

— Sigur, Gabor. Bineînţeles. Dar...

Nu termină propoziţia. Îi ură numai noapte bună şi se apucă de ce promisese. Reprogramă întâlnirea cu Samuel Lidman şi vorbi destul de mult cu Lucas Vargas, care o surprinse cu farmecul şi umorul lui. Îi amintea un pic de Gabor, ce-i drept un Gabor într-o versiune primitivă. După aceea îl sună din nou pe Morovia şi, în timp ce vorbea, se uita în gol în întuneric, întrebându-se:

Cu ce mă ocup eu, de fapt?

Cu ce mă ocup?

Douăzeci şi nouă

Mobilul lui Rekke sună, făcându-l să tresară. Dar nu-i răspunse nimeni, ceea ce-l puse pe gânduri. După aceea o sună pe Julia. Îi spuse că dormea, era ora 22:50, el se scuză imediat şi închise.

— De ce ai sunat-o pe Julia?

— Nu ştiu exact.

— Nu îmi iese din cap povestea cu colierul pe care l-ai primit tocmai acum.

— Cum?

Lovea nervos cu degetele în mobil, de parcă ar fi vrut să sune din nou.

— Colierul pe care l-ai primit.

— A fost cam dramatic.

— Ai spus că au existat de la început elemente suspecte legate de moartea Idei Aminoff.

— Da.

Nu părea prea dispus să vorbească.

— Ce fel de elemente?

— Un semn roşu pe ceafă, cum am spus, chiar sub linia părului.

— Ce s-a spus despre asta?

— Că ar fi putut apărea când i-a fost smuls colierul.

— I-a fost smuls?

— Da, posibil.

— Foarte suspect, aş spune.

— Pe de altă parte, şi-ar fi putut face semnul şi singură, întotdeauna îi era greu să-l scoată de la gât. Nu se descurca singură şi putea fi foarte neatentă şi furioasă când se îmbăta.

— Şi motivul oficial a fost supradoza, nu?

— Da, sufocare prin supradoză. Înghiţise cantităţi mari de opiacee şi amfetamină. Avea o alcoolemie de 1,6 la mie şi era slabă. E cât se poate de rezonabil să fi murit din cauza asta.

— Dar nu e sigur?

El tăcu şi îşi mişcă degetele pe mobil.

— Potrivit medicului legist, era cert. Nu au existat semne ale vreunei alte leziuni serioase.

— Dar *tu* ce ai crezut?

— Eu nu eram convins. Dar în acelaşi timp, nu aveam putere şi autoritate.

— Ai putut vedea corpul?

— Da, am luat avionul de la Helsinki spre casă şi am insistat. Dar a fost doar în grabă, la Institutul de Medicină Legală din Solna. Am fost condus afară rapid.

— Ai apucat să vezi ceva?

Se întoarse spre ea.

— Poate un lucru. Citisem câte ceva şi am făcut ceva nerespectuos. I-am întors buzele.

Părea să revadă scena şi se strâmbă uşor.

— Ştiam că e greu, aproape imposibil să-ţi dai seama dacă o persoană a fost omorâtă prin sufocare – dacă la momentul omorului era inconştientă sau pe cale de a-şi pierde cunoştinţa. Trebuie să cauţi semne mici, mici, dacă nu se văd urme de unghii sau degete.

— Şi legiştii n-au făcut aşa?

Zâmbi ca şi cum ar fi fost mai prezent.

— Nu cu acea minuţiozitate pe care mai apoi aş fi considerat-o o virtute.

— Ce-ai văzut sub buze?

— O sângerare mai mică pe buza superioară, ceva ce ar putea trimite la mişcări forţate sau disperate cu limba şi dinţii, dar era atât de discretă, că m-am lăsat expediat de medicul legist.

— Deşi, în realitate...

— Mi-a intrat în cap ideea că s-ar putea comite un omor sub acoperirea acutizării unei boli, dar anchetatorii nu m-au susținut şi eram prea necăjit şi nesigur pe atunci ca să insist.

— Deci nu s-a găsit nicio urmă de ADN de la altcineva?

— Pe-atunci nu exista tehnica asta.

— Nu existau alte leziuni defensive?

— Numai vânătăi pe umeri, dar s-a presupus că apăruseră în cursul serii. Pe de altă parte, existau semne de dezordine în apartament. Un ghiveci de flori spart pe podea. Poliția credea că îl răsturnase Ida.

— În rest, apartamentul era în ordine?

— Da şi nu. Hainele ei erau împrăştiate peste tot, cum era de aşteptat. Dar cineva tocmai dăduse cu aspiratorul, iar lampa de lângă pat şi noptiera erau foarte bine şterse.

Se uită uimită la el.

— De neconceput că tocmai tu n-ai continuat cu investigația.

— Da, aşa e.

— Cum de nu ai continuat, ce crezi?

— Poate nu am vrut sau nu am fost în stare să mai sap. Dar nu e imposibil...

Zâmbi nostalgic.

— ...să fi fost şi pentru mine cum e pentru tine cu fratele tău.

— Cum adică?

— Am crezut că am lăsat investigația în urmă. Dar de fapt mi-a influențat tot parcursul vieții.

— Cum?

— Mi-am încheiat cariera de pianist şi am început să urmez cursuri de psihologie, să studiez declarații ale martorilor şi tehnici criminalistice.

— Înţeleg, spuse ea, şi bău din pahar. Existau declaraţii în cadrul anchetei pe care tu, inconştient sau conştient, ai fi vrut să le înţelegi mai bine?

Îşi dădu deoparte părul de pe frunte.

— Da. Era o mărturie care nu mi-a plăcut.

— A cui?

— A lui William Fors.

Micaela tresări.

— William Fors de la Nordbanken?

— Atunci nu era la nicio bancă. Studia la Handelshögskolan, dar da, este aceeaşi persoană.

— Ar putea exista o legătură cu dispariţia lui Claire Lidman, vrei să spui?

— E ceva cu colierul care apare brusc, asta mă deranjează. În seara în care a murit Ida, în Djurgården era o petrecere de nuntă în înalta societate. Toată lumea mea era acolo, toţi în afară de mine, şi se pare că nimeni nu se purta mai rău decât Wille. A băut, s-a dat în spectacol şi s-a dat la Ida. Dar ea nu prea-l lua în serios, şi când a plecat acasă, s-a ţinut după ea. Ida i-a zis să se ducă dracului, dar el nu s-a lăsat şi destul de repede au început să vorbească şi să se certe în legătură cu colierul. În orice caz, aşa susţine el.

— Deci Ida încă îl avea la gât?

— Da, şi Wille îl admira, aşa zice, voia să ştie cât costase. Dar se pare că ea s-a aprins repede şi a debitat tot felul de prostii, că voia să arunce colierul în mare pentru că ura podoabele şi vorbele goale şi complimentele ordinare.

— Deci asta a spus el.

— Da, şi acum, privind în urmă, am impresia că voia să vândă povestea că Ida scăpase de colier. Ceva din mărturia lui îmi sună tot mai fals.

— Morovia fusese văzut în Stockholm în ziua aceea?

— Nu i-am dat de urmă oricât am întrebat în jur. Dar acum mă gândesc...

Se ridică.

— Să verifici mai bine? întrebă ea.

— Da, chiar aşa. Am o mică idee cu privire la o cale de acces. Şi potrivit dragei mele colege de apartament, nu trebuie să fiu prea sceptic cu propriile intuiţii.

Îi zâmbi şi plecă, din nou cu telefonul în mână şi o expresie mâhnită pe chip.

•

Julia se trezi devreme, flămândă. Opunea rezistenţă foamei închipuindu-se dansând uşor, uşor, pe un debarcader lângă mare, şi după ce reuşi să-şi controleze senzaţiile, o cuprinse o euforie blândă ce dădea din aripi ca un fluture firav prin cameră. Lumina zilei se strecura înăuntru pe sub marginea draperiei.

Se auzeau picături de apă pe pervaz; afară ploua liniştit. Se uită la Lucas. În sfârşit dormise la ea şi nu dăduse bir cu fugiţii, ca de obicei. Dar simţea totuşi că e ceva care nu-i tocmai în regulă şi nu numai din cauza loviturii. Lucas alergase înainte şi înapoi toată seara şi toată noaptea şi vorbise la telefon pe palier. Era o mică criză în familie, susţinea el, poate cea cu fraţii lui, despre care îi povestise. Dar ceva era în neregulă, aşa i se părea.

Lucas dormea pe spate sforăind uşor, iar ea se mutase cât mai departe de el în pat, cuprinsă de repulsie faţă de umerii şi pieptul lui puternic. Ce trebuia să facă?

Bineînţeles că nu dormea când o sunase aseară taică-su. Doar că nu voia să vorbească cu el în prezenţa lui Lucas. Ar fi fost o catastrofă dacă ar mai fi zis vreun cuvânt. Nimeni nu-i citea mai bine decât taică-su tonul vocii. Dar poate s-ar putea strecura să sune acum? Ar fi frumos să-i audă vocea şi să se descarce un pic. Dar nu, n-ar merge. Nu i-ar fi putut spune despre pumnul încasat. N-ar face decât să înţeleagă greşit şi, de fapt, nu fusese mare scofală, nu-i

aşa?, sau poate Lucas era prostdispus din cauza dificultăţilor din familie.

Sigur că totul o să fie în regulă şi fusese bine şi azi-noapte, printre toate convorbirile acelea. Lucas îi promisese o „surpriză superluxoasă” ca să compenseze tot haosul. La sfârşit de săptămână, aveau să fie numai el şi ea şi niciun telefon, aşa spusese. Suna bine oricum. Nu, cum zicea, ar fi păcat să strice şi mai mult atmosfera. Simţi o mână pe umărul ei. Era Lucas, care se trezise şi o privea cu zâmbetul lui cel mai larg şi mai încântător, ce aproape că ar putea risipi toate supărările.

— Bună dimineaţa! o salută el.

Ea îi întoarse zâmbetul şi se întrebă dacă n-ar trebui să-l sărute, doar ca să demonstreze că nu s-a întâmplat nimic. Dar se mulţumi să-i spună la rândul ei „bună dimineaţa”.

— Frumoasa mea.

Julia respiră adânc.

— Ce să facem astăzi?

— Să avem o zi fantastică. Să mergem departe şi să stăm la hotel. Îţi place şampania?

— Îmi place, răspunse ea, dar nu se simţi debordând de entuziasm, poate din cauza caloriilor multe din şampanie.

— Trebuie doar să dau nişte telefoane. Apoi strângem şi plecăm.

— Întâi trebuie să mă văd cu tata.

— Ah, fii serioasă! De fapt nu-ţi place de el. Acum suntem doar tu şi cu mine.

— Sigur, bine, răspunse ea zâmbind. Tu şi cu mine. Apoi se încolăci în jurul lui, chiar dacă fu nevoie de un efort neaşteptat de mare din partea ei.

Treizeci

Samuel Lidman comandase o copie a fotografiei de vacanță, iar acum aştepta proaspăt pieptănat şi proaspăt bărbierit, în cel mai bun costum al său, la un bistro pe Birger Jarisgatan, cu o bere comandată devreme.

Nu sunt în stare, bâiguia el. *Nu sunt în stare.* Dar nu era foarte clar ce voia să spună. Poate era numai o expresie a neliniştii față de întâlnirea cu Alicia Kovács sau o reacție la ceea ce-i povestise Rebecka Wahlin despre cartea de şah din imagine. Poate era prima oară când înțelegea cu adevărat.

Cu ce-i zisese Rebecka, ideea că în fotografie era Claire căpătase greutate, ca şi faptul că nu doar că îl abandonase, dar continua să se plimbe în haine elegante şi să citească lucrări avansate de şah, de parcă el n-ar fi existat niciodată. Ideea era mai mult decât putea duce, aşa că mai comandă o bere şi se ambală atât de tare, că până la urmă se înfurie şi pe Micaela Vargas. Evident că ea înțelesese ce carte era în imagine şi totuşi nu îi spusese, de parcă el n-avea nicio legătură. Ce tactici date naibii mai erau şi astea? Luă telefonul şi o sună. Rămase uimit de cât de exaltată era.

— Bună, Samuel! Mă gândeam să te sun.

— Şi eu... începu el.

— Am descoperit ceva.

— Ştiu, răspunse el enervat şi se lansă într-o diatribă furioasă despre cum dragostea lui Claire pentru jocul de şah era evident mult mai mare decât dragostea pentru el.

Micaela îl aşteptă să termine.

— Deci Lev Polugaievski era o persoană importantă pentru ea? întrebă ea.

— Ce? Da. Desigur. Dacă vorbim despre şah, îl prefera pe el până şi în fața lui Kasparov.

— Nu-ți mai aminteşti nimic din noaptea în care s-a întâlnit cu Gabor Morovia?

Văzu din nou cu ochii minții cum intrase poticnindu-se, palidă şi răvăşită, şi se retrăsese la toaletă, dar spre deosebire de alte dăți, nu mai simți afecțiune. Mai degrabă vedea ceva înşelător pe chipul ei când se eschiva în fața sărutărilor lui.

— O cățea prefăcută, asta era, şuieră el.
— Poftim?
— Mi-a dat viața peste cap.
— Da, dar... spuse Micaela, evident şocată.

După aceea, probabil că el închisese. În orice caz, Micaela dispăruse brusc şi el se ridică de la masă cu o grimasă şi se împletici pe stradă în timp ce prin fața ochilor i se perindară alte amintiri şi, doar ca să-l enerveze, Claire era goală şi minunată în cele mai multe dintre ele. Dar în loc să-şi dorească să se lipească de ea, îi venea să țipe şi să se certe. În drum, răsturnă o pălărie gri de damă de pe un manechin aflat în stradă.

— Ce faci? strigă cineva.

— Urăsc pălăriile, spuse el, şi continuă spre Teatrul Dramaten, întrebându-se cum naiba să omoare orele rămase până la întâlnirea cu Alicia Kovács, pe Strandvägen.

•

Micaela stătea cu mobilul în mână, privind întrebătoare la Rekke, care tocmai ieşise din camera lui de lucru. Era îmbrăcat în aceleaşi haine ca ieri, pantaloni gri şi o cămaşă neagră, acum mai şifonată. Avea ochii mijiți, evident stătuse de veghe toată noaptea. Probabil nici măcar nu îşi luase sedativele. Mâinile îi tremurau când îşi netezi părul.

— Am vorbit cu Samuel Lidman, spuse Micaela.

Hans îşi îndreptă privirea spre ea.

— Ce-a spus?
— A făcut-o pe Claire cățea prefăcută.
— Deloc drăguț, aş spune.

— Poți termina, te rog, cu ironiile? îl apostrofă ea, supărată că nu lua lucrurile în serios.

— Da, bineînțeles. Vrei să stăm de vorbă?

Micaela îl țintui cu privirea.

— Acum vorbeşti ca un nemernic de psiholog.

— Sunt un nemernic de psiholog.

— Şi ce ai de spus pe tema asta? Că atletul nostru blând o ia brusc razna? întrebă ea pe un ton mai amabil.

Rekke făcu un gest spre canapea, însemnând că voia şi el să se aşeze. Remarcase de ceva vreme că îi era imposibil să stea jos dacă nu se aşeza şi ea.

— M-a mirat încă de la început că atletul cel blând nu e mai furios când vorbeşte despre fotografie şi Claire.

— Ce vrei să spui?

— Vorbea de parcă ar fi crezut că totul ar fi bine dacă ar găsi-o. Dar e puțin probabil că o astfel de întâlnire s-ar sfârşi cu bine. Nu se poate vindeca o asemenea dispariție.

— Nu cumva eşti prea pesimist acum? Părea foarte drăguț, la modul dezinteresat.

— Nu e întotdeauna o soluție bună la crize.

— Vrei să spui că poate exploda sau ceva? Sau poate...

Micaela rămase pe gânduri.

— ...că s-a întâmplat deja?

El îşi deschise brațele, sugerând că e posibil. Era evident că nu voia să speculeze prea mult în privința asta. Micaela văzu din nou fotografia în fața ei: femeia care înainta în forfota mulțimii cu cartea ei de şah în mână.

— Credeai că femeia nu era singură în Piața San Marco.

— Am bănuit o clipă.

— Poate are un nou partener. Ceea ce n-ar simplifica lucrurile.

— S-ar putea, desigur, dar mă întreb mai curând...

Micaela se aplecă.

— Ce anume?

— Dacă nu cumva privirea femeii nu era prea anxioasă.

— Cum poți să-ți dai seama de gradul de anxietate în poza aia neclară?

— Am observat ceva contradictoriu în mişcările ei.

— Vorbeai de o leziune veche.

— Mai era ceva. Un aer în acelaşi timp vigilent şi protector. Dar îți aduci aminte, nu-i aşa? Un porumbel se ridicase bătând din aripi şi ea ridica mâna să se apere, dar în acelaşi timp părea şi că se întoarce să privească oarecum îngrijorată peste umăr.

— Deci vrei să spui...?

— Că, mai degrabă, în spatele ei nu este vreun bărbat sau vreun iubit, ci un copil sau cineva mai vulnerabil.

Micaela îşi aminti de cuvintele Rebeckăi Wahlin, că înainte să dispară, Claire părea să fie însărcinată, iar în minte i se ivi o întrebare. Dar înțelese imediat că era imposibil de răspuns la ea. Cu toate astea o lăsă să țâşnească:

— Ce vârstă ar putea avea copilul?

Spre surprinderea ei, Rekke luă întrebarea în serios.

— Dacă admitem presupunerea mea de bază – care se cam clatină –, aş spune 12-13 ani.

Se uită la el cu gura căscată.

— Glumeşti?

— Dacă ar fi un copil mai mic, sigur l-ar ține de mână, mai ales într-un loc cum e Piața San Marco. Un copil mai mare nu ar da naştere unei astfel de expresii de anxietate.

— Deci ar putea fi...?

Copilul lui Samuel, voia să spună. Dar nu-şi duse la capăt ideea; era mult prea devreme pentru speculații. Poate era chiar un fel de reverie, o consecință a dorinței impetuoase de a da poveştii un final fericit.

— Ar fi frumos dacă Samuel ar avea parte şi de Claire, şi de un copil.

— Vezi, spuse Hans. Am această capacitate supărătoare de a trezi false speranțe.

Apoi o salută pe Micaela din cap şi se întoarse în camera de lucru.

Rămase pe loc o clipă, ciulindu-şi urechile. Micaela plecă şi ea din bucătărie în acel pas de optime punctată care îi plăcea atât de mult. Dar cât de diferiți erau paşii ei de ai Idei Aminoff! Dacă ai Micaelei sunau ca un marş neregulat pe care nimeni nu-l putea opri, ai Idei erau precum un solo de jazz cu intermitențe. Părea să fie oricând în stare să fugă într-o direcție nouă, neaşteptată, ceea ce făcea dificile toate cercetările în ceea ce o priveşte. Era o permanentă lipsă de predictibilitate, senzația că într-adevăr ar fi fost în state să arunce podoabe de neprețuit în golful Djurgårdsbrunn.

Rekke se ocupase toată noaptea cu lectura propriilor însemnări despre anchetă şi fusese mai rău decât cufundarea în jurnale vechi. Lipsurile, incapacitatea lui ardeau în el ca nişte ghimpi şi i se părea tot mai de necrezut că abandonase cazul. Lipseau informații esențiale. Asta în sine nu însemna că Ida fusese ucisă. Dar rămânea cumplit de trist că nimeni nu ştia ce se întâmplase în ultimele ore din viața ei. Ida era întinsă pe pat, pe spate, având pantofii cu toc încă în picioare. Mâna dreaptă îi rămăsese aşezată pe gât de parcă i-ar fi fost greu să respire; se vedea pe fața ei că suferise.

Iar uşa era descuiată. Cineva ar fi putut oricând să se strecoare înăuntru, să o omoare – sau să o ajute să moară – şi să îi ia colierul. Ar fi putut fi Gabor sau cineva care avea legătură cu el. Şi unuia dintre vecini i se păruse că a auzit paşi dimineața devreme, probabil şi agitație în apartament.

Exista o serie de idioți suspecți care ar fi putut apărea în toiul nopții, şi pe Rekke îl necăjea tot mai mult că William Fors era cel mai plauzibil candidat. Rekke îl întâlnise la numai câteva zile după moartea Idei, într-un bar din oraş.

William Fors era profund tulburat, era aproape imposibil să vorbeşti cu el. Îi era ruşine, era evident. În însemnările sale de la întâlnire, Rekke notase:

Nu vorbeşte mult, se foieşte, puţin probabil să fie un ucigaş, dar oare ascunde ceva? Povesteşte cum s-au despărţit în acea noapte în faţa Muzeului Nordic. Ea pornise împleticindu-se spre Podul Djurgården şi spre casă, pe Torstenssonsgatan. Părea complet sfârşită, spune el şi susţine că Ida ar fi ameninţat să arunce colierul în apă. Îşi cere scuze din nou şi din nou: „Ar fi trebuit să o las în pace. Ştiam doar că te iubeşte pe tine, Hans".

Lui Rekke îi era ruşine de însemnări. Nu existau observaţii precise acolo, nimic valoros şi de ce o fi scris ultima propoziţie? Suspecta ceva. În loc să-şi răspundă la întrebare – ascunde ceva William? – sau să lămurească de ce şi-a pus-o, căuta să se apropie de singura consolare pe care o putea găsi: iubirea Idei. Tinereţea era o stare de neiertat. Dar intuiţia lui era probabil corectă.

William nu spusese totul. Ar putea oare vorbi din nou cu el? Ar putea face orice, bineînţeles. Dar cum faci pe cineva să vorbească despre ceva ce nu vrea decât să uite? Îi dai ceva în schimbul acestui efort, desigur, iar acum nu se mai putea da vina pe inocenţa tinereţii.

Rekke se ridică rapid, foarte hotărât să se apuce de treabă. Din păcate, moartea Idei nu era singurul lucru care-l nelinişte. Ieşind din camera de lucru, se gândi la Julia şi la vocea ei la telefon în seara precedentă. Luă mobilul şi o sună. Nu-i răspunse. Încercă încă o dată şi încă o dată; îl cuprinse aceeaşi nelinişte şi se hotărî să meargă până la ea. N-ar strica să vadă dacă era acasă, cu telefonul închis.

•

Julia stătea în faţa oglinzii. Aveau să meargă la Trosa şi să sărbătorească, aşa auzise, şi era plină de aşteptări, cu tot ce se întâmplase. Dar nu era mulţumită de cum arăta. Era

copilăroasă, aşa i se părea. Avea obrajii umflaţi şi ochii parcă erau de păpuşă. Şi abdomenul? Era mai mare ca niciodată. Pe deasupra, o ustura şi obrazul. Sus, pe obrazul stâng, avea o vânătaie. Ce penibil! Trebuie să găsesc o explicație bună, îşi spuse ieşind din baie. Se opri în mijlocul camerei de zi, tulburată de un presentiment. Oare o va lovi din nou?

Nu, nu era decât un incident singular tipic. Dar ar fi trebuit să sublinieze de la început că fusese odios. Abuz fizic împotriva femeilor, murmură ea cuvintele fatidice. E clar că nu fusese abuz fizic, şi totuşi... ar fi trebuit să discute, poate doar să-i spună că nu înțelegea prea bine ce însemna gestul lui.

— Lucas! strigă ea.

Nu-i răspunse. Era în dormitor, cu ochii în mobil, şi ceva în mişcările sale, în brațele încordate, o făcu să țină pentru ea ce voia să spună. Nu exista niciun motiv să se certe când aveau să plece şi să stea la hotel, nu-i aşa? Merse şi se lipi de el şi din întâmplare îi văzu telefonul, nu intenționat, chiar deloc. Dar el interpretă asta ca spionat. O împinse într-o parte, iar ea se simți ofensată.

Totuşi zâmbi.

— Nu plecăm? Am împachetat tot şi m-am făcut frumoasă, spuse ea sperând la un compliment.

Nu avu parte nici măcar de o privire, nici când îi adresă nişte cuvinte amabile. Lucas bombăni numai că iar trebuie să răspundă la telefon, în casa scărilor. Apoi vor pleca. Lucas se retrase jos, lângă apartamentul de dedesubt, şi, deşi nu ar fi trebuit, Julia trase cu urechea o clipă. Vorbea în engleză. Pronunția lui era surprinzător de proastă şi rudimentară şi ajunse să se gândească cât de diferită era educația lor, când ceva o făcu să tresară. *I must have a guarantee that you don't hurt her,* spuse el. Cine să nu rănească pe cine? Era ceva legat de criza din familia lui?

Sau vorbea despre ea? Mai făcu un pas pe hol şi mai ascultă un pic. Lucas făcu *hm* şi spuse: *Yes, yes, sounds great.* Apoi parcă se învioră. Râse şi spuse *wow, cool,* şi asta ar fi trebuit poate să o liniştească. Dar râsul lui avea ceva care îi displăcu, un fel de excludere, de parcă cineva de la capătul celălalt ar plăti un preț. Încercă să mai asculte, dar atunci Lucas păru să se îndepărteze, iar ea se întoarse în baie.

Era un fel de blestem. Cu cât era mai nemulțumită de aspectul ei, cu atât era mai atrasă de oglindă. Se aşeză foarte aproape de ea, în timp ce se gândea la cuvintele „o garanție că nu-i veți face rău”. Ar trebui să fugă? Rămase nemişcată, ca paralizată, şi ascunse vânătaia de pe obraz cu fond de ten. Apoi începu să se machieze mai pronunțat şi, de parcă nu ar fi fost de ajuns, îşi examină burta şi coapsele şi îşi ciupi pielea, iar până la urmă o cuprinse dezgustul. Ce făcea ea aici? Era umilitor. Ar trebui să o tulească de acolo rapid şi să îl sune pe taică-su.

Auzi paşii lui Lucas pe scări, ieşi din baie şi-l privi alarmată. Dar nu îl putu citi. Trecu pe lângă ea, intră în bucătărie şi scrise ceva pe un post-it pe care îl desprinse şi îl puse în buzunar.

După aceea zâmbi larg, o sărută şi atunci se simți mai bine, sigur că nu pe deplin bine, dar în orice caz mai liniştită. Chiar dacă tot se gândea să o întindă de acolo, împachetă ce mai rămăsese şi ieşi cu el la lift. În timp ce coborau, Lucas îşi scoase telefonul şi făcu un gest solemn cu mâna.

— Ce faci?

— Îmi închid telefonul. Acum suntem doar tu şi cu mine.

Îşi închise şi ea mobilul, nesigură de ce simțea de fapt, şi poate el înțelegea.

— De-abia aştept, spuse el mângâind-o pe păr.

Mirosea a aftershave.

— De-abia aştept şi eu, spuse ea.

O cuprinse de mijloc şi ieşi la maşina lui Audi Cab aflată chiar în stradă. Era o zi frumoasă, fără un nor pe cer, şi poate va fi un sfârşit de săptămână minunat, în pofida a toate, îşi spuse ea. Se simțea deja căldură în aer, iar mai departe cânta o orchestră. Era ca o zi de sărbătoare.

Privi în jos spre Narvavägen, ca pentru a absorbi oraşul o ultimă dată înainte de a pleca. Tresări. Ceva mai jos pe stradă apăruse o siluetă înaltă, inconfundabilă, în cămaşă neagră şi, chiar dacă îi venea să se repeadă şi să-l îmbrățişeze şi să-i spună tot ce se întâmplase, impulsul de a evada preluă controlul.

— Pe cai! Cred că tata e acolo, mai jos.

— Unde? întrebă Lucas foarte încordat, ceea ce-i displăcu.

— Acolo, spuse ea, şi arătă cu degetul, iar atunci Lucas începu să se grăbească.

Îi deschise portiera, se urcă la volan şi porni în trombă într-un fel care îi tăie respirația.

Treizeci şi unu

La paradă participau nişte bătrâni ca vai de ei, veterani ai debarcării din Normandia; parcă aveau 100 de ani, iar unii erau în cărucioare, alții abia se împleticeau. Ar fi trebuit să stea acasă, cu o pătură peste picioare.

În largul coastei Atlanticului erau aliniate vase de război, iar ceva mai jos de el, pe podium, stăteau absolut toți demnitarii şi, fără îndoială, era impresionant. Dar, Dumnezeule, cât mai ura el ceremoniile astea! Erau atât de exagerate şi prefăcute, că îi venea să strige lucruri necuviincioase.

Şi curând vin şi avioanele de luptă duduind şi răfuindu-se cu mahmureala lui. Ce idiot fusese să bea ieri! Dar era

din cauza lui Hans, desigur – şi a lui Gabor Morovia. Aversiunea faţă de ei îl făcuse să îndese în el bere după bere. Data viitoare va fi vin, îşi spuse şi îşi duse mâna la abdomen. Dar trebuie să pună lucrurile în ordine. Nu era el persoana care să ezite. Era un luptător şi, în plus, acum se petrecea o chestie plicticoasă jos. Preşedintele Chirac, care stătea în primul rând, lângă regina Angliei, se ridică. Probabil că ea urma să împartă decoraţii şi alte prostii şi să ţină un discurs controversat ca zâmbetul unui bebeluş. De ce nu putea să o şteargă şi să-şi ia o bere, ceva să-i ridice moralul? Era exasperat.

Îl chinuia neliniştea. Se uită în jur în tribună. Dar unde era Putin? Poate îi repugna să admită că aliaţii erau şi ei acolo şi îl învinseseră pe Hitler. Dar stai... Uite-l acolo, sus, în balcon, cu regele Harald. Să încerce să intre în legătură? Schimbaseră câteva vorbe când Putin era prim-ministrul lui Elţîn şi Putin trebuie să-l fi cunoscut pe Morovia; probabil s-au ajutat reciproc să se îmbogăţească, sărăcind Rusia de resurse.

Kleeberger îl bătu pe umăr. Ce mai era acum?

— Vezi ce-a chelit Chirac? întrebă el şi era foarte clar ce voia să spună cu acel comentariu.

Voia să-şi vindece propriile complexe de inferioritate găsind nod în papură celor mai puternici decât el şi, în astfel de situaţii, Magnus i-ar fi dat dreptate în mod normal: Da – Schröder pare alcoolic, da – Berlusconi e ferfeniţă de atâtea operaţii, da – Tarja Halonen e o mătuşă, o profesoară; dar acum nu se simţea în stare.

— Nu mi se pare, îi răspunse apăsat, şi, fără să vrea, îl văzu cu ochii minţii pe Gabor Morovia, care se apleca şi făcea ceva de necrezut cu mâna.

•

În stradă, Rekke se întâlni cu doamna Hansson, care venea cu nişte sacoşe de la supermarketul Ica Banér. O

ajută să intre şi o întrebă cum îi mai mergea cu guta. Nu s-ar plânge, desigur. Dar era bucuroasă că se întorsese Micaela.

— Poate acum va fi ceva ordine.

— Da, se poate, spuse el.

— Ieşi la plimbare?

— Mă gândeam să-i fac o vizită Juliei, răspunse el şi îi întoarse zâmbetul, de parcă era o vizită oarecare.

Dar de îndată ce se îndepărtă de doamna Hansson, sentimentele supărătoare revenirăi şi, cu toate că încerca să le considere iraționale, ele persistau. Îşi aminti mişcările de păianjen ale Juliei când se ferea de el în bucătărie.

Simți o privire mai dură urmărindu-l, a ei sau a altcuiva, şi văzu mai departe un domn mai în vârstă în sacou cadrilat, care trecea pe partea cealaltă a străzii.

Bărbatul mergea încet şi, ca de multe ori, Rekke îi privi trupul ca să vadă ce poate citi despre viața lui. Dar de data asta nu bărbatul era cel care îl interesa. Era propria lui concentrare asupra detaliilor. Nu era straniu, într-un fel?

Cu cât țintuia mai mult cu privirea picioarele bărbatului – mărimea 46, ghici el –, cu atât se estompa lumea din jurul lui şi cu atât mai mari păreau picioarele. Ştia, desigur, de ce era aşa. Era ajutorul dat de creier pentru a nu le pierde din vedere, dar era şi o festă jucată de ochi, care schimba perspectiva, iar el presupuse că exact asta i se întâmpla şi Juliei. Cerceta atât de mult părțile corpului, încât acestea creşteau în ochii ei. Era lumina sumbră pe care o aruncau tulburările de nutriție asupra vieții, iar el se gândi din nou la tonul ei când o sunase aseară. Ceva nu era în regulă, aşa simțea, şi grăbi pasul.

Dinspre Karlaplan se auzi sunetul unui motor care accelera, un vuiet care creştea sub forma unei terțe majore, un glissando dinspre un la spre de diez. Îşi ridică privirea. O maşină roşie sport demară pe Karlavägen; nu că ar fi fost

vreo surpriză. Östermalm era înțesat de bărbați plini de hormoni, care simțeau nevoia să se dea mari şi să-şi ridice moralul lăudându-se cu maşinile lor. Dar zgomotul şi vederea maşinii aveau ceva ce-l tulbura. Îşi continuă drumul până la intrarea în blocul Juliei.

În lift, simți un iz de aftershave şi de parfum. Aici fusese un cuplu, tânăr după câte i se părea. Încă şi mai tulburat, coborî la etajul cinci şi sună la uşa Juliei. Dar cum bănuia deja, nu îi deschise nimeni.

•

Micaela făcu turul apartamentului şi constată că Rekke nu era acasă. Se întristă şi o sună pe doamna Hansson, care o linişti imediat. Rekke se dusese în vizită la Julia, atâta tot, şi era într-o dispoziție senină, de vară.

— Tu n-ai de gând să pleci, nu? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Micaela.

— Are nevoie de tine.

Îi veni să întrebe dacă n-ar putea prezenta vreun interes şi nevoile ei.

— Nu ştiu dacă eu am nevoie de el la fel de mult.

— Dar te înveseleşte, nu?

— Când e cu nasul deasupra nivelului apei. Altfel, doar mă înnebuneşte.

— Ne înnebuneşte pe toți. Pe de altă parte, ne ajută să ne mai tragem sufletul uneori.

Micaela căzu pe gânduri.

— E adevărat.

— Şi ție îți place de el.

Micaela nu răspunse.

— Şi ştii... continuă doamna Hansson cam misterioasă. Este un gentleman incurabil, dacă îți pui vreodată problema.

Un plicticos, îşi zise Micaela.

— Nu cred că vreau să aud asta, răspunse ea.

— Atunci îmi cer scuze.

Se gândi la cu totul altceva.

— Aţi avut grijă de Magnus şi de Hans când erau copii. Vă amintiţi de un băiat pe nume Gabor Morovia?

Doamna Hansson tăcu.

— Vin sus, spuse ea. Vin sus.

Treizeci şi doi

Rekke avea cheile de la apartamentul Juliei, însă nu ar fi intrat niciodată fără permisiune, cum făcea mama lui când era tânăr. Ea putea să dea buzna şi să scotocească prin lucruri de parcă ar fi fost dreptul ei absolut. De atunci, îşi dădea seama întotdeauna când intra cineva în camera lui. Ştia dinainte ca simţurile să fie conştiente de ce percepuseră. Jurase în schimb ca el să procedeze diferit şi să respecte intimitatea Juliei. Şi totuşi...

Era tată, iar taţii îşi încălcă propriile principii tot timpul, face parte din rol. Descuie uşa şi înţelese pe dată, din izul de aftershave şi de parfum, că Julia şi partenerul cel nou tocmai părăsiseră apartamentul. Era foarte posibil să fi fost chiar ei cei care porniseră în trombă cu sunetul acela de motor – şi, în acest caz, avea şi imaginea maşinii băiatului, şi mirosul lui. Era un început şi cu siguranţă putea găsi mai multe dacă se apuca să cotrobăie. Era curăţenie, slavă cerului, încă un progres, consecinţă a dietei stricte. Din ordine se naşte ordine. *Ordinem ducit ad ordinem.*

Patul era făcut, farfuriile erau puse în maşina de spălat, iar masa şi blatul erau şterse. Pe masa din bucătărie erau aşezate ordonat unul peste altul trei numere din *Dagens Nyheter,* iar lângă ele se afla un bloc de post-it-uri. *Bine,* îşi spuse el, *pleacă de-acolo. Să nu începi acum să cauţi prin cutii şi ascunzători.* Când se uită din nou pe masa din

bucătărie, văzu pe blocul de bilețele adezive o urmă vagă, un cuvânt mai lung şi două cifre, poate 52, probabil o adresă. Putu descifra un *H* mare şi buclat la început şi mai jos un *b* şi un *g* la fel de mari şi buclate. Nu reuşi să-şi dea seama care e cuvântul, dar înțelese că nu Julia îl scrisese. Era mai degrabă un bărbat, cu un stil colțuros şi neîngrijit, ceea ce-i atrase atenția o clipă. Ştia că din 1975 se introdusese un nou stil de scriere în şcoala suedeză şi ideea era ca stilul că fie mai lizibil şi lipsit de ornamente. G-urile, de exemplu, nu trebuiau legate de litera următoare pentru a evita buclele, dar aici e clar că *g-ul* era legat şi nu exista nicio urmă a noului stil. Cel care scrisese, în cazul în care crescuse în Suedia, aparținea clar unei generații mai vechi, deci era semnificativ mai în vârstă decât Julia. Nu era în mod necesar un lucru rău, desigur.

Dar nu era nici bine. Smulse post-itul şi o sună pe fiica lui – şi nici de data asta nu-i răspunse.

•

Doamna Hansson urcă îmbrăcată elegant, cu pantaloni albi de bumbac şi pulover bleumarin de caşmir, parcă prea gros pentru vremea de-afară. O îmbrățişă şi, cu un aer grav, se apucă să facă un ceai.

— Hans a început să vorbească de Gabor Morovia? se interesă ea.

— A apărut într-o anchetă mai veche de care ne ocupăm.

Doamna Hansson zâmbi discret.

— Deci vă ocupați din nou de un caz?

— Aşa se pare.

— Ah, ce mă bucur! O să-i prindă bine. Aşa era şi în copilărie; când avea o enigmă de rezolvat, se înviora.

Privirea tristă reveni când se aşeză pe scaun. Părea obosită.

— Cum te simți, Sigrid? o întrebă Micaela.

— Binişor. Nu întineresc şi am avut câteva experienţe teribile la viaţa mea. Dar mă întreb dacă nu cumva cea cu Morovia e printre cele mai rele.

Micaela se aşeză şi ea.

— Deci l-ai cunoscut?

Doamna Hansson îşi trecu mâna peste frunte clipind nervos din ochi.

— Eu am îngropat pisica familiei când i-a dat el foc şi am stat de veghe câteva nopţi, de teamă să nu vină şi să intre în casă. Dar îl mai întâlnisem şi înainte, când familia credea că era un copil talentat ca oricare altul.

— Dar nu era?

— Nu, nu! răspunse ea şi se ridică.

Se duse să termine de făcut ceaiul şi scoase şi nişte fursecuri.

— Dar a trecut ceva vreme până am înţeles. Tot ce ştiam la început era doar că doctorul Brandt îl remarcase la un concurs de şah de la Viena şi rămăsese profund impresionat, aproape îndrăgostit. Visa ca Hans şi Gabor să devină prieteni, să concureze unul cu altul şi să se măsoare reciproc. Cred sincer că nu avea decât intenţii bune.

— Înţeleg.

— Dar n-avea cum să iasă bine. Gabor moştenise ura împotriva familiei Rekke odată cu laptele matern.

— Am auzit.

— Harald Rekke, tatăl băieţilor, a fost cel care şi-a dat seama ce se întâmplă, dar când era prea târziu, nu ştiu dacă-ţi poţi închipui scandalul care s-a iscat. Harald a apelat la poliţie şi la serviciile sociale şi a năvălit, tunând şi fulgerând, la ambasada ungară din Viena. Dar băiatul deja nu mai locuia acolo şi nu voia nimeni să spună pe unde era. Apoi am aflat că tocmai doctorul Brandt îl ajutase să obţină o bursă la o şcoală din Bonn. Harald nu l-a iertat niciodată pentru acest gest şi a rupt orice legătură cu el.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Gabor Morovia după aceea?
Doamna Hansson turnă ceai pentru amândouă.
— Pentru că sunt singura care a păstrat legătura cu doctorul Brandt, ştiu mai multe decât oricine din familie, spuse ea.
— Poți să-mi povesteşti?
— Nu ştiu.
— De ce?
Doamna Hansson termină de mâncat un fursec.
— Am vrut să îl feresc pe Hans de această informație.
— De ce?
— Mi-a fost întotdeauna teamă că Gabor o să vină din nou şi nu voiam să simtă nici cea mai vagă simpatie pentru el. Pentru că simpatia ar putea fi o slăbiciune.
— Puțin probabil să simtă simpatie pentru Morovia după tot ce s-a întâmplat.
Doamna Hansson râse, oarecum abătută.
— Cu Hans nu se ştie niciodată. Poate simți trăirile oricărui fel de psihic. Nimic din ce e omenesc nu-i este străin. *Homo sum, humani nihil a me alienum puto,* cum zice el. Dar îți pot povesti ție, Micaela, dacă promiți să nu-i spui.
— Promit, o asigură ea şi se întrebă dacă într-adevăr asta voia să zică.
— Lui Morovia i-a mers cum ne puteam aştepta, continuă doamna Hansson. A avut o carieră academică strălucită şi a clădit o afacere prosperă. Cu toate astea, ceva nu era în regulă. Erau persoane în apropierea lui care fie dispăreau, fie mureau, iar doctorul Brandt regreta că s-a ocupat de băiat. Apoi s-a întâmplat ceva care a părut să schimbe totul.
— Ce?
— Gabor avea tot timpul noi aventuri amoroase, iar avocații lui erau nevoiți să se ocupe de acuzații de abuz fizic. În acelaşi timp, avea o femeie care rămânea de partea lui, oricum ar fi bătut vântul, o compatrioată care-i fusese

studentă la Londra. Alicia Kovács o chema, şi cu ea a avut un fiu, un băiat foarte frumos, se spune, care se remarcase şi la şcoală, şi la sport. Gabor îl iubea atât de mult, că voia să se rupă de crima organizată cu care colabora în Rusia.

— Şi s-a rupt?

— Nu ştiu. Ştiu doar că s-a ales cu şi mai mulți duşmani. Cândva în primăvara lui 1994, la Sankt-Petersburg, în limuzina lui a fost pusă o bombă. Însă n-a fost instalată bine, pentru că a distrus doar jumătate din maşină. Gabor a scăpat cu cicatrici pe tors şi pe picioare. Fiul lui, Jan, nu a supraviețuit. A murit în brațele tatălui său, iar după aceea se zice că Gabor a devenit cu totul necruțător.

— Vai! exclamă Micaela căzând pe gânduri.

— Şi povestea asta mă îngrijorează. Băiatul ar fi fost de vârsta Juliei dacă ar fi trăit.

— Dar Morovia nu ar avea de ce să-l acuze pe Hans pentru asta.

— Nu, poate că nu. Dar Gabor are o fixație. Sincer vorbind, Micaela...

Doamna Hansson îşi duse din nou mâna la şale.

— Da?

— În tot timpul ăsta, mi-a fost teamă să nu se întoarcă şi să găsească fie şi cel mai mic pretext să se ia din nou de Hans. E cel mai crud om pe care l-am întâlnit. Ți-am zis că a torturat pisica înainte să-i dea foc?

— Nu.

— Şi atunci avea numai 12 ani, iar astăzi... Da, nu cred că vreau să povestesc ce-am auzit. Se zice că lucrul cel mai bun care li se poate întâmpla celor care depun mărturie împotriva lui e să primească un glonț în cap. De cele mai multe ori, au aceeaşi soartă ca pisica.

— Am auzit şi eu ceva.

— Este absolut înspăimântător, Micaela, şi foarte inteligent, un geniu în felul lui înfricoşător. Trebuie să-mi

promiți că Hans n-o să înceapă să se certe din nou cu Gabor Morovia.

— O să încerc, răspunse ea şi chiar atunci auzi paşii lui Rekke în casa scărilor.

•

Rekke intră în casă şi îşi dădu seama că doamna Hansson şi Micaela vorbeau despre el. Dar nu-i păsa, deşi detectase o notă de gravitate în vocile lor. Intră în camera lui de lucru şi cercetă urma de pe biletul galben. Nu se vedea mare lucru; cuvintele nu erau scrise prea apăsat. Cu toate astea putea vedea *Hög* – ceva ilizibil după – apoi *gatan 52,* şi chiar la începutul părții ilizibile intuia un a, un *a* neglijent, ceea ce ar putea alcătui Högbärsgatan. Högbär?

Era un cuvânt, un fruct de pădure care i-a scăpat? Sau o greşeală de scriere? Högbergsgatan era însă cât se poate de reală şi se afla în Soder, iar la numărul 52 – căutase pe internet – era o şcoală, Maria Elementar. Părea ceva inocent. Să fi fost el paranoic? Pentru că, în definitiv, ce avea? Un semn pe încheietura Juliei, ceva sfidător în privirea ei, o voce în noapte cu o notă de îngrijorare şi care, destul de sigur, mințea, plus scrisul de mână al unui bărbat de peste 30 de ani, al cărui stil cu înflorituri sugera o personalitate grandomană. Dar grafologia, ca ştiință, nu e mare lucru, iar fiicele mint când sunt vizitate de domni. Poate toate astea erau numai idei paranoice de părinte, însă îl apăsau în piept, îi făceau rău la inimă şi îi hrăneau anxietatea care-i sabota puterea de concentrare.

Era abstinent şi simțea nevoia să ia ceva. Dar se abținu. Doar trebuia să fie un părinte responsabil. Dar ce fel de ajutor putea să-i dea Juliei, dacă nu putea gândi limpede? Niciun fel. Mai bine capabil, decât nedrogat, decise el şi se ridică să se ducă la baie. În drum, o auzi pe Micaela vorbind la telefon.

Spunea ceva despre o întâlnire la ora 13, iar când închise, se duse spre ea. Arăta de parcă ar fi surprins-o spunând ceva ce nu era pentru urechile lui. Avea o expresie timidă şi privea spre duşumea.

— Te-ai văzut cu Julia?

— Nu. Nu era acasă. Să înțeleg că pleci?

— Mă văd cu sora lui Claire Lidman, Linda.

— Cum aşa?

Doamna Hansson făcea ordine în bucătărie. Zdrăngănitul vaselor era mai zgomotos ca de obicei şi uneori se mai oprea. Se auzeau sunete ascuțite în nota mi când punea vesela în maşina de spălat vase.

— Vreau o confirmare în privința lui Claire, că este în viață.

— Aşa deci.

— Dar fii liniştit, o să citesc printre rânduri, n-o să întreb direct.

— Ai mai auzit ceva? se interesă el.

— A sunat-o aseară Kaj Lindroos; părea beat şi sărit de pe fix.

— S-a uitat şi el prea mult la poză?

— Se pare că nu a ajuns prea departe.

— Vrei să vin cu tine?

Părea indecisă, iar Hans îşi dădu seama că într-adevăr aflase ceva ce nu voia să-i spună şi lui. Instinctiv, o ascultă din nou pe doamna Hansson trebăluind prin bucătărie, de parcă ar fi vrut să extragă mai multă informație din tonurile provenite din mişcările ei.

— Dar probabil te descurci cel mai bine singură.

— Asta n-am de unde să ştiu.

— Ba da, aşa cred, o asigură şi o bătu amical pe umăr, întrebându-se dacă n-ar trebui să lucreze şi el la ceva între timp.

Pentru că nu putea doar să umble aiurea, făcându-şi griji pentru Julia. Mai avea şi altele de făcut. Primise înapoi colierul, remarcase inconsecvenţe în vechile mărturii ale lui William Fors – şi bănuia o legătură directă, care ducea direct la negocierile conducerii Nordbanken cu Axel Larsson şi dispariţia lui Claire Lidman. Iată ceva substanţial de investigat în loc să-şi ocupe timpul suspectându-i pe prietenii fiicei sale. Închise ochii o clipă, apoi merse cu paşi hotărâţi la baie şi deschise dulapul cu medicamente, ca să se repare un pic.

Treizeci şi trei

În drum spre monumentul din cimitirul militar american din Normandia, Magnus observă un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul brunet şi ondulat, rărit la tâmple, pe care îl recunoştea, deşi nu putea spune exact cine e.

Bărbatul era formidabil de popular şi toţi voiau să-l salute. Să fie vreun demnitar ascuns de care nu mai auzise? Nu, era imposibil, nimeni nu-i ştia mai bine ca el. Dar apoi îşi dădu seama. Era Tom Hanks. Pufni pe nări sfidător. *Un actor. Run, Forrest, run,* îşi zise în gând strecurându-se pe lângă el. Nu suporta ploconeala asta în faţa starurilor de la Hollywood. Era mai rău decât cu membrii familiei regale, toţi îşi pierdeau minţile. Toată lumea voia să fie în fotografie. Dar stai... Poate nu era totul pierdut. Mai încolo umbla o siluetă scundă, cu păr rar şi obraji traşi, căreia nu-i păsa câtuşi de puţin de toată agitaţia. Sau se prefăcea, pentru că Magnus avea impresia că şi lui îi plăceau astfel de lucruri, deşi Tom Hanks era cu siguranţă prea molâu şi liberal pentru gustul lui. Lui Putin îi plăceau mai mult acţiunea şi muşchii, genul Steven Seagal.

— Vladimir Vladimirovici! strigă el cam prea tare, iar în anturajul preşedintelui rus se iscă agitaţie, fie pentru că Magnus se mişca prea rapid, fie pentru că se adresase impertinent.

Aşa că adăugă: *Herr Präsident*, nu numai pentru a introduce titlul, ci şi pentru că ştia că lui Putin îi plăcea să-şi etaleze germana.

— Magnus.

Nu putea să nu fie flatat că îi spunea pe nume. Sigur că avea o anumită doză de vanitate ţanţoşă şi, ce-i drept, adresarea aceea familiară făcuse impresie evidentă şi asupra celor din jur. În jurul lui Putin se făcu loc, iar cei doi îşi strânseră mâinile cam anemic, dar Magnus văzu cu coada ochiului că lumea se uita la ei, poate chiar şi Forrest Gump.

— Ce faci?

Avu parte de un zâmbet în acelaşi timp circumspect şi amuzat.

— Tot felul de lucruri.

— Arăţi radios.

Putin arboră o mină care sugera că auzise cuvintele astea toată ziua, până se plictisise.

— Şi felicitări pentru victoria în alegeri, continuă Magnus. Nu prea ai avut concurenţă, nu?

— E istorie deja.

— Şi se scrie tot timpul. Mă gândeam să te întreb de... Ezită. Ce să spună? De un prieten sau un duşman comun? Erau multe lucruri neclare de la atentatul cu bombă asupra lui Gabor şi a fiului lui.

— De o persoană pe care o cunoaştem amândoi.

— Cine?

— Gabor Morovia.

Peste chipul lui Putin trecu o umbră, iar Magnus apucă să-şi dea seama ce noroc avea că nu-i zisese prieten sau măcar cunoştinţă. Putin îl ura pe Gabor, era clar. Dar în

clipa următoare preşedintele începu să râdă şi atunci rânjiră şi ceilalți din jur, chiar dacă nu pricepeau despre ce era vorba.

— Ai probleme cu el?

— Poate voi avea, răspunse sincer Magnus.

Putin se apleca puțin şi îi aruncă o privire imposibil de descifrat.

— Atunci, împuşcă-l.

Era o glumă, desigur. Cu toate astea, Magnus se cutremură şi nu doar pentru că era nemaipomenit să auzi aşa ceva din partea unuia dintre cei mai puternici oameni de pe planetă. Cuvintele exprimau şi un vis secret. Ce uşurare ar fi dacă Gabor ar dispărea, dacă şi-ar lua secretele cu el în mormânt! Şi poate de aceea răspunse, cu totul deplasat pentru rolul său de şef de cabinet la Ministerul de Externe al Suediei.

— N-ați putea face voi treaba asta?

— Ne ocupăm, spuse Putin rânjind din nou.

Atunci râse şi Magnus un pic mai zgomotos, pentru cazul în care i-ar auzi cineva din întâmplare sau, mai rău, dacă totul ar rămâne înregistrat pe undeva.

Dar în clipa aceea Putin şi anturajul său se îndepărtau deja şi, într-un moment rar de slăbiciune, Magnus se întrebă dacă să mai livreze încă un compliment, ceva despre meciul de hochei pe care-l urmărise sau despre partida de pescuit, dar nu... mai avea totuşi urme de demnitate. Doar nu era ca idioții cu Forrest Gump.

Încetini pasul şi îi aşteptă pe Kleeberger şi pe prim-ministru. Era mai degrabă euforic. Avea un noroc chior că Morovia nu-l avea şi pe Putin printre aşii din mânecă. Altfel, se temea să nu fi fost cumva prieteni la cataramă. Dar era adevărat, cei care se aseamănă nu se şi adună întotdeauna, şi cu siguranță exista o legătură cu fiul lui Gabor. Cine să îndrăznească să-i facă aşa ceva, în afara cercului lui Putin?

Se întoarse să-i spună lui Kleeberger. Pe de altă parte... ce avea de-a face Kleeberger cu povestea asta?

Se hotărî să păstreze informația pentru sine şi, tăcut şi adâncit în gânduri, se îndreptă spre monumentul unde urma să-şi țină discursul preşedintele Bush.

•

Rekke ieşise, iar Micaela nu mai avea stare de curiozitate. Urma să o întâlnească pe Linda Wilson la ora 13, dar mai avea timp şi nu se putu abține să se strecoare în camera lui, ca să înțeleagă cu ce se ocupase toată noaptea.

Fusese fără îndoială productiv. Pe birou zăceau în dezordine pagini vechi din dosarele unei anchete, cu însemnări ilizibile pe margine, şi aruncă o privire pe o pagină. Părea să fie un extras dintr-un interogatoriu vechi al lui William Fors.

Fors declara că fusese „cam beat şi nebun”, aşa scria. *Primise o moştenire şi scosese o sumă mare cash, apoi îi venise ideea să ruleze țigări din bancnote. Pe deasupra, împroşcase cu şampanie pereții, dar şi rochia Idei Aminoff. Insista să i se dea voie să bea din pantoful ei şi spunea că vrea să-l închirieze pentru 2.000 de coroane. Era de înțeles că ea se înfuriase. Dar asta nu-i dădea dreptul să-i fure portofelul, spunea el. După întrebări repetate, admite că nu e sigur cine i l-a furat. L-ar fi putut şi rătăci, declara el. Era foarte beat şi avea «o anume fixație pentru ea». «Arăta ca regina din Saba, nu altceva, cu colierul acela al ei, şi voiam să se domolească.» Dar el nu îi făcuse nimic rău, doar fugise după ea în noapte. Deşi cât era de ciudat? spusese el. Ea îi făcea pe toți să-şi cam piardă capul. «Presimțeam că putea să i se întâmple ceva rău. Dacă o ținea tot aşa», adăugase el.*

Dacă o ținea tot aşa, îşi zise Micaela. Doamne, Dumnezeule! Să împroşti şampanie pe pereți şi să rulezi țigări din bancnote de 100. Se înfurie fără motiv şi se gândi la banii pe care i-i dăduse maică-sii, dar şi la altceva – la

tatăl ei care, demult, îşi împărţea bancnotele cu un aer atât de grav şi vinovat de parcă îi era ruşine că nu avea mai multe. Ieşi din cameră şi trânti uşa.

Rekke n-avea decât să scormonească singur în rahatul ăla aristocrat. Îşi luă geaca de blugi şi plecă. Putea foarte bine şi să ajungă mai devreme la Linda Wilson.

•

Traficul pe E4 nu era aglomerat, iar Lucas ţinea piciorul pe acceleraţie. Ajunsese la 140 de kilometri pe oră şi se uita la Julia. Părul ei blond spre roşcat flutura în aer, iar el întinse o mână. Era demenţial de frumoasă. Ar trebui să o ia cu el în Husby. N-avea nimic să-i reproşeze lui Natali, iubita lui, dar ea nu avea o asemenea clasă. Toţi l-ar privi cu invidie. Toţi şi-ar zice *La naiba, ce fată are Lucas! Poate obţine orice vrea.*

Pe de altă parte, trebuia să fie atent. Julia venea cu tentaţii – ca o afurisită de vază scumpă. Voia să o posede şi să o zdrobească în acelaşi timp.

Era aşa sensibilă şi rafinată, că îl gâdilau degetele şi mai că se întâmplase să depăşească limita. Aseară, când ea dormea, o privise în lumina ce venea pe fereastră, o prinsese de gât şi apăsase. Fusese ceva grozav de incitant şi simţise cum îl străbate un fior. Dar se oprise la timp, slavă Domnului, şi poate nu voia să o omoare doar pe Julia în acel moment.

Mai era şi Micaela şi ce i-ar putea reproşa cineva? Ea îl făcuse să deraieze.

După tot ce făcuse pentru ea, acum voia să-l trimită la zdup. Era o trădare uriaşă şi, dacă n-ar fi fost maică-sa şi Vanessa, ar fi sugrumat-o pe ea prima – şi nimeni nu putea spune că nu o avertizase. Parcă era oarbă şi surdă. Trebuia neapărat să pună ea totul în pericol, şi nu doar pentru că era un copoi care-şi făcea pur şi simplu treaba. Nu. Folosea

orice fleac pe care-l auzise şi îl văzuse de-a lungul vieții lor. Trebuia să riposteze.

Avea nevoia de cineva ca Julia. Dar cum s-a văzut... Julia era teren minat şi era exclus să-i facă rău cu adevărat, pentru că ar fi însemnat sinucidere. Şi-ar fi ridicat în cap pe toată lumea. Planul era mai curând să-i arate cât de îndrăgostită era Julia de el şi să o facă să priceapă că nu-l putea provoca. Altfel, era posibil să se întâmple tot felul de lucruri. Numai că... nu era sigur că putea conta pe el însuşi pe deplin. Julia trezea în el ceva întunecat.

Gâtul ăla firav, îşi zicea el, gura aceea, fata care primise totul, dar care tremura din cel mai mic fleac. Era ceva irezistibil, nu-i aşa? Şi pe deasupra... tatăl ei, ce mai tip! Nu e de mirare că avea duşmani.

Dar la cum funcționează lumea, duşmanii duşmanului tău sunt prietenii tăi. Toată seara conversase cu o avocată dată naibii, fermecătoare, care lucra pentru un mahăr cu care mai vorbise el şi înainte şi care-i oferea bani, o groază de bani, dacă dădea şi el o mână de ajutor şi-l presa pe Rekke. Voiau poze cu el şi Julia, nimic altceva, doar ceva material cu care să facă presiuni. În schimb, lui Lucas i se punea la dispoziție casa lor din Trosa.

Casa avea să fie cât se poate de frumoasă şi o să găsească şampanie şi mâncare în frigider; era un aranjament bun, poate prea bun. Iar Alicia, avocata, promisese să-i asigure spatele din punct de vedere juridic, dacă treaba merge prost. Deşi, de fapt... E drept că n-ar putea face nimic dacă el şi-ar pierde controlul ca aseară. N-avea decât să fie atent. N-avea decât să-şi țină mâinile în frâu. În orice caz, n-ar trebui să fie vreo problemă. Mai trecuse şi înainte prin tot felul de belele. La naiba, din ce încurcături reuşise să iasă numai pentru că era mai deştept ca alții! Îşi revitaliză din nou încrederea în sine şi trase scurt cu ochiul în oglindă. Era arătos şi cel puțin la fel de fermecător. Putea avea pe oricine

voia şi nimeni nu mai îndrăznea să-l înşele. Avusese grijă de asta, iar gândul la tot ce realizase îl făcea să vrea să depăşească limitele, ca o recompensă.

Apăsă acceleraţia până la capăt. Indicatorul de viteză sări la 170, iar Julia încremeni. Parcă pedala de acceleraţie ar fi fost cuplată la sistemul ei nervos.

— Poţi să mergi mai încet?

— Îmi pare rău, iubire, doar m-am încins un pic, răspunse el, şi era adevărat.

Avea tot felul de imagini în minte şi o strânse puternic de încheietura mâinii, cum îi plăcuse mereu să facă. *Dacă-ai şti numai ce preţ ai, copil răsfăţat!* îşi spuse el simţind din nou tentaţia s-o bage în sperieţi.

Treizeci şi patru

Linda Wilson îngenunche să se roage. *Sfinte Iisuse şi Maica Domnului.* Dar se întrerupse rapid. O durea spatele, aşa că îşi întinse braţele. Simţi un trosnet între omoplaţi, ca un fel de răspuns la rugăciune. Fusese încordată ca un arc luni la rând şi nu era de mirare.

Surorii ei i se întâmplase ceva înfiorător, deşi nimeni nu spunea clar ce şi nimeni nu ştia cu certitudine nimic. Fuseseră zile în care se simţise mai bine şi se gândise că totul nu era altceva decât o altă perioadă lungă de tăcere, una din multele la care le expusese Claire în timpul vieţii ei în exil. Dar astăzi teama revenise mai puternic ca niciodată. Primise o vizită îngrijorătoare şi curând avea să mai primească una, din partea altui poliţist.

Se ridică, încurajată de faptul că nu se refugiase din nou în rugăciune. Având în vedere complexitatea lumii şi toate destinele umane în care Dumnezeu ar trebui să intervină ca să satisfacă o singură dorinţă, logica rugăciunii nu e

rezonabilă, aşa îi spusese Claire demult, şi izbucniseră în râs promițându-şi una alteia să nu se mai roage. Promisiune pe care o respectase şi ea multă vreme. Dacă se rugase vreunui zeu, era mai degrabă

Dionysus. Se îmbăta şi trăia de parcă ziua de mâine nu mai exista.

Totuşi, nu contase. Când se produsese criza, religia îşi înfipsese din nou ghearele în ea şi, deşi nu se lipise de ea nimic din buna-credință catolică, avea din plin altele: culpabilitate, ruşine, sentimentul pierderii. Iar astăzi era mai grav ca niciodată. Avea nevoie de un pahar, sau de trei, dar înainte de toate avea nevoie de un semn de viață.

Te rog, dragă Claire, dă-mi un semn, murmură ea şi merse să-şi facă un gin cu apă tonică.

Avea o bucătărie modernă, renovată cu zece ani în urmă, dar altfel apartamentul era de modă veche şi plin de mobilă din anii 1800. Linda cumpăra şi vindea antichități victoriene fără a câştiga mare lucru, ba dimpotrivă. Dar bani avea destui, slavă Domnului. Claire lăsase în urmă mai mult decât era nevoie, pentru că, deşi nu murise cu adevărat, avusese un testament şi de aceea Linda îşi permitea să locuiască în centrul oraşului, nu departe de Östermalmstorg.

Nu era chiar ce se aşteptase după ce avusese tot felul de joburi ocazionale prin cârciumi şi baruri şi se pensionase la doar 40 de ani, din cauza problemelor de spate. Aşa că, desigur, nu se putea plânge. Devenise o persoană înstărită doar pentru că era sora lui Claire. Însă această realitate atrăsese după sine şi alte lucruri: o lume întreagă de spioni cu mesaje criptate, mesageri secreți şi o stare permanentă de paranoia, iar când se obişnuia cu situația, se întâmpla ceva, ca acum, care o scotea din minți. Nu putea dormi, cu atât mai puțin gândi limpede şi o ura pe Claire pentru asta. O ura şi o iubea.

Tocmai suna cineva la uşă, iar ea înjură. Deja? De-abia apucase să strângă masa după vizita lui Lars Hellner.

Merse în faţa oglinzii de pe hol şi oftă. Avea ochii sticloşi şi părea speriată – şi băută.

— Aşteaptă puţin! strigă ea spre uşă.

Măcar era îmbrăcată decent, îşi spuse, cu pantaloni de bumbac şi o bluză neagră bine călcată. Sigur va fi capabilă să mintă bine şi astăzi. În privinţa asta, nimeni nu se putea plânge de ea.

— Vin! strigă ea. Vin!

•

Linda Wilson o făcea pe Micaela să se simtă mică. Era înaltă şi impunătoare, cu trăsături frumoase şi ochi mari şi vioi. O puteai vedea pe Claire în ea: mai solidă, mai în vârstă, dar totuşi... Linda Wilson avea prezenţă şi un zâmbet nervos, minunat, iar locuinţa ei parcă aparţinea altui secol. Pe perete era o pictură întunecată a lui Iisus în momentul coborârii de pe cruce şi peste tot în jur erau birouri şi scaune vechi, de anticariat.

Micaela ştia că mama surorilor – căsătorită cu un inginer englez care le părăsise demult – avusese o viaţă furtunoasă în tinereţe. După ce fusese dependentă de heroină şi se internase pentru dezintoxicare într-o instituţie religioasă, trecuse la catolicism şi devenise tot mai habotnică, probabil şi excentrică în credinţa ei. Nu numai Rebecka Wahlin era de părere că mama avusese o influenţă decisivă şi, în multe privinţe, distructivă asupra fiicelor sale.

— Ai aranjat frumos aici, spuse Micaela.

— Nu sunt aşa de sigură, răspunse Linda, ca şi cum asta gândea într-adevăr şi o îndemnă pe Micaela să se aşeze în faţa unui şemineu deschis, pe un scaun de lemn închis, cu o pernă verde, mult prea subţire.

— Cred că totul e foarte consternant, continuă ea. Ce doreşti de fapt?

Nu era nimic exagerat de agresiv în întrebare, dar Micaela tresări şi se încurcă într-o explicaţie mai lungă, nu tocmai convingătoare, care se încheie cu întâlnirea ei cu inspectorul Lindroos la secţia de poliţie.

— I-ai băgat pitici în cap, spuse Linda.

— Îmi pare rău.

— Acum i se pare că sora mea ar putea fi în viaţă. E al naibii de supărător şi lipsit de respect. Nu poţi bănui ce răni deschide. Doar el a fost cel care a identificat-o în Spania.

Micaela aprobă din cap şi se prefăcu îngrijorată.

— Nu ai spus că era cam beat?

— În orice caz, nu era treaz. Ba chiar a încercat să mă invite la un pahar.

Micaela îşi aminti de privirile de care avusese parte când fusese la secţia de poliţie de pe Bergsgatan.

— Nu aşa face el tot timpul?

Linda îi întoarse zâmbetul, în mod destul de neaşteptat.

— A încercat să se dea şi la tine?

Micaela îşi deschise braţele în semn de exasperare.

— Poate ar fi trebuit să mă simt flatată, continuă Linda. Nu mai primesc asemenea propuneri de la o vreme. Dar la drept vorbind, nu mă simt deloc confortabil.

— Îmi cer iertare că am deschis un subiect dureros.

Linda o privi cu suspiciune.

— Ai mai auzit înainte zvonuri că sora ta ar fi în viaţă?

— L-am suportat pe Samuel 14 ani, deci da.

— Dar nu din partea altcuiva?

— Nu, n-aş putea spune.

Micaela sesiză schimbarea din vocea ei şi continuă pe un ton cât se putea de imparţial:

— Mă interesează ce s-a petrecut înainte să dispară.

— Pe toţi ne interesează.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Linda Wilson păru ofensată.

— Voi ştiţi mai bine decât mine. Era ameninţată şi se exercitau presiuni asupra ei.

— Cine exercita presiunile?

— Axel Larsson, desigur, şi compania ungară Cartaphilus.

— A vorbit vreodată despre patron, Gabor Morovia? întrebă Micaela şi atunci pe chipul Lindei Wilson trecu o umbră, foarte rapid, totuşi imposibil de trecut cu vederea.

— Nu ştiu exact, spuse ea.

— Dar dacă te gândeşti bine?

— L-a pomenit atunci.

— În ce fel?

— A spus că la început o susţinea, că se îngrijea de lucruri. Se cunoşteau de la universitate. Morovia a fost cel care – înaintea altora – o făcuse să înţeleagă că economia avea să intre în colaps. Ea... sau mai degrabă moştenirea ei... a câştigat mulţi bani de pe urma acestei presupuneri. Vedea clar.

Clar.

— Dar apoi...

— Situaţia a devenit încordată. Lui Claire îi era frică de el.

— A agresat-o?

— Ceva s-a întâmplat. Avea dureri de stomac şi coşmaruri şi începuse să se uite în jur pe stradă.

— Voia să-l reclame?

— E ceva ce nu vom şti niciodată, bănuiesc.

— Din cauza lui Morovia a fugit?

— Existau tot felul de motive, presupun.

— Şi din cauza lui Samuel?

Linda Wilson ezită şi se uită la ceasul de mână. Era evident că nu-i plăcea direcţia pe care o luase discuţia.

— Poate un pic.

— De ce spui asta?

— E plăcut să fii iubit, dar poate nici prea mult.

— Şi totuşi...
— Totuşi ce?
— Să-l laşi aşa, fără să-i spui o vorbă, fără să te explici. A fost greu.
— Poate că nu a văzut o altă cale, răspunse Linda cu o voce acum gravă, din cauza căreia răspunsurile de până acum păreau doar nişte cuvinte goale.
Parcă ajunsese, brusc şi fără să vrea, de ceva foarte apropiat de adevăr, iar Micaela se gândi ce strategie să folosească mai departe.
— I-a scris numai o vedere lui Samuel înainte să... moară.
Micaela zăbovi intenționat la ultimul cuvânt.
— Dar mă întreb... Nu ți-a scris mai mult ție?
— Nu am primit un rând de la ea.
— Cu toate astea, a petrecut ore în şir cu o scrisoare lungă înainte să dispară, nu-i aşa?
— Din ce zice Samuel, da. Dar nu a ajuns niciodată la mine; cum ştii, colegii tăi au făcut totul ca să o găsească. Şi poşta a demarat o anchetă. Am tot aşteptat-o de atunci.
— Scria mereu scrisori lungi?
Linda Wilson zâmbi echivoc.
— Voia să fie mama mea.
— Aha, serios?
— Da, deşi era sora mai mică. Dar poate e de înțeles cumva. Mama noastră nu era tocmai modelul ideal.
— În ce privință?
— Mda, în ce privință? Cam în toate. Ne-a dat sentimentul vinovăției cât să ne-ajungă toată viața şi Claire voia de timpuriu să ia rolul înțeleptei în familie, în timp ce eu...
— În timp ce tu?
— Am deraiat, ca să zic aşa.
— Şi asta e o soluție.

— Este, şi cu cât mai mult călcam eu strâmb, cu atât mai capabilă devenea Claire. Slăbiciunea mea o făcea puternică.

Micaela se gândi la mama ei şi la celălalt frate al ei, care toată viața reacționaseră la obstacole capitulând, în timp ce ea îndura şi lupta cu şi mai multă înverşunare.

— Îmi pare cunoscut, admise ea.

Linda Wilson îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Dar din cealaltă perspectivă, nu-i aşa?

— Da, poate. Dar am fost şi foarte tristă.

Linda se uită la ea cu un zâmbet reținut.

— Poți încerca să rezolvi.

— Mă ocup.

Micaela îşi îndreptă spatele.

— Deci nu exista nimic special, din câte ştii tu, ce ar fi putut şti Claire despre Gabor Morovia? Ceva ce l-ar fi făcut pe el să se teamă?

— Nu ştiu, spuse Linda. Poate.

— Vrei să spui că a făcut vreo aluzie?

— Da, într-un fel.

Linda Wilson avea un aer precaut sau îi era de-a dreptul frică. Greu de spus.

— Nu mai bine îmi spui?

— Avea o prietenă care a murit, a ars în casa ei din Madrid în luna în care a dispărut Claire, continuă Linda.

— Sofia...

— Exact, Rodriguez. Ai auzit ceva? Fuseseră colege de facultate şi erau amândouă apropiate de Morovia. Îl adorau, aşa cred. Dar până la urmă Sofia a vrut să se elibereze şi a şoptit ceva la urechile poliției spaniole. De fapt, n-ar trebui să povestesc.

— De ce?

Linda ezită.

— Pentru că nu ştiu prea multe. Dar pot să spun că Sofia Rodriguez a fost găsită în pat, în casa ei arsă. Erau indicii că

focul ar fi izbucnit la picioarele ei şi s-a răspândit. S-a crezut că fusese legată; aşa indica poziția mâinilor.

— Ca şi cum ar fi fost torturată.

— Da.

— Şi Claire a crezut că Morovia e autorul?

— Nu a spus direct, dar aşa am înțeles.

Micaela se aplecă în față şi spuse acuzator:

— Dar Lindroos şi echipa lui trebuie să fi investigat atent pista asta.

Linda Wilson se uită înapoi la ea, cu priviri înflăcărate.

— Nu chiar Lindroos.

— Dar a investigat altcineva, sau ce?

Linda Wilson se uită spre bucătărie, părând să se gândească intens la ceva.

— Am auzit de colaborarea ta cu un profesor care ştie să interpreteze urme şi indicii nevăzute.

Micaela deveni circumspectă.

— Schimbi subiectul, spuse ea.

— De fapt, rămân la subiect. Încerc numai să mă gândesc un pic. Aş putea să rog pe cineva să vă sune. Mă întreb dacă nu se gândeşte deja să sune.

— Cine?

Îşi mişcă mâinile peste coapse.

— Nu pot să spun.

— Dar te alarmează ceva, nu? întrebă Micaela.

— Poate.

— Vrei să vorbeşti?

— Vreau să pleci.

— Cum?

Micaelei îi era greu să abordeze schimbarea bruscă a tonului.

— De ce?

— Doar aşa. Poate ne mai auzim. Dar acum vreau să fiu singură.

Micaela se întrebă dacă să mai spună ceva ca să rămână.

— Această fotografie de vacanță cu femeia... începu ea.

Linda Wilson se ridică.

— Nu vreau să aud.

— Rekke, profesorul cu care lucrez, crede că femeia se uită cu anxietate în jur după cineva chiar din spatele ei. Ai idee cine ar putea fi?

— Mulțumesc pentru vizită, i-o reteză Linda şi întinse mâna.

Micaela se ridică şi se gândi că era într-adevăr vremea să plece. Avea impresia că din toată durerea aceea era pe cale să se formeze un fel de decizie.

•

Rekke o sună pe Julia, dar fata avea telefonul închis, înjură şi îi scrise un mesaj fostei lui soții, Lovisa. Poate Julia nu voia să stea de vorbă cu el; poate o prefera pe mama cea rece tatălui nervos. Indiferența impasibilă în fața îngrijorării enervante?

Nu avea stare şi ieşi în Djurgården. Peste tot, oamenii se plimbau cu copiii lor, aparent lipsiți de griji. Se afla şi în zona turistică, foarte aproape de Skansen, Hasselbacken şi parcul de distracții Gröna Lund. Soarele era puternic, transpira tot mai tare şi se simțea rău. Högbergsgatan 52, îşi spuse. Ar putea fi o adresă dintr-un alt oraş, nu din Stockholm? O să caute imediat ce ajunge acasă. Dar mai întâi, dacă într-adevăr îl va suna pe William Fors, trebuia să stabilească o strategie.

Era sigur că acolo se ascundea şi altceva în afară de excesele lui Wille şi vorbăria lui îngrozitoare. Da, adevărul e că disponibilitatea lui de a admite aşa de repede ce bufon patetic fusese în acea seară era suspectă în sine. Wille Fors

nu era persoana care să recunoască nonşalant lucruri penibile şi greşeli. Nici atunci, nici mai târziu.

Părea mai curând să vrea să arate ce suflet cinstit avea. Existau şi contradicţii în mărturia lui, o serie de ciudăţenii care se vedeau mai clar acum, după trecerea anilor, iar Rekke nu mai era orbit de nebunia tinereţii. Probabil că Morovia îl avea la mână cu ceva. Comportamentul celor de la Nordbanken în negocierile legate de veniturile lui Axel Larsson asta sugera. Lui Rekke nu-i rămânea decât să-şi aleagă cuvintele cu atenţie, să-şi dovedească şi practic cunoştinţele în tehnicile de interogatoriu. Deşi sincer vorbind... nu-şi dădea seama cum ar putea reuşi. Se simţea mizerabil şi penibil.

Pe de altă parte, nici Wille n-avea cum să fie prea în formă. De la o vreme, nu mai ploua cu oferte de joburi. Dar compensaţia de tip paraşută-de-aur de 30 de milioane îl ţinuse totuşi pe picioare şi cu siguranţă mai profita încă de şarmul lui de vânzător de maşini.

Fie ce-o fi. Îşi luă mobilul şi sună.

— Fors, se auzi o voce în telefon.

— Wille, spuse el. Sunt Hans Rekke.

— Hans.

Nu părea să fie cel mai binevenit apel, iar Rekke se întrebă ce-ar fi să-l încurajeze un pic. Bancherii veseli îşi dau mai bine drumul la vorbă. Dar nu era în stare.

— Îmi pare rău că te deranjez. Dar cred că trebuie să vorbim despre Claire Lidman şi Ida Aminoff.

Conversaţia nu luă o turnură mai bună pentru Fors.

— Vrei să spui că au de-a face una cu alta?

— Într-un fel cam neaşteptat, da. Aceiaşi bărbaţi se învârteau în cercul lor, la distanţă de peste 15 ani.

— Ce bărbaţi?

— Tu şi Gabor Morovia. Probabil că sunteţi prieteni?

— Nu, chiar nu suntem.

Părea şocat de întrebare.

— Evident că ai dreptate. Nu te împrieteneşti aşa uşor cu Morovia. Dar poate ți-a şoptit nişte instrucțiuni la ureche?

— Acum mă jigneşti.

— Poate, un pic.

— Nu ştiu mai multe decât ce am spus atunci poliției. Nu pricep de ce mă suni acum, după atâția ani.

— Îți aminteşti de colierul Idei?

— Da, sigur că-mi amintesc, răspunse el deranjat.

— Ai fost ultimul care l-a văzut la gâtul ei.

— Mă îndoiesc, răspunse Wille şi lovi ceva în fundal, probabil o lampă.

— *Nostri nervi loquuntur.*

— Cum?

— Nervii noştri vorbesc. Dar ce voiam să spun e că a fost smuls. A fost smuls de la gâtul ei cu o brutalitate pe care o înțeleg abia acum.

— Cum adică abia acum? Wille părea cutremurat.

— Semnul de pe gâtul ei, spuse Rekke. A fost acolo tot timpul, ca indiciu îngrijorător, o verigă care lipsea. Dar nu a fost luat destul în serios. Era o rană prea superficială, o tăietură nu mai adâncă de câțiva milimetri şi care nu părea să se potrivească cu grosimea colierului. Dar anchetatorii uitaseră două lucruri: colierul putea fi smuls post-mortem. Putea fi smucit rapid de două mâini care împărțeau presiunea.

— Ce vrei să spui?

— Că văd că ai altceva de povestit, William. Observ contururile acestei noi versiuni în mărturia ta. Voiai de la început să vinzi ipoteza că Ida s-a descotorosit singură de colier. Vechea ta depoziție avea un scop ascuns, William.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba da, înțelegi. Ştiu că ai mințit şi, dacă nu ai omorât-o tu, promit să te iert. Dar dacă nu mă ajuți, atunci vin după tine cu tot ce am.

— Mă amenințí, Hans?

— Aproape că aşa pare. Mă miră, de fapt. De obicei, sunt prea manierat. De altfel, cred că trebuie să ne întâlnim acum, imediat.

— Nu, nu pot.

— Ba da. Merg acum şi mă aşez la KMK şi beau vreo două espresso. Vino cât de repede poţi, spuse el, şi se gândi că măcar în privința asta nu fusese chiar inutil.

•

Samuel mergea pe Strandvägen, gândindu-se la Claire. Nu mai era furios, nici măcar abătut, ci îngândurat, de parcă era ceva nou legat de ea ce-şi dorea să înțeleagă. O întâlnise la o petrecere în Bromma, cu 15 ani în urmă. Fusese invitat cam într-o doară, în ultimul moment, pentru că îi făcuse două mese de cafea la comandă gazdei, un director de-a dreptul arogant de la fondul de investiții Alfred Berg. În consecință, se simțea rătăcit la petrecere. Acolo era numai lume bună şi oameni din finanțe, iar el preferase să se retragă în grădină. Atunci apăruse ea, cu un zâmbet reținut, şi îi spusese ceva de genul:

— Nici eu nu suport.

Era dezarmant şi elegant, dar tot nu se simțea mai sigur pe sine. Îi tăiase suflarea cu frumusețea ei şi îşi dădea silința să nu cumva să pară stângaci. Dar se întâmplase ceva, obişnuia să spună că Dumnezeu îi trimisese un idiot în ajutor, un bărbat în costum cu dungi fine şi păr dat cu gel, care, gesticulând, vărsase un pahar de vin roşu pe rochia ei albă, iar lui îi fusese de-ajuns ca să se simtă în elementul său. Îl prinsese pe bărbat şi îl făcuse să se unduiască precum o păpuşă de cârpe pe gazon.

— Cere-ți iertare acum şi oferă bani pentru curățătorie, spusese el pe un ton neaşteptat de autoritar.

Bărbatul mormăise câteva scuze şi o luase din loc. Dar ce era într-adevăr straniu era privirea lui Claire. Se uita la el cu dor, nu altceva, şi la scurt timp după aceea îl lua de mână să-l conducă afară. Fugiseră de-acolo în mare grabă şi, din tot traseul, îşi aducea aminte în mod special un singur lucru. Nu se mai simțea stângaci. Mai degrabă fusese împins să urce pe scenă. Devenise mai amuzant şi mai ager decât fusese vreodată, năucit nu numai pentru că era îndrăgostit. Ea îl înțelegea atât de iute şi intuitiv, încât cuvintele veneau de la sine şi de aceea nu doar Claire fusese cea care intrase în viața lui în acea seară.

Se văzuse pe sine însuşi, cunoscuse o parte a propriei personalități de care nu ştia. După aceea, totul se desfăşurase cu o rapiditate stranie. Încă din prima noapte, când Claire stătea încolăcită în jurul lui, îşi luase brusc un aer grav şi îl întrebase:

— Vei fi blând cu mine?

— Mereu, a răspuns el. Mereu.

Promisese ca într-un jurământ solemn şi considerase mereu că era o parte a pactului lor, a contractului lor secret. Dar acum, când se grăbea să ajungă pe Strandvägen, intuia pentru prima oară o altă prezență nevăzută acolo, în patul lor: umbra unui alt bărbat, care nu fusese blând şi care într-un fel constituia însăşi premisa propriei prezențe.

Se opri. Asta era el? Un contrast, un moment de calm între furtuni, o persoană care în toate celelalte împrejurări ar fi fost prea drăguță şi neinteresantă, dar care îşi avea locul în viața ei în momentul acela? Îşi ridică ochii şi privi întinderea apei. Era multă lume în mişcare şi peste tot, pe autobuze şi tramvaie, se vedea steagul Suediei. Era ziua națională? Nu-i păsa. Continuă să meargă până îl zări pe profesorul Rekke mai departe, în forfota de oameni.

Să se repeadă şi să întrebe dacă aflaseră ceva nou? Nu, profesorul părea să se grăbească. În schimb, Samuel scoase din buzunar fotografia de vacanță. Să fi fost el într-adevăr numai o stație pentru Claire, un popas în drumul ei? Refuza să creadă. Se uită în sus la numerele de pe Strandvägen. Ar trebui să fie exact aici, dar nu exista nicio tăbliță şi, abia după ce văzu fațada, observă firma cu *Biroul de avocatură Adler,* scrisă cu litere mici. Sună la interfon şi văzu o cameră care îi urmărea mişcările; apoi uşa se deschise cu un bâzâit uşor. Urcă o scară curbată, uitându-se încordat în jur.

Era un loc elegant şi se strădui să-şi țină spatele drept. Nu te apleca, îşi spuse el, căutând ceva care să-i dea putere. Însă nu era uşor. Numai salonul, mobila şi arta de pe pereți îl făceau să se simtă mic, ba chiar şi tânăra femeie care îl întâmpinase la recepție. Avea clasă. Abia dacă avea 30 de ani, era înaltă şi frumoasă şi purta un costum gri-verzui. Privirea îi era amabilă şi binevoitoare.

— Bine ați venit! Domnul Lidman? întrebă ea.

— Exact, bună ziua, am o întâlnire cu Alicia Kovács, răspunse el şi îşi împinse pieptul înainte.

— Cred că sunt mai multe persoane care vor să schimbe câteva vorbe cu dumneavoastră. Dar suntem cam în întârziere azi, din păcate. Vă pot oferi ceva?

— Un pahar de vin, dacă se poate, spuse el.

Se întrebă apoi dacă nu cumva era prost momentul, ba mai rău, dacă n-ar putea fi luat drept semn al alcoolismului.

Era abia ora 13, iar în birourile elegante nu se mai bea în miezul zilei şi sigur se vedea că deja avea două beri la activ. În orice caz, femeia nu lăsa de înțeles că observase.

— Bordeaux, Burgogne, Chablis Premier Cru? întrebă ea cu acelaşi zâmbet cald.

La naiba, o să se îmbete.

— Ce aveți mai tare.

Femeia rămase fără cuvinte un moment, apoi pufni şi atunci reuşi şi el să râdă amabil, cu lejeritate, recuperând astfel un pic de respect de sine.

— Nu ştiu exact. Dar pot verifica, dacă vreți.

— Vă rog.

După ce femeia se îndepărtă cu paşi uşori, Samuel se uită din nou în jur. Deasupra lui atârna un candelabru de cristal, de fapt două. La perete erau biblioteci din lemn de nuc cu cărți legate în piele şi alte tablouri, care păreau obținute pe bani grei la licitațiile de la Bukowski. În dreapta, pe o măsuță de marmură neagră, se afla o tablă de şah cu piese sculptate cu rafinament. Oare să ştie Alicia Kovács ceva despre Claire? Ar putea fi atât de simplu, încât lumea să ştie de Claire chiar aici, după colț, în propriul lui oraş? Tânăra se întoarse cu paşi rapizi.

— Un Amarone e tot ce am găsit mai tare, are 14% alcool.

— Mulțumesc, e bine, răspunse el fără a putea reveni la aceeaşi lejeritate a vocii ca înainte.

Se simți mai curând stingherit şi luă vreo două-trei înghițituri repezite, de parcă treaba aceea cu procentul de alcool ar fi fost cât se poate de serioasă. Imediat după aceea, femeia reveni şi îi spuse că poate să urce un etaj mai sus.

— Profesorul Morovia vă aşteaptă.

Profesorul Morovia. Pe Samuel îl cuprinse o stare de maximă încordare. Îi reveniră în minte cuvintele pe care i le şoptise Claire: „O să fii blând cu mine?”

Treizeci şi cinci

Magnus nu era în stare să stea şi să asculte şi, pentru că se afla undeva în spate, reuşi să o întindă fără să aibă neapărat ceva de făcut. Voia doar să plece şi să ajungă la oceanul a cărui întindere de un calm straniu începea puțin

mai jos. Dar peste tot erau soldaţi şi gărzi, iar vocea nazală a lui Bush îi bruia gândurile.

Preşedintele vorbea despre Ziua Debarcării şi destul de rapid ajunse la tema lui preferată: rugăciunea. Vorbea despre binecuvântările pe care le primiseră de la contemporani soldaţii ce debarcaseră aici acum 60 de ani şi despre cum, într-un fel, Dumnezeu fusese alături de ei. Prostii, bombăni Magnus. Tertipuri republicane. Dar poate – lovi cu piciorul o piatră de pe aleea cu nisip – era un truc care încă funcţiona. Dacă nu puteai schimba legislaţia în privinţa armelor sau face ordine în războiul din Irak, puteai trimite oricând rugăciuni. Ieftin, şi mai şi suna frumos. Ar putea încerca şi el cândva, când urma să vorbească în SUA.

Deasupra, pe cerul senin, un elicopter dădu un ocol, apoi se îndepărtă de-a lungul coastei. Mai încolo pe alee, stăteau şi fumau doi tineri cu pantaloni şi şepci albe. Păreau rebeli în comparaţie cu ceilalţi soldaţi de tinichea, crispaţi şi aliniaţi perfect în poziţie de drepţi. Magnus coborî la ei, întrucâtva vinovat, ca un şcolar care fugise de la discursul directorului. Nici starea de mahmureală nu-i dădea pace.

Se gândi la întâlnirea lui cu Putin; era straniu, nu-i aşa? Pe de altă parte, Putin era un şarpe, un *mafioso*. Îi luase ceva timp să-l citească, şi nu numai lui. Chiar Bush spusese nu de mult, în treacăt: „M-am uitat în ochii lui şi i-am văzut sufletul”, de parcă sufletul acela ar fi fost frumos şi demn de încredere. Dar în ultimul an, era greu să nu-ţi dai seama cine era cu adevărat Putin. Se dedicase distrugerii canalelor media şi transformării lor în instrumente de propagandă şi îi provoca şi îi ameninţa pe oligarhi, care deveneau ascultători şi temători. În felul ăsta, fusese o lovitură de maestru să-l aresteze pe Hodorkovski, cel mai bogat dintre ei. Nimeni nu putea fi în siguranţă, oricâte miliarde ar fi adunat. Oare în condiţiile astea să fi devenit Morovia şi Putin duşmani? Sau mai degrabă... trebuie să se fi întâmplat înainte. Magnus îşi

aminti din nou de bomba plasată în maşina lui Gabor, care îi omorâse fiul. Deloc bine – eufemistic spus – pentru un individ care era deja răzbunător şi periculos.

Totul era atât de îngrijorător... Şi ce ştia Hans? Mult prea multe, după cât se pare, şi totuşi... în anii precedenți, când Magnus atingea subiectul, i se păruse că, dimpotrivă, Gabor era o problemă pe care Hans o lăsase în urmă. Dar, pe termen lung, nu puteai considera ignoranța şi naivitatea trăsături de bază ale lui Hans. Nu, Doamne, omul ăsta era imposibil – şi n-ar putea blestematul ăla de preşedinte să înceteze cu croncănitul? Nici nu puteai gândi când tot turuia... Bla bla bla... *We stand united.* Da, da, mai vedem noi. De altfel, nu cumva îşi exagera accentul texan? Ba da, evident. Era alt tertip vechi, îl ştia şi el. Când preşedintele voia să pară *tough guy* şi să revină la rădăcini, vorbea tot mai mult ca un cowboy. Dar cui îi păsa şi ce trebuia să facă el cu Morovia? Să-şi bage capul în nisip şi să se sustragă? Desigur că nu, ține duşmanul aproape, îşi spuse el, şi vezi cât de mare e primejdia în care te afli.

Ezită o secundă, două. Apoi îşi scoase telefonul şi, cu un fel de sfidare a morții care îl speria, dar îl şi incita, îl sună pe Gabor.

•

Samuel auzi sunetul unui telefon undeva, mai departe, şi urcă scările, ajungând într-un salon mare cu terasă care dădea spre Strandvägen şi Nybroviken. În stânga, la un birou mare de stejar, stătea un bărbat de vârstă mijlocie, cu spatele la el. Părea foarte în formă şi purta un costum cenuşiu croit pe corp. Avea păr bogat, brunet, şi se uita în jos spre mobil.

Părea amuzat de ce vedea şi asta întărea impresia că era o persoană foarte mulțumită de sine. Bărbatul se întoarse şi Samuel îşi ținu respirația.

I se păruse că avea de-a face cu un demon, o întruchipare a tot ceea ce-i făcuse rău lui Claire. Dar chipul lui Morovia era frumos şi amabil, fapt ce îl dezarma, iar Samuel ghici numaidecât că nu ar fi uşor să-ți susții cauza în fața unei astfel de persoane.

— Samuel Lidman, presupun, spuse Morovia în engleză, cu o voce profundă şi sonoră care îl tulbură imediat. Am auzit multe despre tine.

— Ah, serios? răspunse el încercând să-i întâlnească privirea, şi nici asta nu era uşor.

Ochii lui Morovia păreau să-şi schimbe culoarea şi lăsau şi impresia că în acelaşi timp văd drept prin el, dar şi pe lângă el.

— Oh, da, continuă Morovia. Şi nu numai despre recordurile tale la stilurile smuls şi aruncat. Ți-am văzut şi lucrările de mobilă elegantă. Ai talent pentru detalii. Eşti un bărbat pasionat şi te-ai căsătorit cu cea mai bună femeie.

— Mulțumesc. Dar am şi rămas singur.

— Ni se întâmplă tuturor până la urmă, răspunse Morovia studiindu-l şi mai atent. Nu suntem tu şi eu, de altfel...

— Ce? făcu Samuel enervat.

— Cumva asemănători, şi nu mă refer doar la faptul că avem grijă de corpurile noastre. Mă gândesc la trăsături şi la culori, mai ales la buze.

— N-am de unde să ştiu, spuse Samuel, uimit de observație. Dar mă simt flatat.

Şi pe undeva, Morovia chiar asta făcea. Stătea în fața lui, elegant şi demn, strălucitor şi sigur pe sine, cumva ca Samuel să-şi amintească de el pe viitor; iar Samuel se lăsa impresionat împotriva voinței lui.

— Dimpotrivă, eu mă bucur. E cu adevărat o plăcere să te întâlnesc, domnule Lidman.

Samuel se străduia să-şi păstreze calmul. Trebuia să înțeleagă despre ce era vorba şi să nu se lase manipulat.

— Despre ce este vorba? Ai informații despre Claire?
Morovia se uită pe fereastră.
— Claire a spus multe despre tine.
Samuel simțea cum i se urcă sângele la cap.
— Când asta? Ce vrei să spui?
Morovia se apropie de el cu același zâmbet amabil, care nu era reflectat însă și în limbajul corpului. Avea ceva amenințător, iar Samuel făcu speriat un pas înapoi.
— Așază-te, îi ceru Morovia, arătând spre un fotoliu maro din fata biroului.
Samuel se conformă, iar Morovia se așeză chiar lângă el. Avea o privire fixă, acum parcă de o singură culoare.
— Am grijă să rămân informat, spuse el zâmbind din nou, dar acum zâmbetul lui avea ceva dezagreabil.
— Trăiește?
— Așa se pare. Ai o fotografie, nu-i așa?
Samuel simți că i se face și mai rău.
— De ce ai accepta asta doar așa, fără să vezi măcar fotografia?
— Am motivele mele. Dar nu ne uităm la fotografie înainte să vorbim? Poate pot să te ajut.
— De ce m-ai ajuta?
— Noi doi avem experiențe comune.
— Care anume?
— Claire ne-a dezamăgit profund pe amândoi.
— Claire nu a... începu el, dar înțelese că orice ar spune ar fi greșit.
Nimeni nu putea să conteste că fusese părăsit de Claire într-un mod crud și nici nu îndrăznea sau nu voia să întrebe cum îl dezamăgise pe Morovia. Voia să-i arate mai întâi fotografia, așa că își duse mâna la buzunar. Când îi întinse poza, avu senzația că e ceva definitiv și fatal. Morovia o luă, iar corpul i se încordă. Își miji ochii și rămase așa un moment destul de lung. Cumva, era insuportabil.

— Interesant, spuse în cele din urmă. Dar cam regretabil.

Samuel nu întrebă de ce era regretabil, ci doar:

— Deci vezi că e ea?

Morovia nu răspunse, dar în respirația lui se auzi un uşor şuierat. Întoarse poza în toate direcțiile.

— Remarcabil, spuse până la urmă.

— Deci confirmi că este ea.

— Da. Există mai multe fotografii făcute cu aceeaşi cameră?

— Ce? Nu... cum adică?

— Din fotografie lipseşte o persoană.

— Cine?

Morovia îi aruncă o privire de gheață.

— Nimeni de care trebuie să ştii tu, în orice caz nu acum. Dar îți sunt recunoscător pentru informație, îmi dă ceva mai multă claritate.

— Cum anume? Ce vrei să spui?

— În diferite moduri, cronologic şi cauzal. În plus, recunosc cartea din mâna ei.

Samuel tresări.

— Ce vrei să spui?

— Şi eu am ținut-o în mână.

— *Sicilian Love,* de Polugaievski? se bâlbâi Samuel.

— Exact. Apărarea siciliană era importantă pentru amândoi. Avem amintiri legate de ea. Rekke e cel care a venit cu observația asta?

— Aşa cred. Cum ai putut ține...

— Ce-a mai văzut Rekke în imagine? îl întrerupse Morovia, de parcă nu ar fi auzit sau nu ar fi remarcat tonul tensionat al interlocutorului său.

Fotografia care pentru o clipă îl ținuse încordat părea doar să-l amuze acum.

— Ai întâlnit-o pe Claire? întrebă Samuel.

— Ce-a mai văzut Rekke în imagine? repetă Morovia.

Samuel nu voia să răspundă. Voia răspunsuri la cele o mie de întrebări ale sale. Dar era aici, în mâinile acestui om înfiorător, şi îşi spuse: *O să fac cum vrea el, cel puțin pentru început.*

— A văzut că femeia are probleme cu meniscul, cum avea şi Claire, şi că radia ceva special. Cum a spus el? *Where I go, life goes.*

— E un citat din Marilyn Monroe?

— Nu ştiu.

— Da, nu contează. Nu întâlneşti des acest tip de oameni.

— Ce tip?

— Ca Rekke. Altfel, oamenii sunt orbi. Dar unii văd. E ca şi cum ar trăi într-o altfel de lume, în care detaliile vorbesc în loc să stea mute, ca recuzită.

— Trebuie să-mi spui dacă... încercă Samuel, deşi ceva din atitudinea lui Morovia îl reduse din nou la tăcere.

— Ce crezi despre asociata lui Rekke, Vargas?

Nu pricepea unde bătea cu întrebarea.

— Micaela Vargas, ce părere ai despre ea? continuă Morovia.

Samuel fierbea de furie.

— De ce vorbim despre Micaela Vargas când am aflat că soția mea trăieşte?

— O să-ți răspund la întrebări, domnule Lidman. Dar mai întâi spune-mi despre ea.

— Chiar nu ştiu ce să spun. Trebuie să înțelegi...

— M-au interesat mereu alegerile lui Rekke în materie de femei, îl întrerupse Morovia pe Samuel, deloc afectat de reacția lui. Au adesea ceva ce lui îi lipseşte şi, la rândul meu, sunt şi eu atras de ele. Dar pe această Vargas nu pot s-o pricep încă. Dintre toate femeile pe care le putea alege, de ce colaborează tocmai cu ea? Nu pricep.

Samuel se ridică, acum scos din fire.

— Încetează! Mi se rupe de Vargas. Mi se rupe de motivul pentru care lucrează Rekke cu ea. Ce ştii despre Claire?

Morovia se uită din nou la fotografie şi răspunse calm.

— Ca şi tine, mi-a fost greu să accept acel anunț de deces. Era destul de stângaci transmis, nu-i aşa? Mi-am dat seama destul de repede că eu eram cel de care trebuia protejată. Din cauza mea a fost şarada. Dar eu am avut mereu propriile căi. Am reuşit să o găsesc după câțiva ani şi la vremea aceea n-aveam intenții bune, după cum n-avea nici ea. Dar am reuşit totuşi să clădim o relație rezonabilă, chiar dacă forțat, înainte să aflu de un lucru care de fapt te priveşte pe tine.

Samuel se aşeză din nou, cu gura căscată.

— Doamne Dumnezeule, unde este acum?

Morovia îl privi cu un zâmbet care, dintr-odată, nu mai părea atât de ostil.

— Vrei să o întâlneşti?

— Da, evident! Doamne! exclamă el înnebunit, cuvintele revărsându-se din el.

— Atunci o să-i dau de ştire. Pentru că, înțelegi tu, Samuel Anders Benjamin Lidman, ea nu m-a iubit niciodată, nici măcar la început, când am vrut să-i ofer lumea. Tu ai fost marea ei iubire.

Cuvintele lui Morovia trecură ca un val peste el şi Samuel rămase încremenit, temându-se să se mişte.

— Ce vrei să spui?

— Pe tine te-a iubit tot timpul.

Obrajii i se înfierbântară, iar inima îi bătea nebuneşte.

— Dar de ce nu a dat niciun semn?

Morovia îl privi, dacă nu cu compasiune, atunci cu interes intens.

— Pentru că nu a putut, pentru că nu am vrut eu. A fost o situație delicată.

— A fost din cauza ta, vrei să spui?

Samuel abia îşi mai dădea seama ce spune.

— N-aş zice chiar aşa, totuşi, răspunse Morovia cu răceală în glas. Dacă responsabilitatea îmi revenea numai mie, Claire n-ar mai fi fost o problemă. Dar a jucat dublu într-un fel de-a dreptul impresionant şi m-am lăsat înşelat, spre ruşinea mea. Deşi toate astea au trecut şi sunt convins că până la urmă e pregătită să te vadă, dacă mă asculți.

— Ascult.

Detesta nota rugătoare, lamentabilă din vocea lui, dar nu mai avea ce face.

— Ce să fac?

— Să fii de partea mea, Samuel, şi să nu vorbeşti cu poliția sau cu Rekke.

— Bine, răspunse el nesigur.

— Bun. O să te sune Alicia Kovács. Dar acum trebuie să pleci. Am o convorbire importantă.

— Nu, spuse el. Am nevoie să ştiu mai multe.

Şi totuşi se împăcă în cele din urmă cu situația. Avea nevoie să proceseze ce auzise şi ieşi în soare, deodată fericit, sau măcar plin de speranță, repetându-şi din nou şi din nou: *Mă iubeşte, mă iubeşte.*

•

Magnus împrumută o țigară de la soldații care fumau şi tocmai era pe punctul de a începe o discuție cu ei când îi vibră mobilul. Era Gabor, care suna înapoi. Inima îi sări din piept. Se hotărî să nu răspundă. Fusese o greşeală să sune, o greşeală şi numai să aibă de-a face cu existența lui. Dar până la urmă, la al şaselea sau al şaptelea semnal, preluă apelul. Morovia se bucura să-i audă vocea, spunea el. Se gândea şi el să sune.

— Ce se aude în fundal?

Magnus ținu sus telefonul.

— E preşedintele Bush?

Magnus îi spuse că era la Arromanches, în Normandia, la celebrarea a 60 de ani de la Debarcare; atunci Gabor începu să râdă aiurea, de parcă Magnus i-ar fi spus că era la circ.

— Şi suni în mijlocul discursului?

— Este nerespectuos?

— Deloc. Dar tu eşti, Magnus; tu eşti o caricatură a ta.

— De ce?

— Iubeşti puterea. Dar şi mai mult adori să iei peste picior pompa şi parada.

Magnus râse cumva forţat.

— De altfel, tocmai m-am întâlnit cu Vladimir Vladimirovici, spuse el.

— Cu Putin?

— Exact.

— Şi asta ţi-a dat fiori.

— Ce vrei să spui?

— Fratele tău are opiaceele lui. Tu te droghezi cu putere, Magnus. Putin ţi-a dat curaj să-ţi suni duşmanul, nu-i aşa?

— Ei, na! făcu Magnus, dar îşi dădu seama că Gabor avea dreptate.

Când Putin i se adresase folosindu-i prenumele şi glumiseră şi sporovăiseră aproape ca egali, se simţise pentru un moment de neînfrânt şi devenise imprudent. Acesta era adevărul şi îi era ruşine.

— Ar trebui să te fereşti de Putin. Vrea să te vadă împuşcat, adăugă el.

— De-asta ai sunat?

— Nu, răspunse el şi înghiţi în sec. Ce am vrut să spun... este că Hans face din nou săpături în legătură cu moartea Idei Aminoff.

Morovia tăcu şi o clipă Magnus crezu că i se făcuse la fel de teamă cum îi era şi lui. Dar după o clipă, Morovia se puse iarăşi pe râs.

— Credeam că îmi dai noutăţi, Magnus.

— Deci ştiai.
— S-ar putea spune că eu am pus lucrurile în mişcare.
Magnus rămase tăcut.
— Ce vrei să spui?
— I-am înapoiat un mic obiect. Dar cred că a început cu interesul lui pentru Claire Lidman.
Magnus tuşi. Claire Lidman era în orice caz un subiect cu care îl ajutase pe Gabor, şi ar fi trebuit să fie în avantajul lui.
— Te-am salvat de ea, spuse el.
— M-am salvat eu singur. Dar mulţumesc pentru contribuţie.
Magnus voia să încheie discuţia.
— Este în interesul amândurora să-l facem pe Hans să înceteze.
— În interesul amândurora?
Morovia avea un ton sarcastic. Magnus îşi muşcă buza.
— Mă interesează de fapt cu totul altceva, continuă Gabor. Am investigat o vreme, dar nu am reuşit să obţin o informaţie sigură şi nu vreau să acuz fără dovezi.
Magnus respiră adânc.
— Să auzim atunci.
— E vorba despre vechiul prieten al lui Hans, Herman Camphausen. Îţi aminteşti de Herman, nu?
Magnus îşi amintea de Herman foarte bine, şoarecele de bibliotecă fricos care mai târziu în viaţă s-a transformat într-un dur şi a devenit agent secret în Bundesnachrichtendienst, la Berlin, de unde lupta cu toate mijloacele posibile împotriva criminalităţii organizate.
— Ce-i cu el?
— L-a admirat dintotdeauna pe Hans, ştii.
— Da, aşa e.
— Exact, şi sunt curios dacă Herman nu i-a cerut ajutorul fratelui tău în 1994.

— De ce tocmai atunci?

— Păi da, de ce? replică Morovia. Poate pentru că nişte idioţi din serviciile secrete din Vest credeau pe vremea aia că Rusia era un nou prieten bun şi au dat informaţii KGB, sau cum se chema pe vremea aia.

Magnus simţi cum îl cuprinde aversiunea.

— Dar mai exact, continuă Morovia, vreau să ştiu cum l-a implicat Herman pe Hans în ancheta morţii lui Ciabarov în Berlin.

Lui Magnus i se făcu de-a dreptul frică.

— De unde să ştiu eu?

— Pentru că, Magnus, tu ai aflat întotdeauna totul despre Hans. Din acest simplu motiv.

Magnus se încordă.

— Nu este adevărat.

— Păcat.

În vocea lui Morovia se insinua acum o răceală de gheaţă.

— Dar... dacă într-adevăr aş putea să aflu, de ce ţi-aş spune ţie? întrebă Magnus.

— Din instinct de conservare, bineînţeles. Dacă îmi dai informaţii, rămân prietenul tău.

— Şi dacă nu?

— Atunci s-ar putea să încep să şoptesc câte ceva unuia, altuia.

Magnus se uită spre preşedintele Bush, care tocmai îşi încheia discursul.

— A fost o prostie din partea mea să sun, bombăni el.

— Deloc, mi-ai citit gândurile, spuse Gabor.

Magnus închise. Se hotărî să lase baltă politica lumii şi să plece acasă numaidecât.

Treizeci şi şase

Micaela coborî cu liftul de la Linda Wilson şi ieşi în Nybrogatan. Când ajunse în Östermalmstorg, primi un mesaj. Era de la Natali, prietena lui Lucas, şi avea impresia că ştie exact despre ce era vorba. Natali avea să încerce calea blândă. Lasă-l pe Lucas în pace de dragul familiei. De ce să vă certaţi, când puteţi avea grijă unul de altul?

O mai auzise şi înainte, nu era o tactică rea. Era clar mai eficientă decât ameninţarea şi violenţa. În realitate, acel tip de rugăminte o făcuse să oscileze încă de la început. Însă nu era vorba despre asta, nici pe departe.

Natali întreba unde era Lucas. Era îngrijorată, aşa scria. *Geloasă.* Era o mărturisire rară. Altfel, Natali nu se arăta niciodată vulnerabilă şi nimic nu era mai greu de clintit decât loialitatea ei faţă de Lucas. Dar acum, brusc, era geloasă. N-are decât, îşi spuse Micaela. Puţin îi păsa. Se gândi la Claire Lidman şi la reacţia surorii ei când îl pomenise pe Morovia. Oare groază era ce văzuse pe chipul Lindei? Şi ce voia să spună cu persoana care avea să dea un semn?

Părea să se fi ajuns într-un moment de cumpănă. Micaela privi în zare spre oraş, întrebându-se ce-ar fi să încerce să fie liberă un moment sau măcar să se aşeze şi să reflecteze la toate astea. Putea chiar şi să o sune pe Vanessa sau să-i dea un semn lui Jonas Beijer, să-şi ceară scuze pentru convorbirea isterică despre Rekke.

Continuând să meargă pe Riddargatan pe lângă Biserica Hedvig Eleonora, simţi din nou că nu aparţine acelui cartier. Pe de altă parte, nu era mai bine nici în Husby, date fiind cele întâmplate. Îi sună mobilul şi crezu că e Natali.

Dar era un număr necunoscut şi răspunse ezitând. Era un comisar pe nume Hans Hellner, de la Biroul Naţional de Investigare a Criminalităţii Financiare. I se simţea urgenţa

în voce, iar Micaela înțelese că avea să audă ceva îngrijorător sau şocant.

— Unde eşti? întrebă el.

— Sunt pe Riddargatan. De ce?

— Extraordinar! spuse el pe un ton mai relaxat. Ia-o pe Grevgatan şi uită-te după un bătrân destul de scund şi slab, la vreo 60 de ani. Poartă nişte ochelari de soare destul de caraghioşi cumpărați din benzinărie ca să se ferească de soarele ăsta nenorocit. De altfel, te-ai ciocnit de el chiar de curând. Te-a observat mai bine decât ți-ai dat seama.

— Despre ce e vorba?

— Te-am căutat. Tocmai am fost la tine şi la profesorul Rekke, dar ați fugit amândoi de la locul faptei. Dar acolo... Cum s-a potrivit... Iată-te acolo, vorbind la telefon cu bătrânul scund.

Micaela închise şi văzu pe stradă un domn îmbrăcat în cămaşă gri-deschis, cu o servietă gri destul de voluminoasă. Era tras la față şi era îmbujorat; avea ceva tineresc în pasul energic şi de fapt nu era nici foarte scund, nici foarte slab. În schimb, purta într-adevăr o pereche de ochelari rotunzi ce păreau cam nepotriviți. Îi scoase şi flutură amuzat din mână, şi probabil avea dreptate; trebuie să se fi văzut de curând. Înțelese cine era abia când se apropie mai mult şi întinse mâna. Era bărbatul care intrase în birou cu o zi înainte, întrerupându-i convorbirea cu Lindroos.

— Tu! exclamă ea.

— Exact, eu. Mi l-ai dezechilibrat complet pe cel mai surmenat dintre inspectori. I-ai adus ceva, dacă nu mă înşel.

— Hm, da, răspunse ea ezitând.

— În fine, a mers bine cu Linda? O stresa mult vizita ta.

Se opri, uimită.

— De unde ştii?

— Am fost în legătură cu ea toată ziua.

Porni din nou, îngândurată.

— Cum aşa?

— Lindroos a sunat-o ieri şi a debitat ceva despre o fotografie recentă cu Claire Lidman la Veneția.

— Am auzit.

— Şi mă interesează foarte tare, din mai multe motive. Ai întâmplător vreo copie la tine?

Micaela se încordă toată.

— Nu, din păcate.

Hellner o privi dezamăgit.

— Ce păcat! Pentru că am văzut numai părți din fotografie. Am încercat să le potrivesc azi-dimineață, dar lipsesc nişte bucăți.

— Cum aşa?

Deveni foarte atentă.

— Am fost şi la Lindroos, fireşte. Nu de lene, dacă asta crezi. Dar bietul idiot a rupt în bucăți-bucățele poza, într-un fel de atac de panică.

— Ce nebunie!

— Da, asta mi-a sporit interesul. Nu cred că s-ar fi înfuriat aşa pe fotografie dacă n-ar fi văzut ceva acolo. Ştii, ancheta asta e ca o rană deschisă pentru el. Se simte dezamăgit şi cred că a bănuit tot timpul că există ceva ce i-am ascuns.

— Aşa să fie?

Expresia amuzată, jucăuşă dispăru de pe chipul comisarului, iar Micaela privi în zare spre Riddargatan.

— M-am gândit să discut cu Rekke despre asta. Am şi clauze de confidențialitate pe care vreau să le semnați, şi tu, şi el. Pentru că, înțelegi, mă aflu într-o situație foarte delicată.

Micaela ajunsese să-şi imagineze deja o serie de situații delicate înainte să răspundă.

— Cum adică?

— Am nevoie urgentă de cineva care poate da de nişte urme şi am auzit că Rekke e capabil să citească locuri şi oameni ca dintr-o carte deschisă.

— Uneori poate, răspunse ea schiţând un zâmbet vag. Alteori ajunge să se îndoiască de toate. Ar trebui să aibă mai multă încredere de sine.

— Un Sherlock fără vanitate, cu alte cuvinte.

— Aşa ceva, spuse ea zâmbind din nou. Ce vrei să-l întrebi?

— Despre fotografie. Totul e foarte interesant din cauza momentului în care a fost făcută şi mă întreb...

Ezită o clipă.

— N-ai vreun număr la care poate fi contactat, în afară de mobil?

Ea clatină din cap.

— Cred că are o întâlnire.

— Treaba e, vezi tu, că am fost dezamăgiţi, continuă comisarul. Ancheta e închisă de mult timp, fapt pentru care putem mulţumi guvernului, nişte canalii, că veni vorba. Pe de altă parte, sunt destul de mulţi în jurul meu în care n-am încredere. Şi cum am spus, avem nevoie de ajutorul cuiva care poate potrivi un puzzle, iar contribuţia voastră în cazul arbitrului aceluia e legendară printre noi. De aceea mă gândeam...

Ochii îi scânteiau oarecum mefistofelic.

— La ce te gândeai?

Se aplecă instinctiv, pregătită să audă un mare secret.

— Că aş putea fi un pic imprudent.

Bun, îşi zise Micaela.

— Lucrurile stau cu totul altfel decât atunci, continuă Hellner. Însă dacă încep să vorbesc, atunci tu şi Rekke trebuie să înţelegeţi că nu puteţi spune nimănui ce auziţi. Vă pot chiar închide dacă faceţi asta.

— Înţeleg.

— Ce bine! Şi cum am spus, am documente de semnat, plus ceva drăcovenii tehnice.

Căută în servietă.

— Aşa ceva, explică el, arătând spre o cutie gri-metalic. O cutie de bruiaj pentru telefoane mobile.

— Desigur, spuse ea.

Îşi luă în mână telefonul, care sună chiar atunci. De data asta, chiar era Natali. Ridică privirea spre Hellner, care făcu un gest care spunea *Răspunde, dar nu mai mult.*

— Bună, Natali, sunt cam ocupată. Pot să te sun mai târziu?

Natali părea să nu audă şi începu pe dată să-i spună că Lucas nu fusese acasă azi-noapte şi că era destul de sigură că întâlnise o tipă, o fată mică, finuță, genul de adolescentă. Îl auzise vorbind la telefon, fusese o convorbire îngrozitoare. Micaela făcu un pas în lateral, ca să nu audă şi comisarul Hellner.

— Părea ceva serios?

— Neah, răspunse Natali. E mai mult ca un joc răutăcios. Nu pare să-i facă bine nici lui, iar în ultimele zile mi-a fost teamă, Micaela, iartă-mă că spun asta. Dar e prima oară când mă sperie.

— Lucas nu ți-ar face niciodată rău.

— Nu mi-e teamă pentru mine, răspunse Natali.

— Cine crezi că ar putea s-o pățească atunci?

— Când a vorbit cu fata aia, a făcut un gest oribil cu mâna, aproape ca şi cum ar fi rupt gâtlejul unei păsări. A fost înfiorător, Micaela, cred că are legătură cu certurile voastre. Parcă a luat-o razna de tot. Poți vorbi tu cu el?

— Sigur, o să încerc.

— Dar nu-i spune că te-am sunat.

— Promit. O să-ți dau de ştire. Acum trebuie să mă întorc la treabă. Ai grijă de tine, încheie ea pe un ton pe care probabil nu-l mai folosise niciodată cu Natali.

După ce închise, se întoarse spre comisarul Hellner. Acesta se uită îmbufnat la ea, vrând parcă să întrebe despre ce era vorba. Dar renunță până la urmă şi nu făcu decât să-i ia telefonul şi să îl pună în cutia lui de bruiaj. Apoi coborâră mai departe spre Strandvägen şi Canalul Djurgårdsbrunnsviken.

— Îți transmit salutări de la colegul tău Jonas Beijer, care ne mai ajută câteodată, continuă Hellner.

— Cea spus Jonas?

— A spus că eşti o polițistă bună, dar că toată divizia din Solna îl vorbeşte de rău pe Rekke. Poți înțelege de ce?

Micaela se gândi.

— Nimeni nu-l place pe cel care vede mai mult decât noi, ceilalți. Nimeni nu vrea să se simtă chior, răspunse ea.

Hellner pufni în râs, dar deveni rapid serios şi cu toate că Micaela înțelese că avea să audă ceva nou şi poate tulburător, se gândea tot la Natali.

Ce îi spusese ea de fapt?

•

Poate că totul era o greşeală. Lucas avea presimțiri rele, nu numai din cauza lui şi a voinței impetuoase de a-i face rău Juliei. Primise informații contradictorii de la Alice, avocata cu care vorbise.

Nici ea nu părea să ştie ce vrea, iar acum, oprindu-se la o benzinărie la ieşirea din Onesta şi sunând conform înțelegerii, aflase că femeia aştepta un ordin, un fel de confirmare. Deocamdată, Lucas trebuia să rămână pe poziții şi să nu facă nimic imprudent. Fierbea, nu alta. Ce aiureli erau astea?

Doar el făcea ce voia. Nu-i dădea ea ordine. Dar când era pe punctul de a spune asta şi a închide, Alicia transferă apelul şi la celălalt capăt îl auzi pe bărbatul cu care avusese o scurtă conversație mai înainte. Aşa că nu mai reuşi să-şi exprime revolta. Cuvintele i se opriră în gât. Ceva în vocea

interlocutorului lui îl făcu să murmure doar „sigur, sigur”, ca un şcolar. Când ieşi din benzinărie şi o văzu în maşină pe Julia, cu ochii ei mari şi agitați, se enervă şi mai tare. Trânti uşa. Vocea aceea îl făcuse să se simtă mic. Cine naiba se credea ăla?

— Ce-ai făcut? întrebă Julia.

— Nimic, răspunse el şi îi întinse o Cola light luată în grabă la casă în benzinărie.

— Ai sunat pe cineva? Şi eu am nevoie...

— Nu, întrerupse el. Am mers doar să fac pipi.

Merse mai departe pe E4 bătând darabana nervos pe volan şi începu să se gândească din nou la Micaela. Dacă e ceva dat naibii, atunci nu e decât din vina ei, nu a altora.

•

Rekke aştepta la cafeneaua de la Motorklubben când William Fors se apropie cu pas relaxat pe trotuar. Viața părea să îi surâdă. Arăta la fel de îngâmfat ca odinioară, cu pantalonii lui de golf şi geaca de iahtman şi toate alea. Nimic nu arăta că s-ar afla într-o situație nefericită şi poate că nici el nu pricepea. *Beati pauperes spiritu,* fericiți cei săraci cu duhul.

Pe de altă parte, nici Rekke nu avea motive să fie înfumurat. Nu încăpea îndoială care dintre ei petrecuse zile frumoase în lumina soarelui şi care stătuse acasă cu privirea întoarsă spre sine. William părea şi el să observe asta, cu o oarecare satisfacție.

— Hans, salută Fors şi se aşeză. Ce ți s-a întâmplat? Ultima oară când te-am văzut, vorbeai în Aula Magna şi toți stăteam cu gura căscată la cuvintele tale înțelepte.

— Amabil din partea ta să-mi aminteşti de zilele mele mai bune. Tu, în schimb, pari să o duci foarte bine acum.

— Nu mă plâng. Bursa creşte şi handicapul meu în materie de golf se vindecă.

— Minunat. Cine ar putea cere mai mult? Atunci înseamnă că vei rămâne puternic şi dacă mă iau de tine, spuse el reuşind să-l tulbure măcar puţin.

William privi neliniştit spre apă.

— De ce să sapi în povestea aia? E veche şi îngropată de mult timp.

Rekke îşi trecu mâna prin păr şi îl privi pe William în ochi.

— Îngropată? Omorul neelucidat al persoanei pe care am iubit-o cel mai mult? Cum ar putea fi vreodată îngropat şi uitat?

— N-am avut intenţia să te rănesc, Hans. Dar cum este considerat omor neelucidat? Credeam că a fost supradoză.

Rekke avu grijă să mai rămână tăcut un moment.

— A fost tot timpul o moarte neelucidată, reluă el. Doar că nu am văzut destul de clar pe vremea aia. Îmi lipsea mai ales axa poveştii, soarele alarmant în jurul căruia se învârteau toate celelalte.

— Ce vrei să spui?

— Colierul de perle pe care i l-am cumpărat.

William se foi.

— Nu a fost găsit?

— Am căutat de nenumărate ori şi i-am contactat pe toţi marii comercianţi specializaţi în perle orientale, dar fără succes. În schimb, am aflat ceva: dacă ar fi apărut pe piaţă un astfel de colier, cunoscătorii ar fi auzit despre el, iar informaţia ar fi ajuns la mine. Am înţeles că persoana care l-a luat trebuie să-l fi păstrat ca trofeu, ca amintire. Logic, acea persoană – un bărbat, aşa am crezut mereu – ar trebui să fie înstărită. Altfel, tentaţia de a se dispensa de colier ar fi fost mult prea mare. Mi-am dedicat mult timp să schiţez profilul infractorului. Cine ar ţine un obiect fatidic şi de o asemenea valoare acasă ani la rând? Să fie cineva care se uită la el cu regularitate, cumva satisfăcut, amintindu-şi

momentul morții ei? Aşa mi-am imaginat întotdeauna şi m-am gândit că, în pofida semnului roşu de la ceafă, sau poate tocmai pentru că era atât de neînsemnat, colierul fusese atent desprins de la gâtul Idei. Am văzut un soi de senzualitate în mişcare, o solemnitate de hoț, o pângărire prudentă, dar acum...

Îl prinse pe Fors de încheietură.

— Da? răspunse Fors cu nervozitate în glas.

— ...am înțeles că am greşit. Uită-te şi tu.

Rekke scoase colierul din buzunar şi îl puse pe masă. Avea o licărire, o lumină dintr-un alt timp. În perlele în care se reflecta lumina soarelui întrezăreai toate culorile curcubeului şi o clipă înțelese şi Rekke cum de fusese capabil să cumpere ceva atât de elegant. Podoaba îl făcea şi astăzi să-şi piardă răsuflarea şi nu încăpea îndoială că îl impresiona şi pe Fors.

— Frumos, nu-i aşa?

William se uită neliniştit în jur, de parcă Rekke ar fi pus pe masă nişte mărfuri de contrabandă.

— Da, foarte, mormăi el.

— Dar ce trebuia să-ți arăt e asta: uită-te la clemă.

Rekke întoarse colierul şi i-l întinse.

— De calitate, rezistentă, nu-i aşa? Cu toate astea, e ruptă.

William aprobă din cap şi împinse înapoi colierul.

— Nu vrei să vezi şi tu?

El clătină din cap.

— Bine, dar clema de aici... vezi... e ruptă. Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, răspunse William privind departe.

— Înseamnă violență şi de obicei ce premerge violența?

William Fors îşi coborî privirea spre masă.

— Agresiunea, bombăni el.

— Bun răspuns, dar şi violenţa. Violenţa premerge violenţa, iar eu am văzut pe buza superioară a Idei o rană a cărei importanţă o înţeleg abia acum. A încercat să deschidă gura ca să ia aer. Sigur era afectată de alcoolul şi opiaceele din corp, dar a fost ajutată să se sufoce. Văd clar acum şi nu pot să mă împac cu ideea că atunci m-ai minţit.

— N-am minţit, răspunse William, aruncându-i o privire imploratoare chelneriţei, de parcă ea l-ar fi putut salva.

Dar aceasta, o tânără cu o tunsoare pixie, părea total dezinteresată.

— E greu să nu fii văzut, Wille. Nu-i uşor nici să fii prea vizibil. Dar îţi comand eu. Ce doreşti?

— Un pic de apă şi un cappuccino ar merge, Hans.

— O apă şi un cappuccino, vă rugăm, strigă Hans.

Chelneriţa reacţionă imediat şi luă comanda.

— Nu ţi-ai pierdut autoritatea. Sunt impresionat, spuse William într-o tentativă de a detensiona atmosfera.

— Dar cum am spus... continuă Rekke. Am recitit azi-noapte interogatoriul tău şi ai făcut o greşeală.

William începu să se joace cu colierul.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că Ida nu voia să se simtă ca împărăteasa Chinei.

William îşi trase mâna peste faţă nervos.

— Da, exact. Aşa a zis. Ştii cum era ea. Al naibii de...

Tăcu, de teamă să nu-i scape ceva nepotrivit, iar Rekke se aplecă şi îl ţintui cu privirea.

— Exact, Wille, ştiu cum era. Şi de-asta te-am şi crezut când ai zis că ar fi putut să arunce ea colierul în Canalul Djurgårdsbrunnsviken. Dar acum, când citesc documentele anchetei, văd că declaraţiile tale sunt diferite de ale altor martori din acea seară.

— De ce aş minţi despre aşa ceva?

— Ca să dai o explicație alternativă dispariției colierului, desigur, şi nu, nu spune nimic. Nu veni cu scuze idioate.

— N-am de gând.

— Bun, pentru că dacă tu ai omorât-o şi i-ai furat colierul, am să te zdrobesc. Nu mă dau bătut până nu dovedesc asta şi te trimit la închisoare. Dar dacă ai văzut ceva şi nu spui pentru că ți-e frică sau pentru că ai promis să-ți ții gura, am de gând să te protejez ca pe aliatul meu cel mai important. Îl caut doar pe cel care l-a ținut în mână şi a tras de el.

— L-am văzut pe fratele tău.

— Cum?

Rekke auzise, fireşte, dar nu putea concepe. Magnus îl indusese în eroare de multe ori şi complotase adesea împotriva lui, dar să fi fost amestecat în moartea Idei Aminoff era dincolo de orice imaginație. Îl țintui cu privirea, ca să-şi dea seama cât de important era secretul.

— Nimic, zise William, ca şi cum deja îşi regreta cuvintele.

— Ciudat, comentă Rekke. Mi s-a părut că tocmai ai spus că l-ai văzut pe fratele meu.

— Da, dar...

Rekke respiră adânc, conştient că nu-şi permitea să se înfierbânte.

— Mă gândesc la Claire Lidman, spuse el.

— La Claire Lidman? repetă Wille, de-a dreptul uimit de schimbarea bruscă de subiect.

— Exact, continuă Rekke cu toată răceala de care era în stare. Mă întreb ce legătură ai avut tu cu dispariția ei.

Wille păru şi mai îngrozit.

— N-am avut nicio... se bâlbâi el.

— Sigur? Cine minte într-o anchetă a poliției, poate uşor să mintă şi în alta.

— Să nu îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva!

— Ba îndrăznesc, Wille. Dar te pot şi proteja.

— Nu şi în cazul ăsta.
Rekke îl studie.
— E chiar atât de rău?
— Da.
Rekke se sili să zâmbească.
— Poate sunt un fel de detectiv, dar nu sunt polițist sau avocat, ca să îmi fac griji pentru elemente atât de neînsemnate în context ca sperjurul sau protecția infractorului. Dacă nu le-ai omorât nici pe Claire, nici pe Ida, aş putea să fac apel la pactul de confidențialitate ca psiholog. Dar altfel...
— Ce?
— Dacă nu vorbeşti, Wille, atunci o să fiu ca un câine de vânătoare. Oricum o să descopăr totul şi atunci nu voi fi la fel de blând.
— Nu te recunosc, Hans.
— Nu, e adevărat. Uciderea celor pe care îi iubesc îmi eclipsează caracterul amabil. Nu te-ai dus acasă după ce ți-ai luat la revedere de la Ida, aşa cum ai spus.
— Am mers direct acasă, se apără Wille.
— Serios?
— Locuiam atunci pe Styrmansgatan şi-mi aduc aminte că abia am putut să descui uşa.
— Erai beat?
— Eram criță şi acasă era deranj. Eram amețit rău.
— Şi ce s-a întâmplat?
— M-am aşezat pe marginea patului şi am început să sun tipe cu care fusesem. E o treabă din aia de beție, ştii tu. Începi să suni lumea ca disperatul.
— Nu eu, Wille. Tu!
— Bine, eu. Să continui, sau vrei să-mi faci morală?
— Continuă.

— Însă am nevoie de garanții. Nu vreau să citesc pe undeva despre asta sau să mă sune poliția sau mai ştiu eu ce.

— Am invocat acordul de confidențialitate şi e sfânt pentru mine. Dar, pe de altă parte, tu chiar trebuie să vorbeşti, este parte din contractul nostru, nu-i aşa?

— Da, da, doar lasă-mă o clipă.

Rekke aprobă din cap.

— Sigur. Deci ce s-a întâmplat?

— Ce pot să spun? continuă Fors. Pentru că nu mi-a răspuns nimeni sau cine mi-a răspuns doar m-a rugat să mă duc la naiba, am ieşit din nou. Nu cred că aveam vreun plan de fapt. Speram doar să se întâmple ceva şi am tot umblat vreo oră, dar până la urmă am ajuns pe Torstenssonsgatan şi am stat acolo ca un idiot la poarta Idei.

— Doar ai stat.

— Poate am şi strigat „Ida, Ida, iertare”, ceva de genul ăsta. „Hai să vorbim numai, lasă-mă să intru”. Eram jalnic, Hans, nu mai zic altceva. Dar la un moment dat s-a deschis poarta clădirii şi a ieşit un tânăr cu sacou închis, şi mi-am dat seama imediat, după limbajul corpului, că se întâmplase ceva. Parcă s-a împiedicat când a ieşit şi eu strigam „Alo, alo”, iar el s-a întors şi am văzut că era Magnus. La naiba, Hans, îți jur, nu l-am văzut aşa niciodată. Părea tulburat de-a binelea şi a venit spre mine fără să-şi țină bine echilibrul, nu pentru că era beat, ci pentru că era răvăşit, şi nu-mi amintesc de fapt ce a spus, în afară de un lucru. „Nu ai fost aici”, aşa a zis. „Nu ai fost aici”.

— Iar tu te-ai conformat întocmai.

— N-am atins-o. Nu ştiu nimic despre ce i s-a întâmplat. Mi-ai promis că rămâi de partea mea, Hans.

— Cu condiția să spui adevărul, continuă Rekke şi aruncă o privire spre oraş.

Spre mirarea lui, o văzu pe Micaela mergând spre Nobelgatan, însoțită de un domn scund, mai în vârstă, cu ochelari de soare rotunzi.

Treizeci şi şapte

Cerul se mai înnorase şi nu era multă lume pe afară, iar paşii lor scrâşneau pe potecă. Mai sus erau vilele elegante ale diplomaților, împrejmuite de garduri şi prevăzute pe alocuri cu ferestre cu gratii. Micaela se uită la comisarul Hellner, care fusese reținut şi îngândurat o vreme. Acum îşi dregea glasul ca înaintea unui discurs sau a unei mărturisiri.

— Cu numai un an în urmă, ar fi fost inimaginabil să merg aşa cu tine, pregătindu-mă să-ți vorbesc despre Claire Lidman. Dar cum am zis, situația s-a schimbat.

— Ce s-a întâmplat?

Zâmbi puțin trist şi îşi scoase ochelarii de soare.

— Putem spune, din păcate, că nu mai avem de ce să ne facem griji. S-a întâmplat deja ce ne-a fost teamă că o să se întâmple, iar acum vrem doar să întindem o mână şi să sperăm, întrucâtva egoist, că o să primim ajutor.

— Nu cred că înțeleg.

— Nici nu trebuie. Nu aşteptăm până dăm de Rekke?

— Fă-mi doar o mică introducere mai întâi, să pricep despre ce-i vorba.

Hellner se opri şi clătină din cap.

— Nu, nu! Să aşteptăm, altfel trebuie să mă repet. Dar bine... da, vezi tu... nici măcar nu mai sunt prea consecvent.

— Consecvența e supraapreciată, încercă ea.

Comisarul râse dezarmat.

— Bine, iată pe scurt: Claire Lidman trăieşte. Dar de asta v-ați dat deja seama. Sau, mai bine spus, sperăm că

trăieşte. Ultimul semn de viață pe care l-am primit de la ea a fost în martie anul acesta, nu cu mult înainte de a fi făcută fotografia aceea.

Micaela tresări şi îşi încordă atenția.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— A dispărut pur şi simplu. Niciuna dintre persoanele noastre de contact nu a mai dat de ea, ceea ce ne îngrijorează foarte tare. Dar noi ştiam, datorită camerelor de supraveghere şi a unor martori, că a vizitat Veneția, ceea ce nu-i e caracteristic. Nu-i stătea defel în obicei să viziteze astfel de locuri publice. Dar poate ar fi mai bine să o iau de la început, mai pe scurt.

Micaela aprobă din cap, iar Hellner încetini pasul şi îşi coborî vocea.

— Şi ce urmează Rekke ştie deja, aşa că pot intra şi în povestea asta. La sfârşitul anilor 1980, ne-am hotărât să pornim o ofensivă împotriva crimei organizate. Am rămas consternați să constatăm că până şi companiile financiare şi băncile serioase acceptau tot mai des capital provenit din activități criminale. Majoritatea acceptau pentru că banii erau bani; ăsta era spiritul vremii. Dar altora le era teamă, şi pe bună dreptate. Mureau şi dispăreau oameni şi foarte puțini erau puşi sub acuzare. Era ca o otravă în societate, iar noi primiserăm instrucțiuni din partea guvernului să luăm măsuri. Inițial, a fost un proiect comun european. Erau şase sau şapte agenții naționale din Europa care colaborau şi am primit numaidecât resurse şi oameni. Rămânea doar întrebarea: de unde să începem? Să pornim de la nişte agenți neînsemnați şi de la ei să ajungem mai sus, sau dimpotrivă, să începem cu un peşte mare şi să atragem atenția imediat? Ne-am decis pentru a doua variantă şi a apărut imediat un nume.

— Gabor Morovia.

— Exact, era alegerea perfectă: fermecător, ager, matematician şi prieten al puterii, amic cu oameni gen Putin, deşi pe atunci acesta era un simplu funcționar KGB la Dresda. Dar Morovia avea o poveste fantastică şi, dintre toți ticăloşii pe care i-am luat în considerare, din jurul lui dispăreau cei mai mulți oameni. Mulți fuseseră arşi sau torturați până la moarte şi toți ne simțeam extrem de motivați. Trebuia să-l închidem pe diavolul ăsta. În acelaşi timp, am fost avertizați că n-am avea nicio şansă. Se spunea că are protectori puternici peste tot.

— Ca statul suedez, de exemplu, interveni Micaela.

— Da, dar asta a fost mai târziu. La începutul anilor 1990, în toamnă, ancheta asupra lui Morovia era proiect prioritar la nivel înalt şi s-a ivit şi o ocazie neaşteptată. Cu siguranță că poți să-ți dai seama despre ce era vorba. Claire Lidman a venit la Departamentul pentru investigarea criminalității economice dispusă să vorbească. Chiar eu am primit-o.

— Ce ştia?

— Era tulburată, era dimineață devreme şi nu cred că dormise prea mult. Îi era greu să stea jos şi avea ceafa înțepenită. N-a spus direct şi nici nu era un subiect despre care să-şi dorească să vorbească, dar mi-am dat seama imediat că i se întâmplase ceva care o motivase suplimentar. Se vedea pe ea că era furioasă.

— Ce voia să povestească?

— Ce ştia. Avea şi documente: însemnări, jurnale, liste de nume. Dar mai ales – şi asta a fost hotărâtor – avea informații care sprijineau ipoteza că una din prietenele ei de la şcoala din Londra fusese ucisă la Madrid.

— Sofia Rodriguez.

— Exact, şi în momentul în care am înțeles că-i putem confirma mărturia, am ştiut că l-am prins.

— Părea promițător, remarcă Micaela.

— Exact. Era un moment mare, întrevedeam un succes, în acelaşi timp, ne dădeam seama la ce risc o expuneam şi am început să luăm măsuri ca să le oferim protecție şi ei, şi soțului ei.

— Deci Samuel făcea parte din ecuație la început?

— Oh, da, n-aveam de gând să-i despărțim, mai ales că era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Claire. Îl iubea pe Samuel şi spunea tot timpul că nu se descurcă fără el.

— Totuşi, el nu a urmat-o.

— Nu, Claire s-a panicat brusc şi s-a răzgândit. Ni s-a părut de neînțeles şi am purtat multe discuții lungi cu ea din cauza acestei crize. Dar a refuzat să se lase înduplecată. De-abia apoi am înțeles, când noi şi poliția spaniolă i-am regizat moartea.

— Ce anume?

— Că aştepta un copil.

— Deci e adevărat?

Trecură pe lângă o vilă masivă din cărămidă, unde două femei râdeau într-un balcon.

— Exact, era însărcinată, continuă Hellner. Dar nu ştia cu cine. Cel mai probabil, desigur, era copilul lui Samuel şi era o veste bună, o întâmplare fericită. Claire şi Samuel încercau de multă vreme să aibă copii, iar ea îşi dorea foarte mult o pauză şi ceva nou pentru care să trăiască. Dar exista un risc, unul mic, să fie copilul lui Morovia, ceea ce ar fi fost catastrofal, zicea ea, iar noi eram de acord. Deci înțelegi…

— Spera şi în acelaşi timp era îngrozită.

— Da, iar săptămânile treceau, iar ea voia şi nu voia să facă avort. Nu-i era uşor bietei femei. Cu toate astea, am avut şi zile luminoase. Am plasat-o pe Claire într-o locuință protejată, într-o cabană din Alpi, la granița cu Austria. Avea gărzi, fireşte, şi unul dintre noi era tot timpul cu ea. Mai stăteam şi eu acolo uneori. Seara, când beam ceai şi jucam şah – primeam lecții de la ea, vreau să spun –, aveam

discuții serioase despre viață. O frământa gândul că Samuel o credea moartă şi îmi amintesc că-mi făceam griji să nu ia legătura cu el. Totul trebuia făcut cu cea mai mare atenție.

— Desigur.

— Dar am făcut şi planuri complicate pentru o eventuală reîntâlnire, pentru că trebuia să fie copilul lui Samuel. Trebuia să fie. Aşa spunea Claire tot timpul şi până la urmă ne-a convins şi pe noi, toți visam la un final fericit al poveştii. Ne bucura ideea că soțul şi soția se vor regăsi alături de un copil şi am discutat îndelung cum să-l aducem acolo pe Samuel şi să-i explicăm dispariția. Era ceva uriaş din toate punctele de vedere.

— Dar nu era copilul lui Samuel, sau cum?

Hellner îi aruncă o privire care o făcu să creadă că poate copilul era totuşi al lui Samuel.

— Am fost toți foarte uşurați după naştere. N-am să uit niciodată discuția cu Claire. Avea o aşa bucurie în glas... continuă comisarul, ridicându-şi privirea spre Muzeul Tehnic aflat în fața lor.

* * *

Când Rekke o văzu pe Micaela spre Nobelgatan, simți o împunsătură de dorință, dar poate şi de regret. Ar fi trebuit să fie mai bun cu ea. Apoi se întoarse înverşunat spre William Fors.

— Continuă! îl îndemnă el.

— Am fugit acasă, atâta tot. Şi a doua zi, pe seară, am auzit că Ida murise. Stăteam şi mă uitam la ştiri. La numai o jumătate de oră după aceea, Magnus a sunat la uşă. Nu părea să arate mai bine. Nu cred că dormise vreun pic. În mână avea un plic cu poze primite printr-un curier, pe care le-a aşezat pe masa din bucătărie. Erau neclare, făcute cu un teleobiectiv pe întuneric şi mi-a trebuit un moment înainte să pricep despre ce era vorba. Era o întreagă serie de fotografii cu Magnus ieşind de pe Torstenssonsgatan şi se

putea vedea, exact cum văzusem şi eu, că era tulburat şi şocat. Magnus a pus pozele una câte una pe masă până când...

— Ai apărut şi tu într-una din ele.

— Da, într-una din fotografii eram noi doi discutând şi eu arătam dacă nu şocat, cel puțin ca şi cum aş fi avut ceva de ascuns, aşa că m-am speriat. Se vorbea deja de suspiciuni de omor. Am întrebat cine a făcut pozele, dar Magnus n-a vrut să-mi spună. Mai bine să nu ştiu, aşa a zis. „Dacă e să trec asta sub tăcere, atunci trebuie cel puțin să pricep ce s-a întâmplat”, am strigat eu şi atunci mi-a povestit. Primise un apel în toiul nopții. Cineva – nu a spus cine – îl sunase şi îi spusese că fratele lui a pățit ceva grav.

— Eu?

— Da, Hans, tu. Era urgent, îi comunicase vocea, şi îi dăduse adresa din Torstenssonsgatan, iar Magnus a plecat în grabă. Susținea că habar n-avea că acolo stă Ida. N-a făcut decât să fugă în noapte, iar când a ajuns acolo, Ida era moartă în pat. Evident că acesta era motivul convorbirii. Cineva voia ca el să o vadă şi să devină implicat în poveste.

O clipă, Rekke nu mai auzi ce spunea William Fors. Îl vedea numai pe Magnus în fața lui, Magnus din vremea în care nici nu puteai să ghiceşti în el un amator de jocuri de putere, ci doar un tânăr preocupat de sine, care nu mergea niciodată la concertele fratelui său pentru că nu suporta să stea în umbra lui. Această persoană – figura aproape înduioşătoare a fratelui mai mare care nici nu ştia ce să facă cu voința lui obstinată de a reuşi în viață – putea oare să poarte un secret de o asemenea anvergură? Era greu de crezut, şi totuşi... trebuie să fi fost adevărat, părea adevărat sau mai degrabă – Rekke se adună şi puse colierul în buzunar – pe jumătate adevărat.

— Şi nu există multe persoane pe care le cunoaştem capabile să dea un astfel de telefon.

— Nu, poate că nu, însă pe atunci nu îl cunoşteam. Auzisem doar că este necruțător şi periculos, aşa că mi-am ținut gura tot timpul. Îmi pare rău, Hans.

— De necrezut că nici nu bănuiam ce-mi ascundeai.

— Pe atunci încă nu erai faimosul profesor Rekke.

Eram orb şi surd, îşi spuse el, apoi îl întrebă pe Fors:

— Şi pozele au reapărut mai târziu, nu-i aşa?

William Fors tresări.

— De unde ştii?

— Ceva a fost, de v-ați ploconit aşa în negocierile cu Axel Larsson.

William Fors îşi privi mâinile.

— Mda, ai dreptate, desigur. Alicia Kovács, colaboratoarea lui Morovia, ne-a amintit de ele.

— Deci Ida mea a jucat fără voie un roi chiar şi în acel context. Iar statul a pierdut câteva miliarde.

— Totuşi ne-am luat revanşa destul de bine.

— Da, doar ați avut-o pe Claire Lidman.

— Am fost o echipă şi ne-am luptat pentru dreptul nostru.

Rekke îşi trecu mâna peste frunte.

— Dreptul vostru de a prăda.

— Am făcut ce-am putut, bâigui Fors.

— Chiar ai făcut tot ce-ai putut?

— La vremea aia, Cartaphilus avea un bun renume.

— Dar tu ştiai cum stăteau de fapt lucrurile. *Non omnes infortunati corrupti.*

— Cum?

— Nu toți nefericiții sunt corupți, William. Dar tu erai deja. Dispari şi suferă. O să iau legătura cu fratele meu, pentru că din povestea ta lipseşte ceva.

Se ridică şi chiar atunci primi un SMS de la Micaela şi văzu că are şi câteva apeluri pierdute.

Treizeci şi opt

La ora 3:52, în dimineaţa zilei de 23 iulie 1991, sus, în Alpi, nu departe de Garmisch-Partenkirchen, Claire Lidman, născută Wilson, dăduse naştere unui fiu care nu scotea un sunet.

Era îngrijorător de tăcut. Se auzeau numai mişcările moaşei Hanna, niciun ţipăt de copil, nici măcar un scâncet. E mort, îşi spunea ea. Lui Claire i se părea perfect rezonabil, nu numai drept consecinţă morală. Bănuia din zâmbetul reţinut al Hannei şi din paşii ei nervoşi, şi, sincer, nu fuseseră durerile mai degrabă chinurile iadului decât un purgatoriu?

Nu părea să fi înţeles corpul încă de la bun început că născuse ceva mort, lipsit de viaţă, sau pe jumătate monstruos? O duruse într-un fel care nu putea fi sănătos sau natural, iar ea închisese ochii şi încercase să se piardă în epuizare, în realitatea că durerile cele mai mari trecuseră deja. Dar fireşte că nu exista uitare, nici graţie divină. Creatura, copilul, micuţul mort, fusese aşezat pe ea. Era un salut şi un rămas-bun în acelaşi timp. *Te-am omorât născându-te,* îi spuse ea. *Mi-am pus setea de răzbunare mai presus de viaţă şi de iubire, Iartă-mă, Maică sfântă a lui Dumnezeu.*

Dar chiar când era disperarea mai mare, simţi o mişcare, o mână care îi prindea pielea şi mici răsuflări grăbite, şi deschise ochii. Să încerce să se uite?

— E băiat, o anunţă Hanna. Un băiat zdravăn, care a avut o călătorie dificilă. Însă îşi va reveni. Trăsăturile feţei arată bine.

— Deci va supravieţui?

— Da, Claire. Felicitări!

Încercă să înţeleagă şi să se bucure, dar înainte să asimileze noile veşti, revenea ceea ce o ţinuse trează nopţi la

rând: Cine este? Fiul celui mai bun om pe care îl cunoscuse? Sau al celui mai rău?

— Cu cine seamănă? întrebă ea.

— Seamănă cu tine.

Nu era un răspuns. Era o eschivare. Îşi coborî bărbia şi privirea ca să-l poată vedea pe băiat şi îl mută cu grijă pe piept. Era greu, un lucru promiţător. Se gândi la greutatea lui Samuel pe pieptul ei. Îi simţea din nou mirosul şi braţele, îşi aducea aminte de o întreagă lume pierdută pe care o schimbase – pe ce? Pe nimic. O scurmare în tot ce îi făcuse atâta rău. Apoi trase cu ochiul la bebeluş şi văzu o mică persoană specială. Încreţit, subţirel, gâfâind, cu o privire intensă, ca a unui om care tocmai fusese salvat de la înec. Închise ochii.

Imaginea băiatului îi rămase pe retină şi se combină cu amintirile ei. Nu e niciun Morovia. O cuprinse o bucurie pe care imediat încercă s-o oprească. *Nu trage concluzii pripite,* îşi spuse. Bebeluşii sunt fiinţe străine. Dar se uită mai îndeaproape şi deveni tot mai convinsă. Recunoscu fruntea şi buzele lui Samuel şi îl aşeză pe băiat strâns lipit de ea. Părea că inima lui bate în ritm cu a ei. Stătea nemişcată, total epuizată, respirând greu, adânc, şi imaginându-şi cum avea să-l sune pe Samuel şi să refacă tot ce fusese distrus.

•

Asta să fiu eu? Întrebarea nu era nouă pentru Julia. Şi-o pusese de multe ori în ultimul an şi nu era nimic de mirare. Se maturiza şi îşi căuta o nouă identitate şi, totodată, îşi confrunta vechiul sine cu cel nou, de adult.

Ziua părea promiţător de luminoasă. Niciun nor pe cer, iar Lucas conducea încet căutând adresa. Era mai liniştit acum şi se simţea şi ea mai bine. Poate o ajuta peisajul. Era pitoresc şi idilic, plin de căsuţe vechi de lemn şi mici grădini. Era o Suedie mai bătrână, o lume ca-n cărţile lui Astrid Lindgren. Deschise radioul pe canalul de ştiri. Se

sărbătorea ziua națională în întreaga țară. Se crease agitație în jurul unui mic partid xenofob, Democrații Suediei. Urmă un necrolog a lui Ronald Reagan, care murise în ziua precedentă. *Tear down this wall,* îl auzi spunând. Preşedintele Bush vorbise în Normandia. Lucas închise radioul.

— Nu suport s-aud prostiile astea.

— Încercam să urmăresc, bâigui ea.

Lucas nu răspunse, iar ea se gândi la tatăl ei, cum obişnuia să stea adâncit în ziare în fiecare dimineață şi cum îşi ridica uneori privirea, mereu dornic să discute starea lumii sau să țină o mică prelegere. Avea într-adevăr nevoie să îl sune.

— Te rog, Lucas, îmi dai telefonul?

— Ideea era să nu folosim mobilele, nu aşa am spus?

— Dar tu ai sunat.

Ura nota supusă din propriul glas.

— Mai târziu, acum trebuie să găsesc adresa.

Mergea încet, uitându-se în jur. La un moment dat, dădu din cap, frână şi opri motorul. Ăsta să fie locul? Vila din fața lor era departe de a fi hotel, însă era mai mare decât celelalte case de pe stradă. Era albă, recent zugrăvită, cu o terasă largă. Julia îşi puse din nou aceeaşi întrebare: Asta să fiu eu? *Cineva căreia nu i se dă voie nici măcar să asculte ştirile?* Mai departe, în curtea vecină râdea o femeie. Ceva din râsetul ăla îi făcea rău, de parcă aparținea unei lumi de care fusese separată. Chiar atunci, Lucas coborî din maşină.

Avea un spate lat şi amenințător, iar Julia îl privi aplecându-se lângă un garaj cu două uşi şi scoțând nişte chei de sub un ghiveci verde. Îi făcu semn să se apropie, iar ea coborî din maşină cu mişcări prefăcut nerăbdătoare, de parcă Lucas dobândise o nouă putere nevăzută asupra ei. Dar poate acum voia să îi facă pe plac pentru a-şi recupera

telefonul. Deasupra lor, pe fațada casei, trona o cameră de supraveghere gri, ca un ochi rece şi gol.

Lucas îşi încordă umerii şi se întinse, iar ea îl urmă îndeaproape când deschise uşa şi intră. Julia privi în jur. Ce amenajare de interior mai era şi asta? De niciun fel, ar spune. Impersonală şi aerisită, totuşi cam luxoasă, ca un salon de aeroport.

Păşiră într-o bucătărie mare, proaspăt renovată şi apoi pe o terasă care dădea într-o grădină ce nu putea fi observată din afară, cu piscină şi jacuzzi.

— Nu trebuia să stăm la hotel? întrebă ea.

— Aici e mai bine, o casă întreagă numai pentru noi.

Julia nu se simțea mai bine nicăieri şi îşi aduse aminte de convorbirea pe care o auzise dimineață.

— De ce ne aflăm aici de fapt?

Lucas o privi ca şi cum cuvintele ei îl răneau. Dar se lumină la față şi se apropie de ea.

— Dacă nu e bine, atunci fugim în altă parte.

Julia aproape că înțelese că el îşi dorea ca ea să spună „da, hai să plecăm”. Cu toate astea, clătină din cap şi spuse că va fi foarte bine, cu siguranță.

— Atunci aduc bagajele, ne schimbăm şi facem baie?

Nu avea niciun chef să facă baie, însă nici nu voia să fie plictisitoare sau să ia lucrurile în răspăr. Voia să-şi ia telefonul înapoi. Aşa că aprobă din cap. El plecă, iar când se întoarse părea mai mulțumit şi, cu un rânjet vag, deschise fermoarul genții sport şi scoase un slip albastru. Dacă într-adevăr fusese nesigur mai devreme, nu se mai cunoştea nimic. Se schimbă chiar în fața ei şi un moment rămase complet gol lângă piscină.

Ea se simți afectată şi merse în bucătărie, unde îşi puse costumul de baie cumpărat de la Nisa anul trecut. Slipul era cam larg şi se întrebă a treia oară: Asta să fiu eu? apoi păşi

din nou în soare. Lucas îi zâmbi şi se aruncă în apă cu o mişcare brutală, hazardată.

Julia intră cu atenție, de teamă să nu-i alunece slipul dacă sare în piscină. Simți apa rece şi atinse cu degetele de la picioare fundul piscinei, când Lucas se îndreptă spre ea şi o împinse spre margine. Şi cu toate că îl lăsa să o sărute şi să o prindă de şold, îşi dorea să fie în altă parte. Ba chiar începuse să-şi ciulească urechile după paşi care ar fi putut-o salva.

•

Micaela şi comisarul Lars Hellner mergeau mai departe de-a lungul apei spre Djurgården.

— Deci era copilul lui Samuel, spuse ea.

— Aşa credeam, răspunse Hellner. Aşa ne spuneam, însă cu sugarii este dificil. Nu se putea spune nimic sigur, iar Claire nu voia să facă un test de paternitate. Spunea doar: „E copilul lui Samuel. Simt în sufletul meu”. În acelaşi timp, nu îi dăduse niciun semn lui Samuel şi ne ținea în loc cu acuzarea. În general, una spunea, şi alta făcea. Singurul lucru evident era că îşi crea o legătură solidă cu fiul ei şi desigur că eu nu am mare experiență în domeniul ăsta. N-am copii, dar pricep că e ceva nemaipomenit de special. Şi nimeni nu se îndoia că era singură şi expusă şi că avea nevoie să se ataşeze de cineva. Şi totuşi, Micaela, totuşi...

— Ce?

— A depăşit toate limitele. S-a dedicat întru totul băiatului. Avea să îl cheme Jakob, al doilea nume al lui Samuel. Se țicnise de tot, stătea tot timpul cu el lipit de piept şi-l pupa pe obraji. Era frumos, o imagine arhetipală. Dar nouă ne era teamă să nu ne pierdem concentrarea şi avântul, mai ales că...

Ezită, în fața lor era un alergător, un domn obosit trecut de vârsta mijlocie, care se apropia gâfâind de ei. Mai departe, spre Djurgården, pădurea devenea tot mai deasă.

— Aşa, reluă ea după ce alergătorul se îndepărtă.

— Ni se părea că nu mai avem spatele asigurat ca înainte.

— În ce fel?

— Şeful Poliției Suedeze începuse să ezite. Însă nu din proprie voință. Începuse să-i şoptească la ureche cineva de sus, una dintre puținele persoane din guvern care ştiau ce puneam noi la cale şi, din păcate, era ceva logic. Dacă-l prindeam pe Morovia, s-ar fi aflat că o bancă de stat suedeză nu numai că făcuse afaceri cu crima organizată, dar mai fusese şi implicată într-o luptă pentru nişte miliarde care aparțineau contribuabililor. Aşa încât eram tot mai îngrijorați în legătură cu viitorul anchetei. În iarna lui 1993, ajunseserăm într-o fundătură. Nu obținuserăm nimic, iar Claire se retrăsese cu băiatul ei, şi mi-e ruşine să spun asta, însă deveneam mai puțin stricți cu supravegherea. Atunci o mutaserăm în sud, într-un sat de lângă Limena, în nordul Italiei, într-o casă închiriată de un editor german. De câteva ori, a ieşit singură la cumpărături. Era un magazinaş la câțiva kilometri, nu era nimic de jur-împrejur şi vreun cap luminat trebuie să fi crezut că e lipsit de riscuri. Sau poate, există multe indicii în sensul ăsta, ea a fost cea care a tot insistat. „Nu mai suport, am nevoie de aer", aşa spunea tot timpul. Iar băiatul, Jakob, Doamne Dumnezeule, era un fenomen. Mergea când alți copii de vârsta lui abia învățau să se urnească de-a buşilea şi nu stătea locului nicio clipă. Parcă ai fi supravegheat o pisică sau o vulpe.

— Al cui era copilul? întrebă Micaela nerăbdătoare.

— Toate la timpul lor. Dar în apărarea bodyguarzilor italieni, Claire nu mai arăta ca înainte. Îşi vopsise părul altfel, avea un stil nou, o altă identitate, un fel nou de a vorbi, şi nici nu ieşea prea des singură.

— Dar a fost de-ajuns o singură dată.

— Da, din păcate. S-a produs catastrofa şi apoi n-a mai fost cale de întoarcere. Ancheta murise.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

Lars Hellner zâmbi, deşi vorbea despre o catastrofă, de parcă transferul de informații îl amuza. Asta o irita pe Micaela, care îi făcu semn, invitându-l să continue. Dar el nu răspunse. Îşi ridică în schimb servieta şi îşi scoase cutia de bruiaj.

— Când spun asta, vreau să fie şi Rekke de față. Am vorbit deja prea mult. Încercăm să-l sunăm din nou?

Ea aprobă din cap, îşi scoase mobilul şi se uită fix la el. Avea două apeluri pierdute de la Natali, prietena lui Lucas. Rămase pe gânduri şi uită de Hellner şi povestea lui. Îi reveneau în minte cuvintele lui Natali. O fată frumoasă, spusese ea. Lucas întâlnise pe altcineva, o femeie mai tânără. Erau un milion de tinere frumoase, şi cu toate astea... Hugo o avertizase – „cineva la care ții poate să o încaseze”.

Ar fi putut fi Julia? Nu, nu îşi spuse ea. Julia era dintr-o altă lume. Tocmai terminase liceul. Nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de un criminal cu 15 ani mai mare ca ea. Şi totuşi... Julia îşi schimbase stilul şi întâlnise pe altcineva; merita să verifice. Îl sună de îndată pe Rekke, aşa cum avusese de gând, dar el nu răspunse. Se uită la Hellner clătinând din cap.

— Nu răspunde?

— Nu, dar va da el un semn curând, spuse ea, şi îi veni în minte Vanessa.

Vanessa culegea toate bârfele cu viteza luminii. Poate ştie ea? Micaela se mobiliză pe dată şi sună. Vanessa răspunse cu un *Darling!* sonor, de parcă nu existase nicio secundă de controversă între ele.

— Bună, frumoaso! Doar o întrebare scurtă: Lucas umblă cu altcineva?

Vanessa ezită.

— N-ar trebui să spun.

La naiba! îşi spuse Micaela.

— Haide odată!

— Hugo zice că se vede cu o fată de condiție bună, care stă pe undeva, pe lângă voi.

— În Karlaplan?

— Aşa ceva, studiază artă sau prostii de-astea. Total neaşteptat.

Micaela înlemni şi se uită îngrozită la Hellner.

— Alo, ce se întâmplă? întrebă Vanessa care trebuie să fi perceput schimbarea.

— Te sun mai încolo, răspunse Micaela şi închise.

Apoi bombăni o scuză şi porni spre oraş. Hellner o strigă şi ea se gândi să se întoarcă. Doar îi fusese încredințat un mare secret. Nu proceda profesionist tulind-o pur şi simplu, şi nimic nu dădea de înțeles că Julia ar fi în pericol.

Lucas nu i-ar face rău fără motiv. Probabil nu voia decât să exercite presiuni asupra soră-sii, să o facă să cedeze. Dar era fata lui Rekke şi era din vina ei, şi îşi amintea ce spusese Natali despre mâinile lui Lucas. *De parcă sucea gâtlejul unei păsări.* La naiba, cum putea fi atât de prost să o provoace şi ea ce o să-i spună lui Rekke?

Poate că nimic, cel puțin nu încă, nu înainte de a afla mai mult. Îşi luă din nou telefonul şi o sună pe Julia. Observă şi că Hellner fugea după ea.

— Ce crezi că faci? strigă el.

Nu-i păsa de el. Mobilul Juliei era închis, la fel şi al lui Lucas. La naiba, la naiba! Ce se întâmpla? Se întoarse şi îi spuse lui Hellner că o să-l găsească pe Rekke şi o să se întoarcă de îndată ce putea. Apoi grăbi pasul, trecu pe lângă ambasada americană, cu arhitectura ei impersonală. Îşi strânse geaca de blugi pe ea. Aoleu, nu de mult se enervase pe Rekke că era aşa imposibil. Acum iată, acțiunile ei o puseseră în pericol pe fiica lui. Era într-o cu totul altă poveste. Fără să stea pe gânduri, îi trimise un mesaj, nimic

concret, numai câteva cuvinte că trebuie să vorbească fără întârziere, deşi încă nu ştia ce să îi spună. Poate doar ceva despre Claire Lidman şi Lars Hellner. O să vadă. Dar întâi de toate... trebuia să acţioneze. Dacă Julia ar păţi ceva, nu şi-ar putea ierta-o niciodată. Se opri brusc, cu doi porumbei zburătăcind în jurul picioarelor ei.

Ce trebuia să facă? Îi venea să strige: „Fă orice, Lucas, zdrobeşte-mă cât vrei, dar las-o în pace pe Julia!” îi scrise un SMS: *Doar las-o pe Julia Rekke în pace şi n-o să-ţi mai sap în mizerii.* Nu era bine; risca să-l provoace. Dar poate voia să aibă lucrurile în scris şi, de altfel, o simplă promisiune nu era nici pe de departe de-ajuns. Cu siguranţă că Lucas avea să ceară garanţii, cel mai probabil în forma unor complicităţi care să o lege de el. Alungă cu mâna porumbeii.

Era îngrijorător că amândoi aveau telefoanele închise. Putea să însemne că Lucas nu voia să le dea nimeni de urmă sau poate chiar plănuia vreo mizerie. Sau devenise ea paranoică? Poate, dar era vorba de Julia, nu-şi permitea să rişte. Se gândi că Lucas trebuie să-şi fi închis telefonul într-un loc anume, care i-ar putea da indicii despre ce punea la cale. În clipa următoare, sună Jonas Beijer. Nu s-ar zice că relaţia lor era la fel de simplă ca înainte, dar Jonas continua să flirteze tot timpul şi să fie serviabil. Pe deasupra, avea o poziţie importantă în secţia de infracţiuni grave din Solna. Ar putea fi de ajutor şi iată că răspundea din nou vesel.

— Ai dat de Rekke? întrebă el.

Micaela trecu direct la subiect.

— Acum am nevoie de ajutor cu altceva.

— Bine, răspunse el. Ascult.

— E vorba de Lucas, fratele meu. Trebuie să aflu ce antenă de telefonie i-a preluat ultima oară semnalul de mobil.

— Vrei să îmi spui şi de ce?

— Nu, încă nu.

Jonas rămase tăcut.

— Probabil glumeşti.

— Nu complica lucrurile, Jonas. Chiar sunt în rahat.

Bărbatul păru să reflecteze.

— Bine, spuse el. Dar, la naiba, n-o să fie uşor. Ştii la fel de bine ca mine că băieții ăştia schimbă cartela tot timpul.

— Verifică numai.

— Fac o încercare, doar pentru că e vorba de tine.

Micaela se gândi să spună ceva drăguț şi încurajator. Dar nici acum nu reuşi să zică tot ce avea de zis. Exact ca atunci când vorbise ultima oară cu Jonas, îl zări pe Rekke pe stradă, venind spre ea cu privirea absentă, apăsat de ceva.

Treizeci **şi** nou**ă**

Magnus tocmai se pregătea să urce în avionul spre Stockholm, când îl sună pe o linie securizată vechiul prieten al lui Hans, Herman Camphausen. Magnus îl căutase imediat după convorbirea lui cu Morovia şi îi dăduse de înțeles că era urgent, ceea ce, desigur, fusese imprudent. Ridica ştacheta în legătură cu ce era nevoit să dea la schimb acum.

— Herman, începu el agitat, ieşind din coada porții de îmbarcare. A trecut mult timp. Ce mai faci?

— Devin curios când sună un domn atât de ocupat, răspunse Herman. Tocmai mă uit la o poză AFP cu tine şi Putin. Păreți să vă distrați împreună.

Magnus îşi recăpătă de îndată încrederea în sine. *Eu şi Putin.* Totuşi nu suna atât de rău. Nu, nu avea de gând să stea cu pălăria în mână şi să se roage să primească informații. O să-i gâdile orgoliul acestui măscărici de servicii speciale până o să-l tragă de limbă.

— Am vorbit despre Morovia, spuse el.
— La naiba!
Magnus se simţi şi mai flatat. Aşa uşor era să schimbe raportul de putere! îşi spuse el lăsându-i lui Herman un răgaz, pentru orice eventualitate.
— Exact, a fost subiectul zilei, răspunse el cam aiurea.
— Ce-a spus Putin despre Morovia?
Magnus se întrebă dacă să inventeze ceva deosebit de interesant acum, că avea dovada fotografică a întâlnirii.
— Putin vrea să-l vadă împuşcat.
Herman Camphausen râse reţinut.
— Sună neverosimil să-l fi făcut tu să spună aşa ceva.
— Am glumit, dar exista şi un substrat serios. Şi m-am gândit că ar fi bine să ştii, dacă o să încerci să-ţi prinzi până la urmă inamicul.
— Nu e o noutate că Morovia şi Kremlinul nu se înţeleg, spuse Herman acum pe un ton mai circumspect.
— Nu, fireşte. Cel puţin de când a fost ucis Ciabarov, nu-i aşa?
Doar putea să vorbească şi despre elefantul din cameră.
— Dar Morovia s-a trezit la viaţă, continuă el. A vorbit şi a fost ameninţător.
— Sper că ai reuşit să-i faci cumva să-şi măsoare forţele?
— Nu, nu, nu...
Se strădui să pară mai serios.
— ...Sunt doar îngrijorat. Mi-e teamă că îl are din nou în vizor pe Hans.
De la poarta de îmbarcare i se făceau semne, dar el dădu din mână, respingând apelurile.
— S-a întâmplat ceva nou? întrebă Herman, acum mai serios.
Magnus se gândi că ar putea să-şi încerce norocul.
— Mi-e teamă că Morovia ştie că Hans v-a ajutat cu ancheta cazului Ciabarov.

Herman nu răspunse imediat, iar Magnus se chinui să-i interpreteze tăcerea.

— Nu pot comenta, Magnus, şi nici fratele tău nu poate. Dar…

— Da?

Închise ochii.

— Dacă lui Morovia aşa i se pare, atunci Hans ar avea nevoie de protecție sau trebuie mutat într-un loc sigur.

Trebuie să fie o confirmare, îşi zise Magnus, *asta trebuie să fie,* şi brusc nu mai ştiu ce să spună.

— Da, într-adevăr, răspunse el scurt. Dar, Herman, trebuie să urc în avion acum. Îmi tot fac semne. Să ținem legătura. Să-l închidem odată pe Morovia.

— Sper că nu ai iar ceva intenții ascunse, spuse Herman.

Magnus se prefăcu jignit.

— Poftim?... Nu, absolut deloc. O să am grijă ca Hans să fie în siguranță. Mai vorbim, spuse el, închise şi se gândi să facă exact ce a spus: să-l avertizeze pe Hans.

În timp ce scotocea după bilet şi paşaport, se gândi că familia e totul, sângele apă nu se face şi toate alea, dar instinctul de conservare domină. De aceea îi trimise un mesaj criptat lui Morovia, informându-l că Hans fusese într-adevăr consultat în ancheta Ciabarov, după care se urcă în avion. Îşi promise să discute cu Hans de îndată ce coboară din avion.

•

Lucas o prinse pe Julia mai agresiv decât avusese de gând, iar ea se zvârcolea şi încerca să scape. Îşi ieşise din fire şi o trăsese în jos sub apă, nu pentru mult timp. Dar fata parcă înnebunise. Totul devenise un circ îndrăcit şi trebui s-o ajute să iasă din piscină şi să o țină în timp ce tuşea şi gâfâia.

— Calm, nu faci decât să mă exciți, spuse el.

— Am înghițit apă, bombăni ea îndreptându-şi sutienul care alunecase.

Lucas se zgâia la pieptul ei, remarcând ce-al dracului de slabă era. I se vedeau coastele, iar spatele i se încovoia ca al unei pisici şi îi veni cheful s-o lovească din nou. Doar să o pedepsească puțin pentru că arăta atât de dezagreabil. Dar poate că ea îşi dădu seama de intenție. Tresări, iar el, în loc să se repeadă la ea, trânti un şezlong care căzu cu o bufnitură sonoră. Atunci Julia țipă de parcă ar fi văzut un şoarece. *Copil răsfățat!* îşi zise el. O prinse strâns şi îi spuse, fără voia lui, câteva cuvinte blânde, inclusiv „iartă-mă". Orice, numai s-o calmeze. Se săturase de tot. Simțea că putea să facă în orice clipă ceva nebunesc.

Dar dacă aşa se întâmpla, atunci Micaela era de vină. Voia să-i distrugă viața, cu toate că făcuse totul pentru ea, o salvase chiar şi de tatăl lor. Taică-su fusese un biet ticălos în ultimii ani. Stătea doar aşa, nemulțumit, scriind plângeri pe biletele lui de surdomut. *Sunt îngrijorat pentru tine, Lucas. De unde ai banii ăştia?* Tata nu avea nimic de-a face cu asta. Trebuia să se bucure că aducea cineva bani. Era şi indulgent. O lăsa pe Micaela să umble haihui şi tot timpul se văita: *Mă necăjeşte caracterul tău, Lucas,* scria el. *Nu-ți pasă deloc de buna-cuviință omenească?*

Spre sfârşit, voia să îl țină pe cât posibil departe de Micaela. Considera că e de datoria lui s-o despartă de fratele ei. Întrecea orice limită. Pentru că cine avea de fapt grijă de familie? Nu tata. Ci el, Lucas, singurul bărbat adevărat din familie; cât despre ce făcuse el mai târziu, fusese obligat. Apăruse o ocazie în acea dimineață de iarnă, devreme, şi profitase de ea. Era capabil de aşa ceva, şi uneori, chiar şi acum, mult mai târziu, se retrăgea şi revedea episodul în sinea lui. Fusese atât de uşor, aproape elegant, doar o împingere, apoi o cădere şi nici măcar un țipăt.

Momentul îl marcase într-un fel. Se născuse a doua oară când îl împinsese pe taică-su peste balustradă. Apoi se debarasase de toate cărțile, zugrăvise şi îşi creașe propriile reguli, propria lume, iar în ea nu era nimeni mai important decât Micaela. Erau el şi ea împotriva lumii şi totuşi... La naiba! Îl dezamăgise la modul cel mai rău posibil, cățeaua nenorocită. Reveni brusc în prezent; probabil că, furios, ajunsese s-o strângă şi mai tare pe Julia, care-l lovea în picioare.

— Dă-mi drumul! şuieră ea.

Lucas tresări. Era o furie pe care nu i-o mai văzuse până acum. Dintr-odată, Julia avea tupeu, iar el îi dădu drumul şi merse după un prosop. I-l aşeză pe spate şi spuse din nou „iartă-mă" – într-un fel de record personal la scuze –, după care o şterse atent pe spate. Ea îi dădu voie, iar el se întrebă dacă n-ar fi bine să se ducă după şampania aceea din frigider. Dacă ar fi fost să facă o fotografie şi să i-o trimită Micaelei, ar fi fost bine să arate veseli şi îndrăgostiți. Aşa ar fi avut cel mai puternic efect, însă nu apucă să aducă nimic. Julia îşi încordă corpul ascultând, sperând.

Se auzise ceva?

El nu sesizase, dar înainte remarcase ceva: Julia părea să aibă un fel de superputere. Înțelegea situația repede, punea lucrurile cap la cap mai rapid decât orice altă persoană pe care o cunoscuse el şi da, acum auzea şi el. Era o maşină pe stradă, care se opri. Apoi opri şi motorul. La naiba, la naiba! Doar nu venise cineva aici? Promiseseră să-i lase în pace. Pe de altă parte... vorbiseră despre un mesaj, o confirmare. Se întâmplase ceva? Se blestemă că le luase banii ăia nenorociți. Aşteaptă, aşteaptă. Ce se petrecea? Cineva deschisese poarta. Puteau măcar să sune. Acum se auzeau paşi. Îl enervă că Julia părea mai degrabă plină de speranță decât speriată. Voia s-o salveze cineva de el?

— O să am eu grijă de tine, îi spuse.

•

Linda Wilson avea impresia că e pe punctul de a se prăbuşi. Urcă şi îşi închise mobilul. Destul pentru astăzi. Nu mai era în stare să vorbească cu nimeni, nici măcar cu Claire, dacă printr-o minune ar bate la uşă.

Nu mai auzise un cuvânt de la ea luni în şir; nu că ar fi fost ceva neobişnuit. Nu avuseseră niciodată o legătură foarte strânsă, parţial din motive de securitate şi parţial pentru că trecuseră anii. Dar acum senzaţia era diferită şi observă şi la Hellner că ceva nu mergea deloc bine. A murit şi e vina mea, îşi spuse ea.

Multă vreme, Linda fusese furioasă pentru că sora ei abandonase totul, chiar şi relaţia lor, ca să prindă un bărbat care, orice s-ar zice, îi făcuse mult bine. Gabor Morovia o propulsase pe Claire în lumea bună, o ajutase să obţină slujbă şi avere. De ce să te înverşunezi împotriva unei astfel de persoane? Nu putea înţelege; de-abia când a fost prea târziu a priceput. Există lucruri care nu pot rămâne nepedepsite. Există lucruri pe care trebuie să le opreşti chiar dacă ar fi să plăteşti cu viaţa sau cu libertatea ta.

Ultima oară când luase legătura cu Claire, după toată procedura cu semnături de care fusese nevoie, sora ei era în drum spre Veneţia. Fusese chemată acolo cumva, primise un ultimatum, un ordin, însă nu voia să dea detalii. Totuşi, Linda pricepuse imediat că era o călătorie importantă, altfel Claire n-ar fi vizitat un asemenea oraş turistic. Se ţinea în umbră, iar Linda aşteptase încordată să primească un raport după aceea. Dar nu dăduse niciun semn de viaţă şi fusese lansată o operaţiune de căutare. Toate forţele se mobilizaseră în secret. Însă nu reuşiseră să obţină decât imagini neclare de la camere de supraveghere şi mărturii nesigure.

Cel mai fericit scenariu la care putea spera Linda era ca sora ei să-şi fi pierdut încrederea în relaţiile ei din poliţie şi

să se fi retras. Deşi nu credea. Se întâmplase ceva îngrozitor şi, pentru a mia oară, se întreba cum se putea ca lucrurile să fi mers atât de prost.

Totul începuse, era convinsă, cu gaşca de la London School of Economics: Alicia, Claire şi Sofia, trei fete pe care Linda le invidia de moarte. Păreau să aibă totul: erau frumoase, deştepte, pline de ambiție şi, una peste alta, aveau parte de un geniu carismatic – un matematician ungur talentat şi bogat – care le deschisese uşile şi le introdusese în elita financiară. Părea un vis devenit realitate şi la vremea aceea erau momente când Linda îşi dorea să i se întâmple ceva lui Claire. Sora ei părea că avea mult prea mult, în timp ce ea era condamnată la o viață banală. Dar, de fapt... Ar fi trebuit să fie invidioasă pe ea şi pe simplitatea vieții ei. În timp ce ea zburda de la o slujbă de chelneriță la alta, Claire era atrasă pas cu pas în infracționalitate. Semnase un pact cu diavolul din care nu puteai ieşi decât pe calea frumoasei Sofia Rodriguez – prin moarte şi chinurile iadului. Dumnezeule, cât îi era de ruşine! Comportamentul ei era de neiertat. Odată cu Claire, pierduse singurul sprijin adevărat în viață şi nimeni nu-i explicase – în orice caz, nu pe cât de apăsat ar fi fost nevoie – de ce dispariția ei era atât de necesară. Nu se putea abține să nu o considere o măsură egoistă, aproape răutăcioasă, şi nu-şi amintea nimic mai clar decât morga din San Sebastian.

Nu va uita niciodată mirosul înăbuşitor şi femeia carbonizată de pe suprafața de oțel, toată şarada blestemată pe care fuseseră obligate să o joace. Detestase totul încă din primul moment. Aproape că voia să fie Claire cea care murise. Atunci, i se părea că ar fi meritat. Da, poate că Linda voia să se răzbune pe ea pentru caracterul ei integru şi lipsa de compromis.

Pe deasupra, ce gând oribil, probabil visase să fie văzută de bărbatul care o vrăjise pe sora ei. Poate de aceea se lăsa manipulată aşa uşor. Aşa trebuie să fi fost, şi da, de o mie de ori da: ar fi trebuit să dea alarma când, într-o bună zi, apăruse chiar în spatele ei pe Sibyllegatan. Îi luase ceva timp să înțeleagă cine e, pentru că părea cu totul altfel decât îşi închipuise. Avea o durere pe chip, o notă blândă în ochii verzi şi era îmbrăcat simplu, în blugi şi geacă de piele. Arăta ca un oarecare, doar că mai stilat, mai plin de tact şi, fără îndoială, o văzuse. O făcuse să se simtă specială.

„Tu eşti de fapt cea mai interesantă dintre voi două”, spusese el şi o invitase la un pahar într-un mic restaurant chinezesc din apropiere, iar acolo îi remarcase vocea. Era o voce de care se lăsa purtată, care o făcea să se simtă în siguranță şi o absorbea cu totul. Şi nici nu spusese prea multe. Nici nu trebuise să dezvăluie că sora ei nu murise. Morovia părea să ştie deja că trăia, iar Linda nu prea mai ştia şi altceva despre ea. Hellner şi ceilalți avuseseră grijă să nu îi dea prea multe informații. Dar un fel de pistă tot îi dăduseră.

Morovia trebuie să fi pus lucrurile cap la cap, doar se spunea că e un geniu. Îi era greu să poarte povara ideii că-i scăpase ceva în ziua aceea, dar asta era. Nu putea decât să accepte. Acum trebuia să compenseze, atât cât se putea, şi să aibă grijă ca sora ei să fie din nou în siguranță. Doamne, cât de greu era totul!

Patruzeci

Existau momente care prevesteau catastrofa. În perioada când stătea în nordul Italiei, lângă Limena, Claire mergea uneori fără gărzi de corp la un magazin alimentar de pe marginea drumului, printre lanurile cu porumb, undeva în

pustiu. Fiul ei, Jakob, abia împlinise trei ani şi era slab ca o scândură. Era sub standarde în toate măsurătorile de greutate şi înălțime, însă le depăşea din toate celelalte puncte de vedere: vorbire, abilități motrice, cogniție.

Claire era nespus de mândră. Îl îmbrăcase în pantaloni scurți şi o cămaşă ca albastrul cerului. Magazinul se afla într-o clădire de piatră galbenă cu ferestre albe. Nu vindea doar mâncare, ci şi haine, jucării şi unelte de grădinărit. Jakob sări repede înăuntru cu picioarele lipite unul de celălalt. Fiecare pas era o aventură pentru el pe vremea aceea şi, ca de obicei, schimbă câteva vorbe cu Francesca, tânăra fiică a proprietarului, care-şi irosea viața la casa de marcat şi, tot ca de obicei, ieşiseră ținându-se de mână.

Plasele erau evident prea grele, iar pe Claire o durea genunchiul. Însă era o zi minunată, fără nori, şi era plăcut să ieşi fără gărzi de corp şi să scapi de oftaturile lor la capriciile şi invențiile băiatului. Nu se vedea nicăieri niciun semn îngrijorător şi nici ce se întâmplase nu fusese prea dramatic, cel puțin nu în aparență.

Jakob scoase din buzunar o minge şi o prăjitură de ciocolată în ambalaj roşu, clar un mic furt, dar făcuse ochii atât de mari şi se arăta atât de vesel, că n-ar fi putut pricepe că a făcut ceva rău. Cu toate astea, îl trase de urechi.

Băiatul rămase atât de surprins, că nici nu o luă la fugă, ci rămase acolo, cu buza de jos tremurând, iar ea avu nevoie de ceva vreme până să recunoască, fie şi în sinea ei, ce se întâmplase. Nu despre furt era vorba.

Ci despre privirea şi zâmbetul lui Jakob când îşi scosese lucrurile şi faptul că expresia feței lui nu-i amintea deloc de a lui Samuel, ci dimpotrivă, o făcuse să-şi aducă aminte ce ar fi vrut să uite: Gabor, care îi zâmbea amenințător şi o ruga să se dezbrace şi să stea nemişcată la oglindă. Gabor, care îi şoptea că avea să ardă ca Sofia dacă îl dezamăgea. O serie de amintiri îngrozitoare se deşteptară la un singur

zâmbet al băiețelului pe care-l iubea şi îl lăsă s-o ia la goană când îşi reveni din împietrire.

Îl văzu dispărând pe drum într-un mic nor de praf, în timp ce se lăsa să cadă în genunchi cu plasele pe drumul pietruit.

•

Rekke venea cu paşi hotărâți spre Micaela, pe lângă reşedințele diplomatice aflate pe malul apei. *Este din nou el însuşi,* îşi spuse ea. Oricum asta e direcția şi ar fi fost fantastic dacă situația n-ar fi fost de aşa natură încât să fie nevoită să-l trimită din nou în întuneric. Cum ar putea să formuleze vestea? *Lucas, fratele meu, se vede cu fiica ta...*

Decise să amâne mărturisirea. Oricum n-ar fi putut face mare lucru. Trebuia să-i localizeze întâi şi de aceea se hotărî să treacă totul sub tăcere deocamdată şi să aştepte noi informații de la Jonas Beijer. Poate nu era aşa mare grabă. Ce voia Lucas era să o facă să înceteze să sape în viața lui şi marele lui avantaj era amenințarea, nu o infracțiune dusă până la capăt. Ar trebui să fie linişte până o să dea chiar el un semn. Îşi coborî privirea în pământ.

Era doar... habar n-avea ce sentimente i-ar putea trezi o fată ca Julia. Dorință, hybris, invidie, voința de a poseda sau de a zdrobi?

— Bună! salută ea.

Rekke arăta cam sălbatic. Albul ochilor era brăzdat de firicele roşii şi îşi strângea pumnul drept. Era pe punctul de a spune ceva când îi vibră mobilul. Se uită surprins la număr şi făcu un gest nervos cu mâna.

— Trebuie să răspund, spuse şi se retrase.

Îl auzi vorbind în germană şi notă că se încrunta tot mai tare. Când se întoarse, privirea nu îi mai era la fel de concentrată; se uită pe lângă ea spre apă şi, într-un fel, îi era recunoscătoare pentru asta.

— Mi-ai trimis mesaje? întrebă Hans.

Micaela voia să ştie ce apel primise.

— M-am întâlnit cu un comisar de la investigarea criminalității economice, răspunse ea, care vrea să semnezi nişte acorduri de confidențialitate. A lucrat mulți ani la ancheta Claire Lidman.

Rekke se întoarse spre ea, după câte se părea, era pierdut în cu totul alte gânduri. Ținea încă pumnul strâns.

— Deci chiar trăieşte?

— În martie, trăia. Cred că acest comisar, Lars Hellner îl cheamă, vrea să apeleze la tine ca să înțeleagă ce s-a întâmplat.

Rekke aprobă din cap spre ea, cu un aer absent.

— Aha, serios? Dar mai întâi trebuie să dau de fratele meu, Magnus.

— De ce?

— Nici nu ştiu ce să spun. Tocmai am aflat că ar trebui să-mi asigur măsuri de securitate. Magnus a... nici nu-s în stare să concep.

Părea aproape şocat, până când privi spre potecă şi se lumină cumva fără logică.

— Dar uite... Vine comisarul tău Hellner, cu servietă şi ochelari de soare cu tot. Se pare că l-ai părăsit brusc.

Nu-l întrebă cum de ştia că bărbatul era Hellner, cu atât mai puțin cum şi-a dat seama că l-a părăsit brusc. Îi făcu semn comisarului să se apropie şi arătă spre Rekke, de parcă găsise ce căuta. Atunci Hellner se lumină la față şi veni spre ei făcând o mică reverență.

— Ce onoare! Câte am auzit despre dumneavoastră! spuse el.

•

Lars Hellner nu exagera. Auzise multe despre Rekke. Numele lui tot apăruse pe parcursul ultimilor 15 ani, iar Hellner îşi dorea de multă vreme să-l implice în activitatea lor. Însă până la urmă Rekke fusese considerat recuzabil şi

poate, în orice caz potrivit unora, nu tocmai de încredere. Cu toate acestea, profesorul avusese o contribuție de maximă importanță la anchetă fără ca ei să ştie atunci; aflaseră mai târziu. Un înalt funcționar din serviciile secrete germane îi ceruse sfatul din proprie inițiativă. Se pare că fusese cu noroc. Profesorul văzuse o întreagă lume în două urme de pantof în cenuşă. Cei puşi în temă încă vorbeau despre asta. Cel mai rău însă era că până la urmă nu mai avea importanță. Bătălia era pierdută şi fuseseră obligați să-i dea drumul lui Claire. Nu-i rămăsese decât să se descurce mai mult sau mai puțin singură şi nimeni nu ştia de ce parte era acum; din păcate, puțin probabil de partea legii. Era un caz aşa de nefericit, iar fiul ei... Hellner nu voia să se gândească la el. Ar fi trebuit să se ocupe mai bine de ei.

— Sincer. E o bucurie să vă întâlnesc, o mare onoare.

— Bucuria e de partea mea, răspunse profesorul zâmbind cam îngrijorat. Partea supărătoare e că nu numai Claire a fost dată în vileag. Se pare că şi eu. Aşa că, dacă e să vă ajut, trebuie să ne grăbim.

— Bineînțeles, bineînțeles, spuse Hellner începând să scormonească agitat prin servietă.

Patruzeci şi unu

Catastrofa se întâmplase într-o zi obişnuită, când soarele era foarte sus pe cer. Claire începuse să facă afaceri cu acțiuni şi instrumente financiare derivate sub noul său nume şi investea în imobiliare. Dar, în primul rând, era mamă. Jakob rămăsese aproape nesănătos legat de ea şi reacționa puternic la zgomote, lumină şi mirosuri, la schimbări de ton şi de expresie facială.

— Eşti supărată pe mine, mamă? întreba el tot timpul, şi totuşi nu era niciodată supărată pe el, cu excepția acelei dăți.

Reacționa la cea mai mică schimbare din privire sau expresie, potrivea piese de puzzle ca maniacul şi se juca permanent cu piesele de şah. Îl iubea cu disperare, dar uneori se enerva teribil pe el. În ziua aceea, când se ducea la magazinul alimentar, tot fără gărzi de corp, mergea atât de aproape, că era obligată să se uite la picioare sau să meargă în zigzag ca să nu se împiedice de el.

Francesca stătea la casă, cu părul lăsat pe spate şi cu bluza descheiată. Nu avea mai mult de 20 de ani şi era un avantaj pentru magazin. Băieții cumpărau ceva în plus ca să-i atragă atenția şi fiecare dintre ei credea că e îndrăgostită de el. Dar cel mai mult îi plăcea să stea de vorbă cu Claire sau Sara, cum o chema de o vreme. Francesca nu ştia nimic despre ea, nimeni din zonă nu ştia, şi puținele lucruri pe care credeau că le ştiu erau false şi inventate. Cu toate astea, Francesca îşi dăduse seama că venea din lumea bună şi se lumina mereu când o vedea apropiindu-se.

Dar în ziua aceea, părea misterioasă şi timidă şi roşi când ajunse Claire la ea.

— Ce-i cu tine? o întrebă Claire.

— N-am voie să spun.

— Atunci nu spune.

— Te caută un bărbat, unul stilat, bogat.

Francesca se înfiorase toată în timp ce-i povestea şi poate se aştepta la aceeaşi reacție euforică şi din partea lui Claire, sau măcar la un semn de curiozitate sau tensiune. Claire aprobă simplu din cap şi spuse „Aha, ca să vezi”. Apoi plăti ce cumpărase şi ieşi foarte calmă, însă trebuie să-l fi strâns prea tare de mână pe Jakob.

— Au! făcu el.

— Iartă-mă, bombăni ea şi, fără să-i dea drumul, butonă la telefon în lista de contacte.

Fireşte că ar fi trebuit să-şi sune imediat gărzile sau să dea semnalul de alarmă. Cu toate astea, mergea ca amorțită pe drum, dându-şi seama că venise din nou momentul să se mute. Rămăseseră prea mult timp aici. Soarele o ardea în ceafă şi simțea transpirația pe spate. Pe lângă ei trecu un tractor şi grăbi atunci pasul, iar Jakob se văzu silit să alerge pe lângă ea.

— Ce este, mamă? Ce este?

— Nimic, îl asigură ea. Hai doar să ne grăbim un pic.

Îl ridică pe umeri. Era încă ciudat de uşor. El o prinse încordat de păr, de parcă era un cal, şi ea privi în depărtare, dincolo de drum. Mai jos erau pârâul şi povârnişul, iar de acolo trebuia doar să o ia la stânga spre pădure, să urce panta şi erau acasă. Va fi bine. Transmise o alertă, iar gărzile urmau să ajungă în numai câteva minute.

Îl lovi uşor pe Jakob peste picior şi îi ceru să îi lase în pace părul.

În depărtare, se auzi o maşină cu motor silențios. Mergea încet şi Claire aşteptă să-i depăşească, făcându-i chiar şi un semn ca şi când i-ar fi cerut să treacă. Dar maşina se târa în continuare în urma lor, ca un animal de pradă pregătindu-se de atac. Claire îl dădu jos pe Jakob de pe umeri şi se pregăti să se arunce în şanț cu el şi să pornească peste câmp.

Imediat, maşina se opri. Se auziră uşa deschizându-se şi trântindu-se la loc şi paşi care se apropiau şi dură ceva înainte să îndrăznească să se întoarcă. Nu înainte ca Jakob să întrebe:

— Mamă, cine e ăla?

Atunci se uită la silueta care se apropia. Era neschimbat, cel puțin la prima vedere. Purta un costum de in de culoare

kaki, o cămaşă albă şi o pălărie, ca un gangster din filme, şi o privea cu ochii lui verzi, cu nuanțe schimbătoare.

— O să mor? întrebă ea în engleză.

— Da, draga mea.

Scoase o armă dintr-un toc ascuns în sacou, iar ea apucă să-şi spună că era un plus: cel puțin n-o s-o lase să ardă de vie.

— Cum ne-ai găsit?

— N-am crezut niciodată invenția aia a voastră cu accidentul, răspunse el şi îşi duse mâinile la piept. Am simțit în inima mea că trăiai, dar cum vezi şi tu, a durat ceva să te găsesc. A fost o sarcină anevoioasă. Te-au ascuns bine.

— El e fiul tău.

El nu părea să audă. Se uită spre lanul de porumb, ridică arma şi-şi lăsă privirea să cadă pe pieptul ei, ca şi cum acolo voia să țintească. Avea pantofii surprinzător de murdari, iar fruntea şi bărbia îi erau transpirate. Avea buzele uscate şi crăpate şi nu se bărbierise de o zi sau două. Poate era şi el tulburat şi părea să fi îmbătrânit.

Dar mâna îi era fermă şi paşii hotărâți. Claire îl trase pe Jakob lângă ea, deşi desigur că ar fi trebuit să-l împingă cât de departe posibil.

— El e fiul tău, repetă ea.

— Nu mai am niciun fiu.

— Uită-te la el, Gabor. Este al tău.

Nu era încă foarte sigură, în orice caz, uneori spera că nu e adevărat, dar acum profită de ocazie.

— Nu mai are pe nimeni în afară de mine şi este al tău, monstru blestemat ce eşti!

Gabor nu se uita la Jakob, de parcă nu voia să vadă sau să se lase influențat. Dar apoi coborî totuşi privirea şi îl examină, rapid mai întâi, apoi mai îndelung, mai intens, şi atunci se întâmplă ceva cu el. Peste chip îi trecu o umbră.

Ochii îi deveniră stinşi şi confuzi, izbucni în lacrimi şi mâna îi tremura.

— Mi-am pierdut băiatul, spuse el. A murit în mâinile mele şi nimeni nu poate...

Tăcu, îşi coborî arma şi o îndreptă de această dată spre Jakob. Claire apucă să strige când se auzi împuşcătura. Apoi se lăsă o tăcere îngrozitoare.

* * *

Julia asculta paşii care se apropiau şi la început i s-au părut bineveniți. Lucas o speriase şi se bucura de întrerupere. Dar acum era agitată. Cine vine fără să bată la uşă? Apoi răsuflă uşurată. Un bărbat în costum gri, cu un aer amabil şi deloc primejdios, venea spre ea cu zâmbetul pe buze. Să fie proprietarul casei? Poate o fi vreo neînțelegere cu închirierea, îşi zise ea şi îi aruncă o privire în spate lui Lucas.

Lucas părea şi el nedumerit. Julia se înveli cu prosopul şi ridică privirea spre bărbat, care plecă şi se întoarse cu un halat de casă pe care i-l întinse. Ezită un pic înainte să îl ia. Toată situația părea ciudată, dar se înveli totuşi cu el; era prea mare, însă o încălzea şi îi mulțumi bărbatului, care-i răspunse în engleză:

— Pentru nimic, plăcerea mea.

Apoi se aşeză pe unul din şezlongurile de lângă ea.

— Scuze, cine eşti? întrebă ea.

— Aveam drum pe aici, răspunse el.

Era un răspuns straniu, iar Julia se uită din nou la Lucas, care acum părea iritat şi furios. Ce se întâmpla? Devenea tot mai prostdispusă.

— Cum adică?

Bărbatul, care degaja o anumită strălucire şi avea o voce care o tulbura, răspunse calm:

— Îmi pare rău că v-am deranjat. O să vă explic. Dar poate mai întâi trebuie...

Se uită şi la Lucas. Apoi se scuză, se ridică, merse la el şi-i vorbi cu voce joasă. Julia nu auzi nimic. Aştepta doar, sperând că se întâmplase ceva bun, dar o îngrijoră că Lucas păru să se înfurie.

— Iartă-mă, spuse bărbatul când reveni. Cum te simți? o întrebă, aşezându-se la loc şezlong.

Avea un ceas scump şi vene vizibile pe mână.

— Mai bine. Dar aş avea nevoie de telefon.

Bărbatul o studie concentrat şi zâmbi melancolic.

— Atunci o să avem grijă să-l primeşti. Ai văzut mobilul tinerei doamne? strigă el.

Dar Lucas clătină din cap, cu toate că el îl luase, ca să poată avea acel „weekend fantastic” împreună. Juliei îi venea să strige: „Adu-l odată! Nu fi idiot!” Dar devenea tot mai nesigură pe situație şi întrebă pe un ton amabil dacă n-ar putea să împrumute telefonul bărbatului.

— Bineînțeles, spuse el.

— Trebuie să-l sun pe tatăl meu, explică ea, văzând că acesta nu făcea nicio mişcare spre buzunar.

— Crezi că e îngrijorat?

— Sunt destul de sigură. Tu ai copii?

Nu ştia de ce pusese întrebarea. Probabil era o încercare de a-l înțelege mai bine şi de a afla de ce nu-i dădea mobilul imediat. Îl privi mai atent. Costumul cădea bine pe el, părul îi era brunet, des şi pieptănat spre spate cu cărare la mijloc; avea trăsături distincte şi clare, deşi asimetrice, într-un mod pe care nu-l putea identifica exact. Dar poate era ceva legat de ochii lui; păreau să aibă mai multe culori, lăsând o impresie care te contraria. Era cam de vârsta tatălui ei. Poate chiar te ducea cu gândul la el, cu aceeaşi privire pătrunzătoare, aceiaşi ochi melancolici, deşi zâmbetul nu era la fel de cald; de fapt, cum ar fi putut fi cald acum?

— Am avut doi băieți.

Se gândea dacă să-l întrebe ce li s-a întâmplat sau mai bine să ignore răspunsul şi să ceară din nou telefonul.

— Dar nu-i mai ai?

— I-am pierdut.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Ar fi trebuit să-şi țină gura, dar întrebarea venise de la sine, din politețe sau curiozitate, sau pur şi simplu pentru că simțea că era important să ştie.

— Unul dintre ei a murit într-un atentat cu bombă.

Julia tresări.

— Ah! făcu ea.

— Îl chema Jan şi era băiatul cel mai uimitor pe care ți l-ai putea închipui. N-avea decât nouă ani, dar era deja maestru la karate şi judo; l-am învățat chiar eu.

— Deci era un *fighter.*

Julia încercă să zâmbească.

— Da, răspunse bărbatul cu seriozitate exagerată. Era puternic şi sigur pe sine.

— Şi celălalt fiu?

— N-a fost niciodată ca Jan.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu cred că ai înțelege. Era slab. Îl cunosc pe tatăl tău.

— Îl cunoşti?

Îi repugna că spusese despre celălalt fiu că era slab. O surprinse şi mai neplăcut că îl cunoştea pe tatăl ei.

— Da. De multă vreme.

— Cum se face?

— Părinții noştri se cunoşteau. Dar tatăl lui, bunicul tău, l-a distrus pe tatăl meu. Nu şi-a mai revenit niciodată.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Apoi ne-am întâlnit în copilărie. Tatăl tău avea un profesor care voia să concurăm şi să ne măsurăm unul cu altul.

Julia înghiți în sec tulburată şi se uită spre Lucas.

— Te puteai măsura cu el?
Bărbatul avea o expresie de parcă întrebarea l-ar fi amuzat.
— Da, puteam. Dar concurența era pe măsură. M-a fascinat întotdeauna persoana lui. Ai moştenit ceva din abilitățile lui?
Ea clătină din cap speriată.
— Nu. Sunt doar o fată obişnuită.
— Poate vei putea să demonstrezi opusul.
— Ce vrei să spui?
Bărbatul nu răspunse. Îşi luă telefonul şi ea uită pentru o clipă natura antipatică a insinuării. Poate chiar va putea să-l sune pe tatăl ei. Dar individul nu îi dădu mobilul; se uită doar la un mesaj primit.
— Pot împrumuta telefonul?
O privi din nou, iar ochii îi sclipeau euforic.
— Mi-ar fi plăcut să-l am aici pe tatăl tău. Însă, din păcate, lucrurile s-au cam complicat.
Cuvintele lui aveau o notă sinistră.
— Cum adică?
El întârzie cu răspunsul.
— Aş vrea să vadă.
Julia nu voia să ştie ce trebuia să vadă tatăl ei. Nici nu voia să ghicească. Deveni în schimb foarte atentă, de parcă ar fi presimțit că viața ei depindea de cum observa şi înțelegea situația, şi erau două lucruri pe care le pricepu imediat.
Exista o ruptură între Lucas şi acest bărbat. Era mult mai vădită acum, când Lucas se îmbrăca lângă piscină, cu mişcări furioase şi sfidătoare. Se gândi că ar putea să-i asmută unul împotriva celuilalt, creându-şi posibilitatea de-a o şterge. Dar o îngrijora că auzise şi alți paşi afară.
Celălalt gând era că în povestea celor doi fii se ascundea ceva crucial. Îi trecu prin cap inclusiv că ar fi putut avea

ceva de-a face cu ea şi cu tatăl ei şi, în loc să ceară din nou telefonul, întrebă foarte calmă:

— Ce s-a întâmplat cu celălalt fiu al tău? Cel care era slab.

Patruzeci şi doi

Bubuitura parcă-i spărsese timpanele. Ridică privirea spre cer. Soarele ardea şi, brusc, era o caniculă necruţătoare. În vale se auzeau oameni care strigau, poate reacţionând la împuşcătură. Mirosea a gunoi de grajd şi a pământ ars, iar ea îşi spuse: *Nu te uita în jos, nu încă. Lasă-mă să sper încă o secundă*. Însă auzi ceva, nu mult, numai un suflu, un murmur, şi înţelese că încă îl ţinea de mână pe Jakob.

Îi simţi mâna într-a ei şi îşi coborî privirea spre el. Încă era în picioare. Era extrem de palid şi mut, dar în viaţă. Se lăsă în genunchi şi îi cercetă corpul, să vadă de unde curgea sânge, pentru că glonţul trebuie să fi intrat undeva, iar el era evident rănit. Părea să fie pe punctul de a fi secat de viaţă. Dar nu găsi nimic şi atunci îi aruncă o privire lui Gabor, care îşi ţinea pistolul aţintit tot spre ei. Arma fumega.

Dădea din cap, ca pentru a confirma ceva ce nu concepea şi în acelaşi timp simţi o greutate pe corpul ei, o bufnitură. Jakob se repezise la Claire şi ea îl prinse cu braţul înainte să se lovească de pământ.

— Sună la ambulanţă! strigă ea.

— Nu e nevoie, răspunse Gabor.

— De ce nu m-ai împuşcat pe mine? se răsti ea.

— Am fost…

— Cum dracului ai fost?

— Furios că el trăieşte, şi Jan, nu. Mi-am ieşit din fire. Era cât pe ce să-mi ies din fire.

— Cum era cât pe ce? strigă ea şi îi scoase bluza lui Jakob, căutând în continuare rana de glonț.

Nu găsi însă nimic, doar că băiatul îşi udase pantalonii şi umezeala i se prelinsese şi de pe gambe.

— Am tras în pământ, spuse Gabor şi puse la loc arma în toc.

Sângele îi năvăli în obraji şi o privi în ochi nu cu obişnuita lui siguranță, dar având din nou sentimentul că poate controla situația. Spuse ceva ce Claire nu auzi.

— Ce? întrebă ea.

— După cum vezi, vă găsesc întotdeauna. Un cuvințel din partea ta şi vă împuşc pe amândoi. Sau vă las să ardeți.

Claire nu răspunse, doar coborî privirea şi repetă numele fiului ei până când băiatul deschise ochii şi reveni la viață, iar peisajul căpătă şi el un pic de culoare.

— Mama, bâigui el.

Îl strânse lângă ea şi, cu toate că voia doar să se piardă în acel moment, era în fiecare secundă conştientă de prezența lui Gabor şi se tot întreba: *Ce să-i spun? Ce să spun?*

— Nu voi depune niciodată mărturie împotriva ta într-un proces. Jur pe viața băiatului, poate te-aş putea ajuta spunându-ți ce ştie poliția. Dacă vrei, dacă ar ajuta...

Nu ştia ce tot scotea din ea, probabil orice credea că le-ar putea proteja viața.

— Da, Claire?

— Dacă vrei vreodată să-l întâlneşti, să vezi ce-a ieşit din ce mi-ai făcut, putem aranja. Este un băiat minunat.

— Este firav şi slab şi nu seamănă deloc cu...

Gabor părea să se piardă din nou, iar ea regretă ce spusese. Dar era în stare să-şi dea şi pielea de pe ea ca să-şi protejeze fiul.

— O să-l fac să mănânce, promit, vei fi mândru de el, spuse ea, şi atunci Gabor aprobă din cap şi se apropie.

Se aplecă, se lăsă în genunchi şi îl mângâie pe Jakob pe obraz cu degetul arătător – cu acelaşi deget cu care tocmai apăsase pe trăgaci. Apoi îi vorbi ca unui copilaş mic:

— Băiat isteț, ai auzit? Ce mai pac-pac!

După care se ridică şi plecă. Claire îşi amintea paşii care se îndepărtau, uşa de la maşină care se trântea şi inima lui Jakob care bătea puternic la pieptul ei. Se adună, îl săltă pe Jakob în brațe, apoi îl ridică pe umeri. Pe drum se întâlni cu gărzile, care veneau în fugă spre ea.

•

Când o să-i spună? În curând, desigur, în curând. Trebuie doar să aştepte să vorbească cu Jonas Beijer şi poate şi să dea de Lucas, să vadă ce vrea. Rekke şi Hellner discutau în fața ei. Din limbajul corpului, îți dădeai seama că Hellner avea un altfel de respect pentru Rekke decât pentru ea. Comisarul era încordat, receptiv şi se întrerupea la cea mai mică remarcă.

— Când ați clasat ancheta asupra lui Morovia? întrebă Rekke.

— Până la urmă, ne-am dat bătuți în 1994. Nu mai aveam nici sprijin de sus şi nu ne mai ajuta nici Claire. Retrăsese tot ce ne spusese până atunci.

— Cum aşa?

Lars Hellner se uită în jur şi văzu o bancă puțin mai departe, pe promenada de lângă apă, aceeaşi bancă pe care stătuseră cu o seară înainte Rekke şi Micaela

— Ne aşezăm? propuse el.

Coborâră şi se aşezară, iar comisarul puse mobilele în cutia de bruiaj. Aşteptă să treacă o doamnă de vârstă mijlocie cu doi teckeli în lesă.

— Sincer să fiu, cred că am împins-o pe Claire direct în brațele lui Morovia, continuă el. Când n-am mai putut s-o

protejăm, n-a mai văzut altă posibilitate decât să caute adăpost la el. Din păcate, exista aici o logică întunecată. Dacă nu am mai putut să îi asigurăm protecția, era obligată să se alieze cu dușmanul.

— Deci Morovia i-a dat de urmă, spuse Rekke.

— Da, însă ne-a luat mult timp până să ne dăm seama. Știam numai că trebuie să i se fi întâmplat ceva îngrozitor. Băiatul n-a mai vorbit o perioadă, iar Claire s-a distanțat de noi, foarte tulburată. Dar niciunul dintre ei nu a vrut să spună ce s-a întâmplat și, destul de repede, Claire a cerut să ne retragem și să renunțăm la bodyguarzi.

— Și v-ați conformat?

— Da, în cele din urmă, dar nu din cauza cererilor ei. Am obținut dovezi că îl contacta pe ascuns pe Morovia și atunci nu mai avea niciun sens să o protejăm de cel cu care ținea legătura de bunăvoie.

— De ce a cruțat-o Morovia pe Claire, când a fost atât de necruțător cu toți ceilalți care l-au trădat? interveni Micaela.

Hellner se întoarse spre ea.

— Datorită copilului, răspunse el. Nu văd niciun alt motiv. Poate este un punct sensibil și de fapt nu e greu de imaginat. Își pierduse de curând fiul într-un atentat cu bombă și dintr-odată apare un alt băiat, despre care Claire spune că e al lui. Trebuie să i se fi părut o mică minune.

— Deci băiatul e al lui Morovia.

— În orice caz, Morovia își asumă paternitatea pentru un timp, se întâlnește cu băiatul și îi oferă cadouri scumpe, asta știm de la sursele noastre. Dar ține totul strict secret. Nici cei mai apropiați n-au idee.

— Dar apoi s-a întâmplat ceva?

— Claire a început o nouă viață în multe privințe și a devenit din nou analist financiar de succes. Cumpăra imobiliare în Germania și Franța și părea destul de mulțumită în rarele ocazii când am întâlnit-o. S-a îmbogățit,

radiază putere şi siguranță. Dar ceva o roade, evident, şi nu vrea să se întoarcă în Suedia. Sunt destul de sigur că Morovia o are la mână şi vedem că nici băiatul, Jakob, nu se simte bine. Claire încearcă să-l țină pe cât posibil departe de Morovia. Dar uneori sunt chemați la el şi nu îndrăzneşte să spună nu. Sunt destul de sigur că asta s-a întâmplat acum, în martie. Claire şi Jakob au fost la Veneția, unde Morovia are o casă pe Canal Grande. Nu pare să fie nimic special cu această călătorie, pare să fie numai una din acele întâlniri sporadice pe care Morovia le are cu fiul lui. Însă Claire a dispărut în Veneția. A dispărut în ceață.

— În ce dată era? vru să ştie Micaela.

— 22 martie, de aceea fotografia pe care i-ai dat-o lui Lindroos este atât de importantă pentru noi. Poate fi unul din ultimele semne de viață pe care le avem de la ea.

Micaela vizualiză în minte fotografia de vacanță.

— Ce alte piste mai aveți? întrebă ea.

— Asta mă gândeam să vă arăt. Aş vrea să ştiu dacă puteți vedea mai multe decât noi. Dar mai întâi...

Hellner se întoarse spre Rekke şi aşteptară din nou, până trecu un bărbat care plimba un câine.

— ...V-aş întreba altceva, profesore.

Rekke îl privi deranjat.

— Ați spus că ați fost demascat?

— Se pare că fac parte din acel lanț de împrejurări care a dus la moartea băiatului lui Morovia, Jan, într-un atentat cu bombă.

— A fost o formulare drastică, spuse Hellner.

— Văd asta doar din perspectiva lui Morovia. Nu cunoşteam aceste lucruri înainte.

— Mai degrabă ați ajutat la rezolvarea anchetei asupra morții lui Andrei Ciabarov în Berlin, nu? continuă comisarul.

Rekke îşi deschise brațele în semn de exasperare.

— Cine era Ciabarov? întrebă Micaela.

Rekke se întoarse spre ea:

— Era un *silovik,* cum se spunea atunci, un om de afaceri sau mai degrabă gangster, cu antecedente în KGB. Era un apropiat al cercului de conducere din Sankt-Petersburg, din care făcea parte şi Putin, şi foarte agresiv împotriva noilor oligarhi. În februarie 1994, a fost găsit mort, carbonizat într-un antrepozit din Berlin. Avea corpul mutilat şi ars. Îşi muşcase limba înainte de moarte şi suferise îngrozitor. Eu lucram pe atunci la o carte despre tehnici de interogare pe timp de război. Aşa ajunsesem să aflu multe despre tortură şi am acceptat, destul de stupid, când vechiul meu prieten Herman Camphausen a vrut să-mi ceară părerea în anchetă.

— Acelaşi Herman despre care povesteai mai devreme?

— Da. Dar, de fapt, n-am făcut mare lucru. Herman bănuia deja cine era făptaşul şi nu am făcut decât să-i confirm suspiciunea. M-am uitat pe imagini şi documentele din ancheta criminalistică. Nu erau prea multe piste, pentru că zona fusese destul de bine curăţată. Însă, la vreo zece metri de locul faptei, se păstraseră în praf şi cenuşă trei urme de pantof şi mi-am concentrat atenţia asupra lor.

— Ce aţi văzut? întrebă Hellner.

— Am observat că talpa stângă era uşor înclinată spre interior. Presiunea era uşoară, lejeră, în timp ce a treia şi ultima urmă vizibilă, a pantofului drept, sugera, dimpotrivă, o apăsare mult mai puternică, ca pentru a compensa slăbiciunea primelor două. Era un tipar pe care îl mai întâlnisem.

— Unde?

— Pe lângă tufişurile din apropierea casei noastre din Viena, când aveam 11 sau 12 ani. Picioarele erau atunci mai mici şi distanţa dintre paşi nu era la fel de mare. Însă urmele erau evidente, aşa că i-am spus scurt lui Herman:

„După cum arată, a fost Morovia”. Atâta tot. A aprobat din cap şi a plecat, iar eu uitasem de toate astea. Sau mai curând am avut grijă să uit. Însă acum...

Aruncă o privire spre Nobelgatan, aflată în fața lor.

— Tocmai am primit un alt apel de la Herman, care mi-a spus că s-au scurs informații cu privire la rezultatul anchetei şi au ajuns la serviciile secrete din Sankt-Petersburg. Iar cineva legat direct sau indirect de organizație a decis să se ocupe personal. Cu urmări catastrofale, continuă Rekke, părând pe punctul de a se ridica.

— Da, foarte regretabil, spuse Hellner, el însuşi stresat acum şi vădit alarmat ca nu cumva Rekke să plece. Dar totuşi... Ce ziceți, ne uităm pe aceste piste ce pot duce la Claire şi la fiul ei?

Rekke se arătă foarte refractar şi privi în zare spre întinderea apei. Micaela se gândi la Lucas şi la Julia, fratele ei şi fiica lui Rekke.

— Iartă-mă, spuse ea. Am nevoie din nou de telefon.

— Oh, Doamne, făcu Hellner. Am crezut că vă voi capta atenția aici în linişte şi pace, măcar un moment, dar sigur...

Scoase mobilul din cutia de bruiaj. Micaela îl asigură că va fi doar o convorbire scurtă şi o luă în sus spre Nobelgatan să îl sune pe Jonas Beijer. Sună de mai multe ori până să-i răspundă. După voce, era iritat şi stresat. Însă da, avea informații. Mobilul lui Lucas fusese localizat ultima oară de o antenă de lângă Järna, la sud-vest de Stockholm.

— Înainte de asta, a trecut prin Tumba, Salem şi Pershagen; prin urmare, dacă e să ghicim, a mers mai departe pe E4 spre sud. Însă după asta, nu mai avem nimic.

Micaela procesă informația şi se gândi că ar putea foarte bine să continue cu tupeu.

— Ați putea căuta şi imagini cu maşina lui, un Audi Cab, luate de camerele aflate pe drum? Chiar trebuie să înțeleg pe unde e.

Jonas nu răspunse imediat.

— Nu e deloc puțin ce ne ceri, fără să invoci măcar o posibilă infracțiune, îi atrase el atenția.

— Te rog. Îți rămân datoare.

— O să fac ce pot.

Micaela închise şi se întoarse la bancă, de această dată hotărâtă să îi spună lui Rekke exact ce se petrecea. Dar Lars Hellner nu o aşteptase. Scosese un laptop din servietă şi-i arăta fotografii luate de camerele de supraveghere din Veneția. Însă lui Rekke nu-i era uşor să se concentreze asupra lor; corpul lui nu voia decât să o şteargă de acolo.

Apoi avu ocazia să vadă un filmuleț şi atunci îngheță, de parcă observa într-adevăr ceva.

Micaela se hotărî să mai amâne vestea încă un pic.

Patruzeci şi trei

Ce urmăreau pe laptopul lui Lars Hellner era o filmare neclară de la o cameră de supraveghere din Piața San Marco din Veneția, la ora 18:22, în data de 22 martie din anul respectiv.

Probabil că era chiar din momentul de după ce fusese făcută fotografia de vacanță a lui Erik Lundberg. Dar dacă acea Claire din poză părea plină de viață – sau cum s-o fi exprimat Rekke –, acum ea părea îngrijorată.

Părea să îi spună ceva băiatului care, potrivit comisarului, avea acum 13 ani, dar părea mai mic, cu ochi mari, vioi şi păr brunet ondulat. Era firav şi mic, iar în scurta secvență de numai şase secunde clătina din cap, de parcă maică-sa îi spusese ceva de care el nu voia să ştie. Făptura lui comunica emoție şi vulnerabilitate şi părea că nu se simte bine în acele haine. Avea un costum deschis la culoare şi o cămaşă albastră şi părea să fi alergat sau să fi

mers repede. Gâfâia din greu şi se opri un moment înainte să fie scos din cadru de Claire.

— Ce părere aveți? întrebă Hellner întorcându-se spre Rekke.

— Nu ştiu exact. Dar arată îngrijorător. Pare să se simtă fugărită. Ba chiar... Poți să dai înapoi? Vreau să mă uit la ceva.

Revăzură din nou secvența şi Rekke se lumină la față, dacă nu bucuros, cel puțin alert şi treaz, de parcă dintr-odată îi treceau prin cap o mie de gânduri.

— Vorbesc engleză unul cu altul, nu? Sunt destul de sigur de ce spune Claire: „Vom lăsa maşina”. Ați găsit vreo maşină sau vreun vehicul care a rămas acolo şi ar putea avea legătură cu ea?

— Nu avem nicio maşină în zonă nici înregistrată, nici închiriată pe numele Sara Miller, nu avem nici imagini cu ea la sosirea în Veneția. Trebuie să fi fost extrem de atentă.

Rekke îşi trecu mâna prin păr.

— Ați verificat ce maşini au fost ridicate din parcările din jurul Veneției în zilele de după dispariție sau care au rămas acolo prea mult timp?

— Am încercat, însă n-am ajuns prea departe. Nu-i treabă uşoară, ştii şi tu.

— Nu, însă nici ancheta asta nu e uşoară, i-o întoarse Rekke. Poți să ne arăți din nou şi celelalte imagini?

— Bineînțeles, răspunse Hellner şi reluă fotografiile deschise când Micaela nu era acolo: şase imagini luate din unghiuri diferite în decurs de numai câteva minute.

— Ați remarcat ceva repetitiv în imagini?

Lars Hellner se gândi.

— De fapt nu, în afară de tipul de acolo.

Arătă spre un tânăr în pantaloni negri şi cămaşă cu model leopard, care se zărea chiar în spatele lui Jakob într-una dintre imagini.

— Apare în două imagini, continuă Hellner.

— În trei, dacă o socotim şi pe asta, în care e cu spatele, spuse Rekke şi puse degetul pe altă fotografie, unde tânărul era într-adevăr parțial vizibil.

Era ascuns de acelaşi grup de japonezi care apărea în fotografia de vacanță. Însă Micaela îl recunoscu după umeri şi maniera elaborat-feminină în care îşi ridica mâna stângă. Avea părul blond-oxigenat, închis la culoare la rădăcini. Poate nici nu era atât de tânăr, probabil 35 sau chiar 40 de ani. Avea un inel în ureche şi era elegant – şi conştient de asta. Zâmbea, vizibil mulțumit de sine. Părea să fie un turist gay şi era greu de crezut c-ar putea avea vreo legătură cu Claire. Suspect era probabil că se uita la fiul ei, dar puteau exista o mulțime de motive. Băiatul atrăgea privirile în costumul său şi cu silueta lui firavă, agitată.

— Se uită la Jakob. Într-un fel libidinos poate.

— Da, şi nu pare să fie surprins de cineva, continuă Rekke. Dar nu la asta mă gândesc. Uitați-l aici.

Rekke ridică una din fotografii.

— Vedeți mâna dreaptă şi degetul mare acolo? Este îndoit, nu pare tocmai firesc.

Hellner se uită la mâna bărbatului cu interes sporit.

— Da, exact, spuse el. N-am observat până acum.

Rekke închise ochii o clipă.

— Ai un creion? îl întrebă. Sau ceva subțire şi lung. Aşa, mulțumesc.

Aşeză pixul oferit de Hellner sub cămaşă de-a lungul antebrațului şi îl ținu acolo, lăsându-l să se sprijine pe degetul mare îndoit.

— Oh, Doamne! făcu Hellner. Exact aşa. Bărbatul ascunde ceva. O armă? Un cuțit?

— Da, poate. Chiar dacă e greu de văzut, putem bănui ceva negru, o parte a unui mâner, apăsând pe degetul mare.

Şi ai dreptate, Micaela. Nu-mi place cum se uită la băiat. Mă îngrijorează.

— Nu e bine.

— Nu, sfatul meu e să-l găsiți pe acest bărbat, de preferat să-l identificați. N-am idee cum s-au dezvoltat în ultimii ani programele voastre de recunoaştere facială. Dar cu puțin noroc, ar trebui să-l găsiți pe mai multe camere de supraveghere şi să identificați o adresă, un punct de pornire, inclusiv să-l prindeți şi să-i puneți la cale un *examen rigorosum.*

— Poftim?

— Un interogatoriu riguros. Are ceva de spus, iar băiatul... un copil atât de mic totuşi. Mă întreb... e ceva special cu...

Nu termină propoziția şi păru dintr-odată dezorientat. Apoi se adună şi ceru telefonul. Se retrase, exact cum făcuse şi ea, şi chiar dacă nu auzi multe cuvinte, Micaela îşi dădu seama că îl sunase pe fratele său. Între timp, se întoarse cu Hellner la imaginile de pe camerele de supraveghere, încercând să înțeleagă observațiile lui Rekke despre băiat, dar nu pricepeau la ce putea să facă aluzie şi discutară doar în linii generale cum l-ar putea găsi pe bărbat.

Când Rekke îşi termină convorbirea şi se întoarse la ei, părea serios, aproape şocat, deşi îşi afişa obişnuita expresie politicoasă.

— Îmi cer scuze, sincer, spuse el. M-aş bucura să-mi trimiteți un fişier criptat cu imaginile şi cât mai mult material. Dar acum trebuie să plec, din păcate.

— Nu, nu, protestă Hellner clătinând din cap. Am mai multe lucruri despre care trebuie să vă cer părerea.

— Îmi pare rău, continuă Rekke întinzând mâna şi privindu-l în ochi pe Lars Hellner.

Apoi îi făcu semn Micaelei să-l urmeze, iar ea se simți ușor flatată. Era o parte de neînlăturat din viața lui. Se întorceau spre oraș și, cu toate că Rekke era din nou adâncit în gânduri și cu siguranță că nu mai avea nevoie și de alte probleme, Micaela își spuse că nu mai putea amâna.

— Te îngrijora noul prieten al Juliei, începu ea.

— Da, exact.

— Mă tem că acest prieten este fratele meu, Lucas, mărturisi ea și habar n-avea cum ar putea să reacționeze el, dar se îndepărtă instinctiv un pas.

— Ce?

— Îmi pare foarte rău.

Rekke rămase nemișcat o clipă, în aceeași stare înghețată ca mai devreme.

— Știm unde sunt? întrebă el.

Ea îi spuse ce aflase de la Jonas Beijer, dar el nu reacționă. Rămase în aceeași poziție, bâiguind ceva ce suna ca o adresă. Însă nici acum nu dădu explicații și nu spuse nimic despre faptul șocant că fata lui se combinase cu banditul de Lucas. Parcă ar fi anticipat situația și singura reacție era că acum mergea mai repede. Micaela se văzu nevoită aproape să alerge ca să țină pasul cu el.

— Doar ca să știi, spuse ea. I-am trimis mesaj lui Lucas că las baltă toate verificările care-l privesc. Nu are niciun motiv să-i facă rău.

Rekke tot nu răspunse. Merse mai departe și, când ajunseră acasă, formă codul de la intrare. Urcară amândoi în lift și abia atunci își dădu seama Micaela ce era cu el. Se afla într-o stare de concentrare ca o transă și absorbea fiecare detaliu. Rekke se aplecă și văzu niște fire de prundiș pe parchetul liftului. Luă câteva și le cântări în mână. Apoi se ridică, deschise ușa liftului și spuse că venise cineva în vizită. Simți și Micaela izul de parfum rămas în casa scărilor

şi deschise uşa cu grijă. Doamna Hansson îi întâmpină cu o expresie care părea să ceară scuze.

— A venit mama ta, i se adresă ea lui Rekke.

— Ştiu, răspunse el, dar nu păru să-i pese.

Se duse la computer şi introduse câteva cuvinte-cheie în motorul de căutare Altavista, în timp ce spre ei veneau țăcănind nişte tocuri ascuțite. Paşii aveau ceva sever: putere, i se părea – autoritate, dar şi ceva insultător. În clipa următoare era acolo, mama despre care Micaela auzise atâtea, care îl luase pe Rekke de la şcoală ca să-l transforme în pianist de concert de renume mondial şi care multă vreme îi contracarase toate tentativele de a se retrage în habitatul său natural – logica şi analiza empirică.

— Hans! strigă ea pe un ton sever.

Rekke nici nu ridică privirea, dar Micaela o privea vrăjită. Să fi avut vreo 75 de ani? Totuşi, cu alură tinerească, zveltă, cu spatele drept, cu părul prins în sus, purtând cizme de călărie, o bluză albastră strâmtă şi o pereche de pantaloni negri la fel de strâmți. Micaelei îi venea să se îndrepte de spate sau pur şi simplu să facă o reverență, ca la vizita unei personalități importante. Femeia avea cu siguranță 1,80 metri, era încă frumoasă; cumva, semăna cu Hans, dar avea un aer mai aspru. O ducea cu gândul la o balerină foarte experimentată, cu pomeți ascuțiți şi ochi mari şi atenți.

— Hans, nici măcar nu mă saluți?

— Bună, mamă! Ai prins bibani?

— Ce? Da, doi. Cum păcatele mele ştii?

— Pietrişul pe care l-ai adus provine de pe cărarea de lângă cabana de pescuit de la țară şi nu ştiu să ai altă treabă acolo decât să scoți plasa de bibani.

— Doamne, eşti din nou pe manie?

N-are încotro, se gândi Micaela.

— Sunt lucid, spuse el. Dă-mi voie să ți-o prezint pe Micaela. Prietena şi colocatara mea.

Femeia, Elizabeth Rekke, născută von Bülow, o măsură pe Micaela din cap până în picioare, vădit nemulțumită. Era nevoie de o privire de uliu să-ți dai seama de asta, iar Micaela o avea în acel moment; vedea bunăvoința jucată, dar şi dispreţul ascuns.

— În sfârşit, draga mea! exclamă ea întinzându-i mâna. Am tot auzit de tine.

Micaela dădu din cap şi se întrebă cum să-i răspundă cu un compliment. Se mulțumi cu un „mă bucur".

— Eşti o tânără cu totul fermecătoare. Îmi place chipul tău. Dar când Hans are timp şi nu e ocupat cu prostiile lui, ar trebui să te ia în oraş şi să te îmbrace un pic. Noi avem un alt stil aici, în Östermalm.

— În primul rând, suntem plini de prejudecăți şi ne credem superiori, comentă Rekke. Dar mă bucur totuşi să te văd, mamă.

Îşi ridică privirea spre ea.

— Şi sunt mândru că de data asta ai curățat singură năvodul. Lotte era liberă?

Elizabeth Rekke îşi privi mâinile.

— Ce... nu, nici vorbă. Dar nu puteam s-o las să se descurce singură. Năvodul s-a încâlcit ceva cumplit. Tocmai a sunat Vivian Sparre, scandalizată că circulă pe internet o imagine în care Magnus rânjeşte în fața lui Putin. Cred că ar putea da dovadă de mai multă demnitate.

— Habar n-ai tu! murmură Rekke şi se ridică cu privirea întunecată. Îmi pare rău, mamă, trebuie să fug. Voiai ceva anume?

— Of, Doamne, trebuie să vreau ceva anume, Hans? Eram îngrijorată şi nu răspunzi când sun. Nu pot pricepe cum de ți-ai abandonat cariera. Ai fi putut deveni orice doreai.

— Şi tu, mamă. Dar niciodată nu e prea târziu. Când o să avem timp, o să vin cu Micaela, să te luăm şi să-ți

schimbăm lookul. Acum, în anii 2000, s-a mai schimbat stilul. Ştiai că am primit înapoi colierul pe care i l-am dat Idei Aminoff?

— Nu-mi spune de fata aia îngrozitoare! Cred că ar trebui să te împaci cât mai repede cu Lovisa.

— *Vare, Vare, redde mihi legiones meas,* murmură Rekke şi se îndepărtă.

Începu să scotocească prin lăzi şi buzunarele gecii, pe birouri şi sub haine, la început păstrându-şi încăpăţânat calmul.

Dar curând se întâmplă ceva cu toată fiinţa lui. Mâna începu să-i tremure. Ochii îi rătăceau şi alerga prin apartament, răscolind şi întorcând cu susul în jos tot ce vedea. Aproape ca într-un dans, mama lui şi doamna Hansson se învârteau în jurul lui. Micaela era sigură că asista la o scenă care se desfăşurase de multe ori înainte.

— Ah, Doamne, ce cauţi, Hans? întrebă Elizabeth Rekke.

— Cheile de la maşină, nu? interveni doamna Hansson.

— Da, exact, răspunse Rekke.

— Le-am ascuns de tine, Hans. Nu cred că ai fost în formă destul de bună ca să conduci. Şi, sincer, Hans, nici acum n-ar trebui să urci într-o maşină.

— Nu am de ales, Sigrid. Te rog, dă-mi-le acum, spuse el cu o autoritate aşa de iritată în voce, că doamna Hansson nu făcu decât să aprobe din cap şi merse să le aducă de undeva din străfundurile apartamentului.

Apoi Rekke îi spuse Micaelei să vină cu el şi plecară amândoi în timp ce doamnele protestau înăuntru.

— Mergem la Trosa, zise el când coborâră din lift.

Patruzeci şi patru

La naiba cu toate! Trebuia să-l fi sunat pe Hans înainte să urce în avion. Acum îl sunase el şi-l prinsese cu pantalonii în vine. Ieşea din aeroportul Arlanda cu sacoul pe umăr şi cravata desfăcută, atârnându-i ca un mic fular peste piept. Se simţea ca o nulitate, lucru neobişnuit pentru el. Dar acum era rău. Ca să-şi salveze pielea, îşi pusese fratele într-un pericol grav şi depăşise limita, chiar şi a lui. Doamne, cum de s-a ajuns aici?

Se prăbuşise cerul peste el. Ieşi cu paşi grăbiţi din sala de sosiri şi sări într-un taxi, răstindu-se la şofer să-l ducă pe Grevgatan. Era mai bine să dea ochii direct cu Hans şi să reducă daunele cât mai mult posibil. Dar nu mai putea face prea multe. Sau poate că da, mai era totuşi ceva de făcut. Îşi sună omul de la Serviciul Naţional de Securitate, clarifică situaţia şi îl rugă să îl aibă în vedere pe Hans şi să-i asigure protecţia. Apoi se simţi mai bine, chiar dacă doar pentru câteva clipe.

Avusese o conversaţie scurtă cu fratele său şi în mare vorbise el, dar Hans apucase să zică, pe un ton respingător de rece, că aflase mai multe despre moartea Idei Aminoff, ceea ce era o altă oroare.

— Cum? Nu, nu e nimic, vezi-ţi de treaba ta, se răsti el la şofer, un bărbat mai în vârstă cu perciuni lungi, care întreba ce s-a întâmplat.

Cât de enervant că luase taxiul ca orice om obişnuit! Trebuia să-i fi rugat pe cei de la minister să-l aştepte cu o maşină. Dar se simţise vinovat şi nu la fel de influent ca de obicei. Iar acum mai era şi traficul aglomerat şi avea senzaţia că e pe cale să explodeze. Îl asaltau crâmpeie de memorie, amintirile de la nunta aia nenorocită de demult din Djurgården, când o mulţime de idioţi împroşcau şampanie şi îşi rupeau hainele de pe ei. Caricatura unei

petreceri de papagali de lux. Se îmbătase ca să reziste, ajunsese acasă târziu şi tocmai adormise îmbrăcat când îi sunase telefonul. Îşi amintea cum întinsese mâna spre noptieră şi ridicase receptorul.

Era Gabor Morovia şi părea tulburat, iar Magnus fireşte că ar fi trebuit să intre imediat la bănuieli. Gabor nu era niciodată tulburat. Era tot numai calcul rece. Durase ceva până să înțeleagă ce spunea. Gabor se afla pesemne şi el în Stockholm şi îşi cerea scuze, ceea ce de fapt era şi mai ciudat. El nu era omul care să ceară scuze. Spunea că fusese nedrept şi că mersese prea departe cu Hans.

— Dar Hans nu e în Helsinki? întrebase Magnus.

— Nu, i se întâmplă ceva rău, continuă Gabor. Am nevoie de ajutor.

Şi sigur că lui Magnus ar fi trebuit să i se pară suspect.

Dar abia se trezise, era încă beat şi nu ştia programul turneului lui Hans. Concertul de la Helsinki putea foarte bine să fi fost ieri sau alaltăieri şi poate îi trecuse prin cap şi că n-ar fi fost rău să-l ajute pe Morovia. Avea nevoie de avantaje în relația cu fratele lui şi de aceea pornise spre adresa dată de Gabor, Torstenssonsgatan 6. Mergea ca într-un vis; o parte din el încă părea să doarmă când formă numărul de interfon şi urcă două etaje.

Pe trepte, găsi un pantof negru cu toc înalt. Cam bizar, însă nu se gândi prea mult la el. Venea de la o petrecere la care lumea azvârlea haine în jur şi, fără a se sinchisi să ridice pantoful, sună la uşă. Morovia deschise şi îl găsi ferchezuit şi proaspăt ras, de parcă ziua lui abia începea în loc să se încheie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Magnus.

Gabor nu răspunse. Doar îi dădu drumul înăuntru, închise uşa şi arătă spre un pat dublu aflat în dreapta. Pe pat era Ida Aminoff, întinsă pe spate, cu colierul ei sclipitor la gât. Deşi era evident că se simțea rău, avea o expresie

provocatoare. Rochia neagră era trasă peste coapse, iar un picior – cel care încă avea pantoful – se sprijinea pe pat, în timp ce celălalt atârna pe lângă.

Avea rochia descheiată la piept şi respira greoi, ținându-şi mâna dreaptă la gât. Părea confuză şi chinuită şi bâiguia ceva despre Hans, că îi cere iertare, i se păru lui, un „îl iubesc”, câteva cuvinte care aduceau mai degrabă a disperare decât a iubire. Apoi adăugă:

— Ajută-mă, te rog!

Dar atunci Magnus se întoarse cu o mişcare bruscă.

— Trebuie să chemăm un doctor.

Gabor se uită spre el calm şi neclintit, cum fusese şi când îl întâmpinase.

— Calm. E vorba doar de prea multe opiacee şi alcool. Am crezut că m-ai putea ajuta să o fac să-şi revină. Am la mine naloxon, rezolvă problema cu dificultatea de respirație, spuse el, şi poate suna bine, însă ceva era cu siguranță în neregulă.

Dacă Gabor o putea ajuta, de ce nu o făcuse deja şi de ce sunase pe cineva care nu ştia nimic despre supradoze şi dificultăți de respirație?

— Ce crezi că faci? strigă Magnus. Ce se întâmplă aici?

— O ajut, răspunse Gabor ducându-şi mâna la buzunarul interior, însă era doar o mişcare de distragere a atenției.

Magnus se prăbuşi în genunchi. Lovitura venise din senin şi acum abia mai respira. Totuşi, înțelese imediat că nu el era în pericol. Ida era în pericol. Se uita la ea de pe podea şi întinse o mână în timp ce Gabor se apleca peste ea, o săruta, o prindea de piept şi o atingea între picioare. Resimțea totul ca pe o insultă înfiorătoare. Ida încerca disperată să scape de el, dar era prea slăbită. Magnus se ridică împleticit, primi încă o lovitură şi căzu din nou, şi de-abia când se adună cât de cât îl văzu pe Gabor cum se lasă peste Ida, o prinde de nas şi de gură şi ține strâns.

Nu a durat mult. Nici n-ar fi putut dura; Magnus nici măcar nu apucase să se ridice în picioare înainte ca trupul Idei să tresară. Era ceva cumplit în acea tresărire, o convulsie scurtă şi fără sunet, însă de-a dreptul înfiorătoare. Când Magnus ajunse la pat, chipul ei era schimbat. Avea o altă expresie, respingătoare, şi nu mai respira. Era moartă. Magnus nu mai ştia ce făcuse. Doar că sărise la Gabor. N-avea nicio şansă şi poate era mai mult pierdut cu firea decât mânios, iar după câteva momente înnebunitoare, când se lăsase înfrânt, Gabor îl ţintuise într-o îmbrăţişare turbată şoptindu-i:

— Acum suntem legaţi, Magnus, ne prăbuşim împreună sau mergem mai departe împreună.

Gabor ar fi putut la fel de bine să-i înfigă un cuţit în spate. La scurt timp după aceea, când, neavând de ales, Magnus ţâşnise afară din apartament şi se ciocnise afară de William Fors, nu credea că avea să supravieţuiască experienţei. Credea că nimic nu avea să mai fie la fel. Însă zilele trecuseră, apoi lunile şi anii. Cumva, viaţa continua, mai ales când poliţia decisese că fusese o supradoză – iar Hans, în măsura în care fusese în stare să se ocupe, tot căuta indicii la petrecerea de nuntă. Dar acolo nu era nimic, numai piste amăgitoare. Gabor se ţinuse ascuns toată seara şi apoi ştia foarte bine cum să-şi bine dispună victimele propriului şantaj. Ştia cum să le ofere avantaje şi treptat Magnus clădise o relaţie cu Morovia, o relaţie provizorie, încerca el să se convingă, dar în care dădeau şi luau unul de la altul, legaţi fiind de amintirea sinistră.

Era de mult o realitate şi primejdia trecuse. Dar era naiv să creadă asta. Hans era Hans. Putea urma orice fir al întâmplărilor, chiar şi la distanţă de decenii. Magnus privi pe geam tot mai nerăbdător. Anevoios, foarte anevoios, se apropiau de Östermalm. Îi sună telefonul – era Kleeberger, care se întreba unde o întinsese, însă Magnus nu era în

stare să-i răspundă. Dintre toți oamenii, se gândea tocmai la Putin: măcar dacă l-ar împuşca diavolul ăla pe Morovia! Ce-l împiedica?

Era exasperant cât dura drumul. Peste tot semafoare roşii, străzi cu sens unic, alte cozi, pietoni care abia se mişcau şi şoferi senili. De ce naiba trebuia să suporte toate astea? Putin ar fi curățat oraşul. Dar iată că ajunseră până la urmă pe Grevgatan, străduța ce ducea la Strandvägen. Magnus tocmai îşi repeta ce avea să-i spună fratelui său când taxiul frână brusc, iar el trase o înjurătură.

Erau cât pe-aci să dea peste vreun idiot şi, în clipa următoare, văzu că idiotul era Hans, însoțit de menajera lui latino sau ce-o fi fost.

Patruzeci şi cinci

Rekke şi-ar fi putut permite o maşină mai bună, îşi zise ea. Dar îşi dădu seama că nu era ca la ei, în Husby.

Acolo maşina era marea afacere. Dacă voiai să arăți că ai reuşit în viață, îți luai o maşină tare. Dar pentru Rekke nu părea să conteze. Nu putuse nici măcar să-i spună ce model este. „Volvo”, mormăi el şi ieşi din garaj cu aceeaşi nevroză smucită ca înainte, şi în momentul următor aproape că intrară într-un taxi.

— Calm, spuse ea. Calm.

Dar Rekke numai calm nu era. Se opri brusc, se repezi afară, iar Micaela era convinsă că o să se ia la harță cu şoferul, oricât de puțin îi stătea în caracter. Dar nu incidentul de trafic îl înfuria. De pe bancheta din spate a taxiului coborî fratele lui, care se opri pe trotuar. Rekke îl privi furios, iar Magnus făcu un gest cu mâna dreaptă şi mormăi ceva despre protecție.

— N-am nevoie de nicio protecție, dar am şi o fiică, sau ai uitat?

Magnus îl privi îngrozit.

— I s-a întâmplat ceva Juliei?

— Sper că nu.

— Îmi pare foarte rău, n-am vrut niciodată să...

Rekke îl puse la punct.

— Deja ți-am auzit toate scuzele şi nu mai sunt în stare să le aud şi acum. Dar de îndată ce am timp, vreau să ştiu exact cum şi-a exercitat Morovia influența asupra ta. Apoi mă gândesc...

Rekke tăcu şi privi spre maşină, la Micaela.

— Da? răspunse Magnus. Ce anume?

Rekke voia să arunce ceva fatidic, de genul *care va fi pedeapsa ta, Magnus*. Însă nu apucă să mai spună nimic. Poarta clădirii se deschise şi ieşi Elizabeth Rekke, cu înfățişarea ei severă, departe de a reuşi să-l facă pe Magnus să se simtă mai bine.

— Să fiu al naibii! bombăni el. O bagi pe mama în asta?

Rekke se uită absent la mama lui şi se întoarse din nou spre Magnus.

— Bag cu plăcere pe toată lumea. Dacă i se întâmplă ceva Juliei, îmi voi petrece restul vieții zdrobindu-vă pe tine şi pe Morovia.

Magnus se uită la mama lui, de parcă de data asta i-ar fi căutat ajutorul.

— Doar o iubesc pe Julia. Spune-mi ce pot să fac.

— Doamne, ce e cu Julia? strigă Elizabeth Rekke grăbindu-se spre ei.

Rekke nici nu se uită la ea.

— Poți să te dai la o parte, Magnus. Ține-ți telefonul aproape, spuse el, țintuindu-l cu privirea pe fratele lui.

— Sigur, sigur, răspunse el.

Rekke se urcă în maşină şi porni în trombă. Nici el, nici Micaela nu spuseră nimic. Erau amândoi preocupați de gânduri, temeri şi planuri alternative, dar în cele din urmă, când erau pe E4 şi Rekke acceleră, iar cerul părea să se întunece, Micaela nu mai putu să se abțină. Spuse cu voce joasă, înverşunat:

— Mi-e greu să cred că Lucas i-ar face rău Juliei. Vrea doar să mă preseze pe mine. Nu are niciun motiv să o rănească.

Rekke îi aruncă o privire rapidă.

— De ce spui asta?

Micaela căzu pe gânduri. De ce spusese asta?

— Pentru că atunci când Lucas face ceva oribil, e ca urmare a unui plan bine pus la punct. Cred că putem fi liniştiți până când dă un semn. Nu este impulsiv.

— Aşa să fie? replică el şi Micaela îşi dădu seama că avea dreptate, măcar parțial.

Lucas nu se controla pe cât de bine voia să lase impresia, însă venea după aceea cu o justificare bună. Din multe puncte de vedere, era ca o bombă care stătea să explodeze. Cu toate astea, nu voia să-i dea apă la moară lui Rekke.

— A scăpat nepedepsit, spuse ea. A avut întotdeauna grijă să nu facă lucruri nebuneşti.

Rekke bombăni ceva.

— Sau te îngrijorează că ar putea să se alieze cu Morovia?

— Da, răspunse el. Mi-e teamă de asta.

— Lucas detestă să-şi bage alții nasul, mai ales tipi ca Morovia. Vrea să aibă el controlul.

— Uiți un lucru. Lucas nu e la fel de deştept ca sora lui.

Îi zâmbi melancolic.

— Morovia e atras de tineri ca Lucas. Observă dorința lor de a fi văzuți şi le suceşte mințile. Iar apoi îi îneacă în bani.

Micaela trase aer în piept.

— Deci chiar crezi că lucrează cumva împreună?

— Mi-e teamă că da. Am identificat o adresă în Trosa şi, chiar înainte să plecăm, am verificat-o. Este proprietatea unei fundații din Elveția, ceea ce mă îngrijorează. Dar poate greşesc, să sperăm că greşesc.

Tăcu şi strânse volanul, iar ea tăcu, pentru că nu mai găsi nimic de spus. Nu-l mai văzuse la volan înainte, iar acum îl putea studia dintr-un alt unghi. Era o persoană foarte contradictorie. Gesturile lui lăsau să se întrevadă o bogată experiență a lumii, dar existau şi multe semne că era pe punctul de a ceda. Îşi mişca mâna stângă în sus şi-n jos pe corp şi tot căuta prin sertarele din bord fără să găsească nimic, apoi continua cu buzunarele şi, până la urmă, dădu peste o pastilă mică pe care o înghiți.

— Eşti abstinent, spuse ea.

Rekke încuviință.

— Să conduc eu?

— Nu, e bine să am o preocupare.

Micaela îl bătu uşor pe umăr.

— Şi, până la urmă, Claire Lidman pare să fie în viață, spuse ea.

— Da, să sperăm.

— Dar te-a supărat bărbatul cu părul oxigenat din imaginile de pe camerele de supraveghere?

Rekke aprobă din cap fără să pară dornic să continue, dar, odată ce deschisese subiectul, Micaela nu se putu opri.

— Şi fiul lui Claire, Jakob. Ai văzut ceva şi la el, nu?

— Da, poate.

La naiba, ce dificil devenise dintr-odată! îşi spuse ea.

— Ce ai văzut?

Murmură ca pentru sine:

— Ceva. Dar şi că e un băiat talentat, evident, care a trecut prin ceva dramatic şi dezastruos.

— Cum ți-ai putut da seama?

— După brațe, sprâncene, modul lui de a privi lumea, felul în care își strângea genunchii. Dar îndată ce...

Ezită o clipă.

— ...o aduc acasă pe Julia, o să mă uit mai bine, ca să fiu sigur. Am o bănuială.

— De ce trebuie să fii atât de criptic?

— S-ar putea să mă amăgesc.

Îl privi în timp ce el continua să scotocească după tablete pe care nu era sigur că le găsește.

— Deci Morovia a omorât-o și pe Ida ta.

— Așa se pare.

— Iar Magnus știa?

— Cred că a fost martor.

— Ar trebui să ne sugrumăm frații, comentă ea.

Rekke zâmbi fără să vrea și apăsă pe accelerație în timp ce lovea cu îndemânare cu toate degetele în volan. Părea că pe drum mărșăluiește o mică orchestră de toboșari.

•

În dimineața acelei zile de 22 martie, Claire zăbovise mai mult în fața oglinzii și, în ciuda căldurii, își pusese un pardesiu roșu făcut pe comandă la Londra. Dar nu se îngrijea doar de propriul aspect. Cumpărase un costum de in pentru Jakob și îi pusese o cămașă proaspăt călcată și o cravată înnodată mai lejer. O fi fost el într-adevăr mic și firav, dar putea arăta și matur, și adorabil cu figura lui serioasă. În orice caz, n-ar strica să arate cât mai bine posibil. În aer plutea o undă de neliniște.

Invitația lui Morovia fusese, firește, la fel de amabilă ca de obicei; pe cartea poștală era scris de mână *Mi-ar face plăcere să vă văd la micul-dejun și la festivități la reședința mea din Veneția.* Dar de mult nu se mai întâlniseră toți trei, iar ceea ce-și amintea de la ultima întâlnire, de la Paris, îi lăsa un gust amar. Gabor fusese dușmănos pe față și îl trăsese de păr pe Jakob fără motiv.

Fusese evident un aranjament îngrozitor de la început. Dar era singura cale de scăpare pe care o văzuse. Dacă nu-ți poți evita duşmanul, nu-ți rămâne decât să te aliezi cu el. Fusese un act de disperare, nimic altceva, iar ea ştia că Gabor îi urmăreşte şi evident că nu mai era nevoie s-o amenințe. Amenințarea era acolo, la fiecare pas, la fiecare suflare, în prezența permanentă a celor petrecute în lanul de porumb din Italia.

Îndesă ceva lenjerie de corp, cosmetice şi o carte în bagajul de mână. N-o interesa să ia prea mai multe lucruri. Calculase rece să se întoarcă în aceeaşi seară sau să se cazeze la un hotel în drum spre casă. Se duse în hol şi îl chemă pe Jakob, care veni fără tragere de inimă. Ieşiră împreună în dimineața răcoroasă şi urcară în maşină, un vehicul fără pretenții, un Passat închiriat cu un permis fals primit de la angajații lui Gabor. Ea şi Jakob stăteau primăvara lângă Rosenheim, în sudul Germaniei. O luară prin Austria şi nordul Italiei, până la Veneția. Credea că îşi ascunsese anxietatea destul de bine în timpul călătoriei, dar se temea că şi Jakob făcuse la fel.

Când au lăsat maşina în parcarea de la Santa Croce, i se citea angoasa în ochi.

— Grăbeşte-te un pic, iubire! îl îndemnă ea.

Jakob îşi târa picioarele şi abia se mişca, ținându-şi mâinile încrucişate la piept. Când se întoarse să-l facă să meargă mai repede, călcă greşit, iar genunchiul accidentat începu s-o doară şi trebui să se rezeme de un zid. Băiatul veni repede la ea.

— Nu mergem înapoi? întrebă el.

Ea îl privi drăgăstos. Jakob avea acum 13 ani; nu era foarte scund, dar era destul de firav, cu ochi mari negri şi păr brunet buclat. Nu-i mergea pe cât de bine se aşteptase ea la şcoală. Se afla în lumea lui şi, de fapt, nu avea amici. Stătea mai mult acasă, cu jocurile şi computerul lui. Întreba

permanent: „Eşti supărată pe mine, mamă?” şi era de multe ori agitat, iar lucrurile i se stricau mai tot timpul în mână sau se pierdeau.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic, doar că mă doare genunchiul.

— Ți-e teamă de el, nu-i aşa?

— Nu. Nu mi-e teamă. Dar vom avea grijă să fie o vizită scurtă.

Apoi porniră unul lângă celălalt spre debarcaderul aflat nu foarte departe. Acolo, pe o bancă, stătea fumând Ricardo Bruni, îmbrăcat cu o geacă maro de piele. De fapt îi plăcuse întotdeauna Ricardo; făcea notă discordantă în toată grămada aia omogenă de bărbați macho şi femei tinere şi frumoase cu care se înconjura Gabor. Era un gay delicat şi guraliv, care, spre deosebire de Gabor, îi spunea numai lucruri drăguțe lui Jakob. Totuşi, ultimele dăți simțise repulsie şi față de el, poate chiar din cauza modului în care se uita la Jakob.

— Fuga, fuguța! spuse Ricardo când se apropiară.

Claire şi Jakob se aplecară şi urcară în ambarcațiunea ca un iaht care-i aştepta şi dispărură sub punte. Nu aveau voie să se arate în timpul drumului şi oricum ea n-avea chef de-aşa ceva. Era ora 14:15, iar ea se uită la Jakob.

Oricât de rău se simțea, nu putea să nu se uite cu ochi mari în jurul lui. Bietul băiat! O viață pe fugă nu-i oferea prea multe distracții. Pe de altă parte, era şi minunat de frumos afară. Plutiră pe Canal Grande, văzând casele care se oglindeau în apă într-un caleidoscop multicolor. Treceau pe lângă bărci cu turişti şi gondole, pe sub poduri şi bolți, văzând în depărtare cupolele Bazilicii San Marco. Claire se gândea la Samuel, şi la viața ei de dinainte, şi la sora ei, Linda.

Coborâră la vila lui Gabor, intrară rapid în casă şi urcară două etaje. Gabor îi aştepta în salonul cel mare, care

semăna cu o biserică, cu picturi pe plafon. Claire observă că bărbatul nici măcar nu se uita la Jakob. O flata numai pe ea, ceea ce îi sporea nervozitatea. Când o ajută să-şi scoată pardesiul roşu, Claire făcu o mişcare neatentă, iar din poşetă îi căzu cartea de şah pe care o luase cu ea. Gabor o ridică şi arătă spre titlu:

— *Sicilian Love?*

Îşi smulse cartea înapoi; nu era treaba lui.

— Interesant, continuă el.

— Ce vrei?

Gabor nu răspunse. Doar zâmbi rece şi se uită pentru prima oară la Jakob – scârbit, i se părea lui Claire, iar asta o speria. Îl ținu pe băiat lipit de ea când Gabor îi conduse pe terasă, unde găsiră o masă mare, ticsită cu fructe de mare, *buratta, bruschetta, prosciutto,* o abundență de apetitive italiene şi de şampanie. Ricardo, care ieşise şi el, îi umplu un pahar.

— Nu beau astăzi, spuse ea. O să conduc până acasă.

— Serios? reacționă Gabor, vag amenințător, iar atunci Claire îl luă de mână pe Jakob şi se gândi că trebuie să fie puternică.

Îşi îndreptă rochia şi se aşeză cu spatele spre canal şi oraş. Era ora 14:30, în data de 22 martie, cu câteva ore înainte să fie surprinsă într-o fotografie de vacanță.

Patruzeci **şi** **ş**ase

Sunase Jonas Beijer, care chiar făcuse un efort. Audi-ul lui Lucas fusese văzut intrând în Trosa, ceea ce confirma bănuielile lui Rekke după ce descifrase urma însemnării de pe post-itul de la Julia.

— Högbergsgatan, spuse el. Mergem să ne uităm. Micaela încuviință şi se întrebă dacă să sune şi să se asigure că

echipa de serviciu e pregătită pentru o intervenție. Dar se hotărî să mai aştepte.

Încă nu credea că Lucas i-ar fi făcut rău Juliei şi nici nu-şi putea imagina că ar fi putut amesteca pe cineva ca Morovia în problemele lui personale. Ba chiar era de părere că ar fi trebuit să-i lase în pace pe Lucas şi pe Julia. Nu putea ieşi bine dacă dădeau năvală în mijlocul întâlnirii lor.

Şi nici n-avea arma la ea. N-o purta niciodată când era liberă şi ce putea face Rekke dacă Lucas o lua razna? Nimic. Nimeni n-avea nicio şansă împotriva lui Lucas într-o luptă corp la corp, ştia oricine din Husby, şi nu s-ar mira deloc dacă fratele ei ar avea un pistol prin maşină.

— Ar trebui să aşteptăm să primim mai întâi un mesaj de la Lucas, spuse ea. I-am trimis vreo zece SMS-uri până acum. O să răspundă curând.

Rekke aprobă din cap şi scormoni din nou după pastile în maşină. Mai devreme începuse să picure, iar acum ploua de-a binelea şi Micaela porni ştergătoarele. Rekke imită sunetul – tac, tic – cu tonalitatea perfectă şi spuse că erau ca un metronom pentru gândurile lui. Apoi nu mai scoase niciun cuvânt şi, adânciți fiecare în gândurile lui, intrară în Trosa. Ea nu mai pusese piciorul pe aici, dar auzise că era un fel de paradis al clasei de mijloc, un loc de vacanță cu case vechi de lemn, pe lângă nişte mici lacuri. Pe marginea drumului, spre zona cu case, mergeau două fete de vârsta Juliei, prinse într-o discuție foarte însuflețită.

— Îmi pare rău, începu ea.

— Cum...

Rekke se uită mirat la ea, încă adâncit în gândurile lui.

— ...că te-am târât în povestea asta.

— Presupun că de fapt ne-am târât unul pe altul.

— Dar tu ai un copil şi e mult mai grav.

— Da, răspunse el. E adevărat.

Încetiniră ca să caute adresa şi Micaela înțelese destul de repede că au ajuns la destinație. Audi-ul lui Lucas era în fața casei, dar o neliniştea că mai erau şi un Mercedes şi un Land Rover. Să-i dea semnalul de alarmă lui Jonas? Nu, era prea devreme, din câte ştia nu fusese comisă nicio infracțiune. Şi bineînțeles că găseai maşini scumpe pe strada asta. Toți erau bogați aici, idioți nenorociți.

Era încordată, evident, şi enervată că Rekke parcase neglijent şi coborâse fără să închidă bine uşa, iar centura de siguranță se prinsese în portieră. Dar neajunsurile lui ca şofer erau compensate de finețea observațiilor. Rekke studie maşinile şi casa cu o privire pătrunzătoare. Se lăsă în genunchi pe aleea lată de un metru care ducea spre intrare şi cercetă pământul.

Văzu şi Micaela că pe acolo trecuseră de curând mai multe persoane. Dar urmele erau aşa de multe şi de vagi, că nu reuşi să extragă alte informații din ele şi se uită la Rekke, care se ridică şi mai încordat.

— Parcă țineai legătura cu un coleg, nu?

— Exact.

— Poate îl suni şi-i spui că acum intrăm în casa asta.

— Categoric nu intrăm. Par să fie mulți înăuntru. Dar, da... îi dau un semn.

Se retrase să-i trimită un SMS lui Jonas Beijer, cu o scurtă explicație şi cu adresa. Apoi se întoarse din nou spre Rekke, care stătea în dreptul intrării, privind din nou urmele de pe aleea pietruită. Părea şi mai palid acum.

— Cam ai dreptate, spuse el.

— În legătură cu ce?

— Că n-ar trebui să intrăm. Văd urmele a cinci oameni, unul este Julia. Ceilalți patru sunt bărbați, dar nu asta mă îngrijorează. Mai degrabă...

Tăcu şi arătă vag spre pământ.

— E talpa aceea stângă, continuă el. Felul în care este înclinată şi răsucită. Îmi pare rău, Micaela.

— Nu, spuse ea.

Însă era deja prea târziu. Rekke trase cu putere de uşă, iar ea înjură în gând. Era convinsă că e o greşeală. Dar acum nu mai avea de ales şi, oricum, nu se întâmplă nimic. În casă era linişte, iar ea strigă:

— Alo, poliția, intrăm!

Ceea ce era o prostie din partea ei. Doamne, ce căutau acolo? Nu putea ieşi decât prost.

Cu inima bătând cu putere, se uită în jur. O scară ducea la etaj, iar în stânga era o cameră de zi decorată banal. Dar nu se auzeau paşi, nimic nu arăta că ar fi cineva acolo, în ciuda urmelor de pe potecă, iar Rekke se aplecă din nou. Cercetă podeaua şi trase o linie cu degetul arătător pe parchet.

O luă la stânga, spre camera de zi. Micaela încă nu vedea niciun semn că ar fi cineva înăuntru, nici vreo geantă sau haine, niciun fel de dezordine. Dar după sufragerie mai era o încăpere, şi acolo se auzea ceva, o respirație, a cuiva care stătuse complet nemişcat, fiindcă ea nu observase nicio mişcare.

— Alo?...

— Surioară.

Vocea era mai întunecată ca de obicei şi poate şi mai amară, iar în momentul următor îi auzi paşii. Mergea repede şi când îl văzu, nu semăna deloc cu Lucas cel controlat pe care îl ştia. Era furios, roşu la față şi veni direct la ea şi o prinse strâns de braț.

— Ce cauți aici? întrebă el.

Se uită spre Rekke şi aruncă o privire rapidă în spate; se întâmplase ceva acolo. Era evident, dar Micaela nu pricepea ce şi încerca fără succes să se elibereze din strânsoarea lui.

— Unde e Julia?

— De unde naibii ştiaţi că suntem aici? Au bârfit idioţii ăia de-acolo? întrebă el privind rapid spre interiorul casei.

Ce idioţi? se întrebă ea în gând. Dar n-a zis nimic. Trebuia să înţeleagă, aşa că se eliberă cu o smucitură furioasă, dar primi pe dată un ghiont puternic. Lucas părea pe punctul de-a o lua razna.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Eu nu am atins-o şi dacă s-a întâmplat ceva, atunci e din cauza ta. Ai stricat totul.

Îl împinse ca să intre în bucătărie, însă se dovedi suficient ca Lucas să-şi iasă din fire. O lovi peste faţă, iar ea ripostă şi îşi strânse pumnii; în clipa aceea, n-o speria câtuşi de puţin. Era pe deplin hotărâtă să meargă mai departe şi s-o găsească pe Julia. Însă chiar atunci se petrecu ceva ce nu putea fi trecut cu vederea. Lucas zbură în perete şi în faţa lui apăru Rekke.

Cei doi se uitară unul la altul preţ de câteva secunde, iar Micaela nu se miră când văzu că Lucas îşi recăpătă controlul. Pentru el, acesta era modul firesc de măsurare a forţelor şi evident că normal ar fi fost ca Rekke să se retragă şi să aplaneze situaţia, recurgând la inteligenţă. În schimb, adoptă cea mai proastă strategie cu putinţă şi-l apostrofă pe Lucas:

— Nu te atingi de ea! spuse el.

Micaela înţelese imediat că situaţia va escalada, mai ales când Rekke adăugă:

— Dă-te la o parte!

Lucas se aşeză în uşa bucătăriei, blocând drumul.

— Altfel ce? şuieră el.

— O să fii surprins, răspunse Rekke, mutându-şi privirea. Julia!

— Tata! se auzi o voce parcă dinspre grădină.

— Ce o să mă surprindă, profesore? întrebă Lucas ameninţător.

Rekke nu răspunse. Intră în bucătărie, vădit înnebunit de vocea Juliei, fără să-i pese că Lucas îi stătea în cale. Îl împinse, dar se dovedi o idee şi mai proastă. Lucas îşi ieşi din minți şi se aruncă violent spre Rekke, iar Micaela nu se putea gândi decât că era ca în maşină. Lucas nu pierdea niciodată o luptă. Aşa spunea toată lumea. Nu numai pentru că era bine antrenat şi violent, dar îi şi lipsea dramul de ezitare pe care-l aveau alții. Nu făcea decât să lovească şi să țintească punctele slabe. Imediat, Rekke ajunse pe jos, aparent lipsit de apărare, iar Micaela se repezi să intervină. Însă atunci se petrecu ceva bizar: Rekke se transformă. Era ceva ce nu avea să uite multă vreme.

Patruzeci şi şapte

Claire ştiuse, evident, de la bun început. N-avea niciun sens să caute protecție la bărbatul care voia să-i omoare. Totuşi, exista o logică întunecată. O intuise deja în privirea lui Gabor pe drumul pietruit de lângă Limena. Exista acolo o asigurare de viață; în vocea lui spartă, în mâna care tremura, în reacția puternic emoțională care contrasta aşa de mult cu răceala lui obişnuită.

Un fiu, un substitut al persoanei pierdute putea să îi țină în viață şi multă vreme crezuse că avea dreptate. Gabor arătase o latură nouă mai umană cu Jakob, iar duşmănia pe care i-o purta ei dispăruse sau luase o pauză. Dar nimic nu dura. În ochii lui Gabor se vedea tot mai des o notă de dezamăgire când îl privea pe băiat şi îl compara permanent cu Jan, ceea ce nu era niciodată în avantajul lui Jakob.

Dacă Jan era puternic, atletic şi deschis, Jakob era tocmai opusul lui: vulnerabil, firav şi retras, trăsături care se accentuau cu trecerea anilor. Defectele lui se înmulțeau, în timp ce aura mitică din jurul fiului mort devenea tot mai

puternică, iar acum, de când ajunseseră la Veneția şi se aşezaseră pe terasă, părea să nu mai simtă decât dispreț curat. Gabor îl privea pe Jakob cu dezgust. Lui Claire îi venea să ia furculița şi să îi străpungă mâna cu ea.

— E mai bun decât tine, spuse ea printre dinți.

— Cine? întrebă Gabor prefăcându-se că nu înțelege.

— Jakob.

— El? împroşcă Gabor. O fi bun să facă anumite lucruri practice, tâmplărie simplă poate, deşi sigur e prea nervos şi pentru asta.

— Nu vorbi aşa în fața lui! protestă ea şi-l luă de mână pe băiat sub masă.

Gabor făcu un semn că mai vrea şampanie, iar Ricardo se grăbi să-l servească.

— Vorbesc cum vreau, replică Gabor. Băiatul e o nulitate la sport şi habar n-are de arte mai elevate, cu atât mai puțin de matematică.

— Nu ştii nimic despre el.

— E fricos.

— Nu s-a simțit bine, deloc ciudat dată fiind copilăria de care ai avut grijă să aibă parte.

— Fiul meu nu trebuie să se simtă rău. Trebuie să-şi facă curaj şi să se ridice. Îmi amintesc de Jan...

— Mă doare undeva de Jan, şuieră ea şi se uită la Jakob, care coborâse privirile. Acum *noi* suntem aici, Gabor, şi te poftesc să spui de ce ne-ai rugat să venim. Altfel, plecăm imediat. N-avem de gând să stăm aici ca să fim jigniți.

— M-ai dezamăgit de trei ori, Claire, de trei ori. Nu poți să ceri nimic.

Claire simți un fior de teamă.

— Şi, mă rog, cum le-ai numărat?

— I-am luat un fir de păr ultima oară când ne-am văzut.

— Poftim? făcu ea bulversată.

— Am luat un fir de păr şi l-am trimis la un laborator din Berlin. A fost comparat cu un fir de păr de-al meu.

— Ce vrei să spui? izbucni ea.

— M-ai folosit.

— Este fiul tău, Gabor.

— La început, mi-a plăcut. Eram aşa de confuz pe vremea aia, că m-am mințit singur. Am văzut asemănări care nu existau. Dar apoi, Claire, mi s-a limpezit privirea şi am descoperit insuficiența ființei lui, caracterul slab. Da, uită-te la el! Nici nu ne poate privi în ochi. Se foieşte ca un țipar.

— Nu mai vorbi aşa!

Gabor sorbi din pahar.

— Nu este al meu, Claire. Am primit vestea acum câteva săptămâni.

Claire nu putea să priceapă şi cu atât mai puțin să se bucure, cum ar fi făcut în altă situație. În momentul acela, nu vedea decât primejdia.

— N-are cum, spuse ea. Doar am văzut...

— Ce ai văzut?

Se uită la Jakob, care clipea agitat spre pardoseală.

— Te-am văzut pe tine în el.

— Nu sunt acolo. M-ai mințit.

— Eram convinsă, Gabor, convinsă.

— Dar acum ştim şi nu am uitat, Claire, că ai fost la poliție. Nu uit niciodată.

— Ce-o să faci?

— Încă nu m-am hotărât.

Claire îl prinse de mână pe Jakob.

— Nu?

— Nu, răspunse el şi deodată zâmbi, aproape fermecător. Ştii la ce mă gândesc?

Ea clatină din cap.

— Cartea ta, Claire.

— Ce carte?

— Polugaievski. *Sicilian Love.* Mi-a amintit de vechile noastre partide.

Ea se uită neliniştită în jur.

— Te-am învins întotdeauna, continuă el. Dar mă gândesc adesea la seara din Stockholm.

— Când m-ai violat.

— Când am jucat şah. Atunci aproape m-ai bătut.

— Nu ştiu ce să zic.

— Dar ți-ai dat silința să câştigi.

— Mda, poate.

— Şi asta vrei şi acum. Să scapi din situația în care ai intrat şi să câştigi.

Claire înghiți în sec, iar Gabor se lăsă pe spate satisfăcut, făcând din nou un semn cu mâna bărbaților care îi serveau.

— Vreau doar să plec, Gabor. Vreau să ne laşi în pace.

— Să stau liniştit şi să aştept să-mi înfigi din nou cuțitul în spate, Claire?

— Nu m-aş mai duce la poliție, ştii foarte bine. Fac totul să-mi protejez băiatul.

Gabor o țintui cu privirea.

— Ştii că şi Kremlinul e pe urmele mele. Putin în persoană. Pun să se guste tot ce mănânc. Mă uit permanent în jur, întrebându-mă ce primejdii să previn. Nu îmi asum riscuri.

— Dar eu nu sunt Putin. Sunt total inofensivă.

— Chiar aşa? Nu eşti mai degrabă mai periculoasă decât majoritatea? Dar sigur... Poate totuşi îți dau o şansă. Ca o mulțumire pentru visele pe care mi le-ai oferit odată. Mă gândeam să vă decidem soarta într-o partidă de şah.

Claire îl prinse şi mai puternic de mână pe Jakob.

— Nu vreau, Gabor.

— Dragă Claire, continuă el. Nu eşti în poziția în care să pui condiții.

Strigă direct:

— Kristof!

Kristof era un alt apropiat al lui, un tânăr bine antrenat, cu ceva brutal în privire şi o cicatrice palidă sub buză. Chiar dacă nu o speria mai mult decât Ricardo, nu avea şi o a doua faţă, cum avea colegul lui. Oricât ar fi căutat, nu găsea nimic amabil sau blând la el.

— Pregăteşte repede o tablă de şah, Kristof, cea mai frumoasă pe care o găseşti.

Kristof se retrase să caute. Teama îi strângea ca o frânghie gâtul lui Claire. Gabor adora jocurile pline de cruzime. Se zvonea că îşi lăsase una din victimele din Sankt-Petersburg să joace zaruri, miza fiind chiar propria viaţă.

— Pe ce jucăm, mai exact? întrebă ea.

— Pe voi. Pe libertatea voastră.

— Chiar nu vreau.

— Mi-e teamă că deja am început.

Claire închise ochii.

— Bine. Dar dacă câştig, ne laşi în pace.

Gabor zâmbi sigur pe sine.

— Da.

— Şi dacă va fi remiză?

— Atunci unul dintre voi vă fi liber.

— Nu vreau, Gabor! protestă ea înspăimântată. Nu pot.

— Nu trebuia să mă trădezi.

Kristof reveni şi eliberă un capăt al mesei, strânse faţa de masă şi instală o tablă de şah cu piesele deja aşezate. Atmosfera era tot mai neplăcută, dar Kristof părea entuziasmat. Ricardo şi ceilalţi dinăuntru schimbau priviri curioase, iar Claire înţelese că nu mai avea rost să protesteze.

În schimb se întrebă, concentrându-se brusc, dacă ar avea vreo şansă. Posibilitatea să-l ia prin surprindere. Îşi lua mereu minuţios notiţe de şah şi în orele de singurătate de

când fugise din Suedia, rejucase vechile partide cu Morovia – întotdeauna alături de Jakob, ca şi acum.

— Aş prefera să joc cu negrele, spuse ea.

— Serios, vrei să-mi dai un avantaj?

Gabor întoarse tabla.

— Sau sunt ceva trucuri siciliene pe care le-ai învățat din cartea lui Polugaievski?

— Am învățat câteva trucuri, răspunse ea cu un zâmbet forțat şi privi tabla de şah.

Piesele erau splendide, figuri chinezeşti sculptate, cu trăsături personalizate şi chipuri amabile, cu excepția reginelor, care aveau expresii ucigătoare.

— Deci dacă voi câştiga, ne laşi în pace.

— Da. Ne luăm adio.

— Şi nu mai trebuie să ne uităm peste umăr sau să ne fie frică.

— Câtă vreme nu vă gândiți să vă întoarceți împotriva mea, da, vă promit. Dar să începem.

Ea aprobă din cap fără a înțelege pe deplin în ce-a intrat, dar poate nu se putea abține să joace. Avusese mereu senzația că era posibil să-l învingă, iar momentul ar putea fi acum, când îşi dorea din tot sufletul să se elibereze de el.

El deschise cu un pion la e4, iar ea răspunse imediat cu pionul la c5. Apoi continuară fără ceas sau alte reguli.

Expresia lui Gabor se schimba, devenea mai îndârjită, iar Claire nici nu se aştepta la altceva. *Vrea să mă zdrobească,* îşi spuse ea. *Vrea să-şi arate superioritatea înainte să mă distrugă.* Aşa că se concentră cât mai bine. Însă curând a fost surprinsă de cu totul altceva. Jakob, care în timpul întregii discuții stătuse cu privirile în podea, acum ridicase capul şi observa tabla de şah cu aceeaşi concentrare ca şi ea, iar Claire îşi dădu seama că mai văzuse asta. Dar nu-şi permitea să se gândească acum. Trebuia să se concentreze.

Gabor juca tot mai agresiv şi neortodox; avea să fie greu, mai dificil decât îşi putuse imagina şi, cu toate că n-ar fi trebuit să-şi lase gândurile să hoinărească, se gândi la Samuel.

•

Samuel Lidman era din nou la sală şi-şi strângea centura. Azi avea exerciții pentru picioare şi ura zilele astea, dar nu renunța. Ca de obicei, îşi încărca greutățile la limită şi, dacă l-ar fi întrebat cineva de ce, n-ar fi ştiut ce să răspundă; ar fi zis doar că rutina e rutină şi că aşa făcuse mereu.

Ca în zilele lui mai bune din tinerețe, începea cu genuflexiuni cu bara. Încărca 150 de kilograme pe bară şi se aşeza sub instalația de susținere. Acum e momentul, îşi spuse. Nu mai putea decât să strângă din dinți şi să spere că îl vor ține genunchii şi arterele. Ridică afurisitele de greutăți gâfâind, suflând din greu şi împroşcând salivă, în timp ce bara îi oscila pe umeri. La naiba, ce grea era! Îşi trase sufletul şi se pregătea să repete mişcarea, când auzi telefonul sunând în geantă.

Nu mă întrerupe, îşi spuse. Sper că nu. Şi totuşi... îşi aminti ce spusese Morovia. *Te iubeşte.* Alungă gândul. Nu mai visa cu ochii deschişi! Era o aiureală. Evident că n-are cum să fie Claire. De ce s-ar întoarce după atâția ani, doar pentru că se întâmplase s-o vadă el într-o fotografie? Era ridicol. Erau prostii. La naiba... deja îşi pierduse concentrarea şi făcu câțiva paşi poticniți în față. Dar era clar mai mult decât putea duce. Văzu negru în fața ochilor şi simți cum îl lasă genunchii; cu o mişcare disperată, reuşi să arunce bara în față, spre perete şi oglinzi.

Cu un tunet asurzitor, sticla se sparse, iar el căzu pe-o parte, în timp ce bara sălta de parcă ar fi căpătat o viață proprie. După câte se părea, se şi lovise; îl durea coapsa, parcă şi capul. Cei din jur veniră în fugă, dar lui nu-i păsa

decât de apelul telefonic şi, încă întins pe jos, scotoci în geantă, strigând în acelaşi timp că totul era în regulă.

Trebuia doar să verifice ceva, la naiba, spuse el, şi se uită la mobil. Numărul era cunoscut. Simțea că e rău-prevestitor şi totodată dătător de speranță. Apoi înțelese. Era numărul Aliciei Kovács şi, făcând un efort, se ridică, împinse lumea la o parte, trase aer în piept şi sună înapoi, cu inima bătând cu putere. Poate totuşi e ceva, se gândi. Altfel, de ce-ar suna?

— Alicia Kovács, spuse o voce în receptor.

— M-ai sunat.

— Doamne, cum te simți? Gâfâi.

— Eram la sală. Despre ce e vorba?

Alicia Kovács tăcu şi sentimentul deveni mai puternic. Ceva se întâmplase, ceva important. Nu ştia dacă era de bine sau de rău, însă ceva era. Îşi desfăcu centura şi încercă să-şi controleze respirația şi durerea. Închise ochii.

— Am vorbit cu cineva care ar vrea să te întâlnească, continuă Kovács.

Samuel se gândi că se întâmplă, se întâmplă cu adevărat.

— Claire, îngăimă el.

— Nu vreau să spun nimic, cel puțin nu la telefon. Însă dacă poți veni la birou într-o oră, puteți să vă vedeți. O să aveți multe de vorbit.

— Da, fireşte, se bâlbâi el şi simți că trebuie să ajungă la o toaletă şi la o oglindă să se aranjeze.

Trebuie să arate cât mai bine cu putință, oricât de rău îl dureau coapsa şi capul.

Patruzeci şi opt

Lucas se aruncă spre Rekke. Îl împinse cu putere şi-l lovi cu pumnii, întreaga acțiune părând să se desfăşoare în

viteză. Lucas era agresiv şi musculos, în timp ce Rekke era costeliv, nu tocmai tânăr şi destul de instabil. Încasă două lovituri, una în faţă, cealaltă la umăr, şi se împletici în spate.

Dar pară a treia lovitură, făcu un pas în lateral şi în momentul acela avu loc o transformare evidentă. Avea tot corpul în stare de alertă, pregătit şi luă o poziţie care părea exersată, cu mâinile încordate pe lângă trup. Se uita de jur-împrejur, ca şi cum ar fi absorbit informaţie, iar piciorul stâng îi zvâcnea ca atunci când analiza câte o situaţie.

Probabil că Lucas simţise schimbarea. Ezită înainte de a ataca din nou şi de data aceasta adoptă o postură mai precaută şi rămase în gardă, ca un boxer care-şi caută poziţia. Îi dădu ocol lui Rekke şi ţâşni brusc, iar tactica ar fi trebuit să dea rezultate, pentru că era rapid şi violent, însă dădu imediat de belea.

Rekke se trase într-o parte şi ripostă, prinzându-l pe Lucas de braţ şi împingându-şi piciorul drept în faţă, în timp ce-şi răsucea corpul, astfel încât să se apropie şi să-l poată prinde bine pe adversar.

Apoi lovi, fără să mai stea pe gânduri, iar Lucas căzu cu un bufnet asurzitor. Micaelei nu-i venea să creadă ce vedea; părea imposibil.

Pur şi simplu părea că pe jos e cine nu trebuie, şi tot cine nu trebuie era şi deasupra, gata să atace din nou.

— Ce dracu'! bombăni Lucas.

— Exact, spuse Rekke. Mânia ne orbeşte. *Ira nos caecos facit.*

Lucas se ridică, provocat şi mai tare de ton şi de expresia în latină. Rekke îl lăsă să se ridice şi să-şi recapete echilibrul înainte să atace şi să-l arunce iar la pământ, de data asta lovindu-l destul de tare la cap. Nimic grav, însă clar îl ameţise, iar când se ridică, Lucas se clătină şi căzu din nou.

— Eşti puternic, comentă Rekke, parcă vrând să-l încurajeze. Dar prea impulsiv şi previzibil. Înainte să ataci, îți zvâcnesc umerii. Corpul te trădează, aş zice că ai putea să mai lucrezi aici, iar acum eşti năucit şi cam amețit, iar eu am de gând să profit.

Îl ridică pe Lucas şi-l împinse în perete şi tocmai se pregătea să spună ceva despre Julia.

— Julia, apucă să zică.

Dar atunci se întâmplă ceva. Rekke împietri, ciuli urechile şi îi dădu drumul lui Lucas. Micaela era îngrijorată că rămăsese într-o poziție vulnerabilă, însă şi fratele ei părea să fi sesizat ceva şi acum auzi şi ea nişte paşi, însoțiți de o răsuflare uşor şuierată.

— Sol, şi acum fa diez, murmură Rekke şi chiar atunci apăru cel despre care Micaela auzise atâtea şi care devenise deja o forță mitică în conştiința ei.

— Sunt impresionat, Hans, ai rămas în formă, spuse el. Îți urez bun-venit. De fapt, nu credeam că o să găseşti locul ăsta. Dar, ca de obicei, mă surprinzi.

— Lasă-mi fata în pace, altfel te omor!

— Chiar mă omori? replică Morovia zâmbind şi se întoarse spre Micaela, căreia acum i se făcu frică de-a binelea.

Se uita la ea ca un animal de pradă care-şi contemplă victima, iar din spatele lui veniră doi bărbați înarmați. Micaela îl recunoscu imediat pe unul dintre ei: era bărbatul cu păr oxigenat care apărea în imaginile de pe camerele de supraveghere din Veneția.

•

Claire privi tabla de şah. Putea obține uşor o remiză, dar nu era o opțiune. Gabor spusese că unul dintre ei şi-ar pierde libertatea, poate chiar viața; era cumplit. Era nevoită să apeleze la instinctul de învingător şi să joace mai bine decât jucase toată viața ei. Închise ochii o clipită.

Când îi deschise, privi tabla cu ochii strălucitori, brusc nerăbdătoare şi tot mai furioasă. O să-l zdrobească, nici mai mult, nici mai puţin, şi în clipa următoare văzu ceva, o mutare care i se părea strălucită. Putea muta calul, atacând în acelaşi timp tura şi calul lui Gabor şi preluând controlul. Chiar atunci, simţi un ghiont dintr-o parte: era Jakob. Băiatul se purtase ciudat de când începuse partida şi privea tabla cu ochi sticloşi. Lui Claire nu-i era uşor să înţeleagă ce făcea el. Ştia că era interesat de partidele ei de şah, dar nu se prea putea ridica la nivelul ăsta; poate că încerca doar să înţeleagă tensiunea din atmosferă.

— Da, iubire. Ce este?

Băiatul nu răspunse, însă aruncă o privire cu înţeles spre tabla de şah şi o prinse de mâna care ţinea calul. Să ceară o pauză şi să vadă ce-i cu el? Nu, trebuie să se concentreze asupra jocului şi să profite de ocazie, de posibilitatea de a fi în avantaj, şi de aceea îi îndepărtă blând mâna, pregătindu-se să facă mutarea. Atunci Jakob rosti primul lui cuvânt de la începutul partidei:

— Nu.

Pe chipul lui Morovia se aşternu o expresie sarcastică.

— Încearcă să te-ajute?

Claire se uită întrebătoare la Jakob.

— Ei, hai, lasă-l să te ajute, să putem termina la timp.

— Jucăm noi doi, Gabor. Nu-l amesteca pe băiat.

— Vezi, nici tu n-ai încredere în el. Ştii că nu-i bun de nimic.

— Bestie! mormăi Claire, cât pe ce să sară la el, dar îşi recăpătă controlul. Cred că e mult mai inteligent decât huliganul tău de judocan, mârâi ea cu voce tare.

Ochii lui Gabor sclipiră de mânie.

— Să nu îndrăzneşti!

— Îndrăznesc mai mult decât crezi. Şi am încredere în băiatul meu. Aşa că, Jakob, ajută-mă aici.

Băiatul coborî privirea, profund deranjat de atenția care i se acorda, dar mormăi ceva ce nu auzi niciunul dintre ei.

— Iartă-mă, ce-ai spus?

— Să retragi regina la b4, murmură el, iar ea îi zâmbi afectuos, întrebându-se însă ce naiba făcea acolo.

De ce să-l stânjenească astfel pe băiat? Să retragă cu regina ar însemna să renunțe la şansa de-a fi în avantaj. Totuşi făcu exact cum îi spusese, poate doar pentru a nu-i da dreptate lui Gabor. Voia să-i arate cât credea în Jakob, deşi înjura în sinea ei că se lăsase provocată. Mutarea risca să o coste victoria şi poate chiar viața.

* * *

Samuel stătea în fața oglinzii din sala de gimnastică şi făcea tot ce putea să se aranjeze mai bine, însă fără mare succes. Probabil că-şi julise obrazul când căzuse: avea un semn chiar sub ochiul stâng, care accentua efectul de roşeață, oarecum de beție, al înfățişării.

Pe deasupra, jumătatea stângă a feței şi asta era cel mai rău era mai lăsată decât dreapta. Arăta asimetric, nu-i aşa, şi bătrân? Lucruri cărora nu le acordase atenție în ultimii ani deveneau dureros de văzut acum, când avea perspectiva reîntâlnirii cu Claire. Dar torsul lui pe de altă parte... îşi scoase sacoul şi rămase doar în cămaşă în fața oglinzii. De la gât în jos încă arăta de 30 de ani. Claire ar trebui să fie impresionată măcar de asta. Îşi pieptănă părul pe spate pentru a masca chelia ce devenise vizibilă în creştetul capului.

Apoi o luă din loc. Soarele ieşise din nou după ploaie şi era o zi superbă, iar el se simțea plin de speranță. Ce-ar fi să ajungă într-adevăr s-o vadă? Ce să-i spună? S-a hotărât că în niciun caz vreun cuvânt duşmănos. O să fie înțelegător. Îi făcuse îngrozitor de mult rău, dar n-o s-o judece. O să asculte şi o să se pună în situația ei. Trebuie să existe o explicație.

Grăbi pasul. Şi-o amintea mai limpede decât în ultimii ani. Stătea în fața lui complet lipsită de aura de vulnerabilitate care-o înconjurase întotdeauna în amintirea lui. Dar, în scurt timp, începu să-şi facă griji. Poate că o să fie pedepsit că are gânduri atât de vesele şi pline de speranță. Coborî privirea spre trotuar şi picioarele lui, şi observă că şchiopăta. Simțea cum i se prelinge transpirația pe frunte şi pe pieptul cămăşii; nu trebuia să ajungă acolo asudat sau, mai rău, să miroasă.

Claire era sensibilă la mirosuri. Izbucni într-un râs nervos. Nu conta transpirația, dar nu se ştie niciodată. Detaliile puteau fi hotărâtoare, iar când trecu un taxi – se afla în Odenplan –, îl opri şi încercă să se calmeze. Hotărâtoare pentru ce? Trebuie să se liniştească. Chiar îşi închipuia că o să se întoarcă brusc, după 14 ani? Astea erau speranțe nebuneşti. Doar nu ştia nimic. Absolut nimic. Poate nici nu era vorba de Claire. Sau mai degrabă, ar fi un miracol dacă ar fi ea. Şi totuşi... O să aveți multe de vorbit, spusese Alicia Kovács. Claire trebuie să fie. Îşi împreună mâinile şi se rugă, aşa cum făcea Claire când se simțea slabă. *Iisuse şi Maica lui Dumnezeu, fă să fie Claire.*

Taxiul o luă pe Birger Jarisgatan şi coti pe Strandvägen. Îl rugă pe şofer să oprească cu 100 de metri înainte, să aibă timp să se pregătească. Se uită la ceas; ajunsese mult prea devreme. Dar o să-l înțeleagă, nu? N-avea cum să nu ajungă la timp, când în joc era viața lui. Grăbi pasul şi intră cu pieptul împins în față în cabinetul de avocatură, unde dădu peste fata care-l servise cu Amarone. Ea îl privi îngrozită, iar el era îşi dădu seama de ce. Sigur arăta ca un sălbatic.

— Îmi pare rău că am ajuns aşa devreme, spuse el.

Fata se uită la ceasul de pe perete şi spuse cam fără tact „Da, aşa e”, ceea ce îl enervă. Din fericire, situația a fost remediată imediat. Alicia Kovács tocmai cobora scările

zâmbind larg şi asigurându-l că nu-i nicio problemă, ajunsese chiar la timp.

— Persoana cu care o să te vezi e aici.

— Poftim?

— Sus, în biroul lui Gabor, unde ai mai fost, completă ea.

Cu inima bătând nebuneşte şi gâfâind, Samuel urcă scările şi ajunse la uşă.

Înainte să păşească înăuntru, închise ochii şi, când îi deschise, privi prin încăpere fără să înţeleagă ce vede.

Patruzeci **şi** nou**ă**

Fără să ştie de ce, Micaela îşi imaginase că Morovia semăna cu Rekke: înalt, ascuţit, intens – dar mai întunecat, nu doar în privinţa coloritului, ci şi ca vibraţie, iar imaginea ei nu era tocmai greşită. Era mai scund şi mai îndesat, cu o călcătură mai uşoară, aproape feminină, şi mişcări elegante şi rafinate. Purta un costum gri cu vestă şi o eşarfă în jurul gâtului. Avea trăsături aproape frumoase şi destul de luminoase, părul negru şi des şi privirea pătrunzătoare ca a lui Rekke.

Ochii lui îşi schimbau culoarea, iar buzele erau pline şi senzuale; în rest, părea distins şi caustic şi, orice-ar fi zis Micaela, făcea o impresie puternică. Părea să domine încăperea şi nimic în privirea lui nu arăta că ar fi mirat să-l vadă pe Lucas umilit şi pus la pământ. Dar probabil nu-i păsa de asta, după cum nici ei nu-i mai păsa. Parcă toată lumea se îngusta şi tremura în faţa întâlnirii lui cu Rekke.

— Hans, n-ai idee ce mult îmi doream să te văd într-o asemenea stare de concentrare totală! spuse Morovia şi Micaela simţi imediat ceva în piept.

Vocea şi aura lui aveau într-adevăr o putere hipnotică. Dar Rekke nu doar că nu se sinchisi să răspundă, ci se şi

uită pe lângă Morovia, spre bărbații din spatele lui şi spre bucătărie; evident, avea nevoie de o perspectivă asupra situației. Dar tot păru să fie o provocare clară. Nici măcar nu voia să se uite la Morovia. Nu voia decât să arate, cu toată ființa, cât de mult îl detestă.

— Nu vrei să răspunzi? întrebă Morovia.

— Nu vreau decât să stau de vorbă cu fiica mea.

Morovia mai făcu un pas spre el.

— Mi-e teamă că va trebui să facem lucrurile în felul meu. Dacă se întâmplă să mai dea buzna şi alții, n-o să-i fie bine.

Se uită la Micaela şi zâmbi din nou.

— Înțeleg, spuse ea, şi întinse mâna.

I-o strânse fără să vrea, neştiind unde să-şi fixeze privirea. Însă Morovia se întoarse imediat spre Rekke.

— Trebuie să te felicit pentru alegerea interesantă a partenerei. Nu-i chiar din lumea ta, nu?

— Poți să mi te adresezi direct mie, interveni ea.

— Sigur că pot. Dar practic asta-i discuția mea cu Hans şi, ca atare, am să vorbesc cu el. Aş putea adăuga şi că tot ce se întâmplă acum cu Julia e responsabilitatea mea. Ridic povara vinovăției de pe umerii fratelui tău, Lucas.

— Du-mă la ea! îl întrerupse Rekke fără a-şi întoarce privirea spre el.

— Mă provoci? întrebă Morovia.

— O să fac tot ce e necesar ca s-o iau înapoi.

— E destul de mult, din păcate. Dar mai întâi să o vedem; e o fată frumoasă, sensibilă, nu-i aşa?

Rekke nu răspunse nici de data asta. Se uită doar în jur când intrară în bucătăria mare, care dădea spre o terasă, şi se înfiora imediat. Dincolo de uşă, lângă piscină, se vedea Julia, ghemuită într-un halat albastru larg, legată şi imobilizată de două inele de metal fixate în pământ. Era palidă şi speriată, iar lângă ea era bărbatul cu părul oxigenat. Avea o armă în mână, iar pe pavajul de piatră de

lângă piscină se aflau o canistră gri şi o cameră de filmat, care-i dădeau fiori Micaelei.

— Julia! spuse Rekke şi se repeziră afară amândoi.

— Tată! şuieră ea. Iartă-mă!

— E numai şi numai vina mea, răspunse el.

— Mai degrabă a mea, murmură Micaela în timp ce Rekke se apropia de Julia cu braţele deschise.

Blondul înarmat îl opri, iar Rekke păru să decidă să nu se lupte de data asta. Îi aruncă însă priviri furioase lui Morovia, care afişa acelaşi zâmbet sigur de sine şi făcu un gest amplu cu mâna.

— Poate nu este scena cea mai grandioasă care mi-a trecut prin cap. Dar este de ajuns şi întotdeauna am reflectat la...

— Poţi să-ţi ţii gura, Gabor? îl întrerupse Rekke. Poţi spune ce vrei de fapt?

— Vreau răzbunare, Hans. Nu e evident? Dar mai întâi vreau să-ţi mulţumesc. Duşmanii ne ţin în alertă şi în viaţă. Avem nevoie unii de alţii ca să nu ne pierdem agerimea, nu-i aşa?

— Scuteşte-mă de aberaţiile tale filosofice despre putere.

Gabor clătină din cap, ca şi cum felul în care-l trimisese la plimbare Rekke i se părea aproape înduioşător.

— Consideră că e o şansă, Hans. Nimic nu e hotărât dinainte şi întotdeauna există speranţă. Aşa că profită de ocazie şi vorbeşte cu mine. Mă gândesc uneori la pisica ta.

— Sigur că da.

— M-a ajutat să-mi găsesc calea. Mulţi au ars de atunci, dar pisica ta a fost prima. Ştii la ce m-am gândit de multe ori?

Rekke nu răspunse; îi zâmbi mâhnit Juliei şi murmură încă un „iartă-mă”.

— Că ţi-ai botezat pisica Ahasverus, continuă Morovia. Era o proiecţie, nu-i aşa? Ahasverus erai tu. Condamnat să

rătăceşti veşnic şi să vezi totul. Condamnat să cauți claritate, dar să găseşti mereu numai întuneric. Condamnat să rezolvi mistere, dar să realizezi mereu că întrebarea e mai interesantă decât răspunsul, enigma mai strălucitoare decât soluționarea ei.

— Eşti de-a dreptul nebun!

— Dar de-a lungul drumului ai întâlnit iubirea. Îți dau dreptate. Ai avut-o pe Ida şi apoi...

Aruncă o privire în direcția Juliei.

— Printr-un capriciu al sorții, ai avut un copil deodată cu mine şi bănuiesc că o iubeşti pe fiica ta aşa cum l-am iubit şi eu pe Jan.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Gabor, spuse Rekke şi se uită pentru prima oară în ochii lui Morovia.

— Mulțumesc, Hans. Deci îți pasă un pic? E aproape emoționant. Însă bineînțeles că este prea târziu.

— Nu e niciodată prea târziu să-ți pui la îndoială părerile, răspunse Rekke cu vocea spartă.

— Oh, ba da. Dar înainte să ne ocupăm de Julia, vreau să ne continuăm discuția. Consideră că e o ofertă de câteva minute pentru tine şi asociata ta. O căutați pe Claire Lidman, nu-i aşa?

— Nu fac decât să-mi salvez fiica.

— Lasă-mă să rectific. O căutați pe Claire Lidman înainte ca viața să vă pună în fața altei probleme. Hai să vă povestesc. Promit să am grijă de Julia deocamdată. Ricardo, îi poți da un pic de apă şi nişte calmante? Întreab-o dacă vrea şi ceva de mâncare.

Rekke aruncă din nou o privire neliniştită spre fiica lui şi murmură:

— O să se rezolve, draga mea, o să ieşim din asta.

Gabor se lumină la față, de parcă îi plăcuseră cuvintele.

— Absolut, ai şi posibilitatea asta. O să-ți dau o şansă. I-am dat una şi lui Claire şi a profitat de ea, deşi... n-o să

stric acum povestea. O iau de la început. Sau vrei să auzi întâi povestea Idei?

— Vreau numai să aud ce trebuie să fac ca s-o iau pe Julia de aici.

Gabor Morovia făcu un pas înainte şi coborî privirea spre mâini, unde se vedea un inel cu piatră neagră care sărea în ochi.

— Te uiți la inelul meu, nu-i aşa? Este în memoria lui Jan, are data gravată. A murit la ora 15:15, pe 23 februarie. Avea nouă ani şi ultimul lucru pe care l-a spus a fost „Iartă-mă, tată!”, de parcă ar fi fost vina lui.

Morovia se întoarse din nou spre Rekke.

— Cred că ți-ar fi plăcut băiatul. Dar...

Făcu un semn din cap spre Rekke, care tot arunca priviri spre Julia.

— N-o să te plictisesc cu suferințele mele; o să ne concentrăm pe suferințele tale, cea de-acum şi cea care o să vină.

— Du-te dracului!

— Da, da, dar dacă nu vrei să auzi de Ida sau de Claire, lasă-mă atunci să-ți răspund la întrebare. E ceva ce poți face? Dă-mi ceva substanțial în schimbul fiicei tale şi o să mă gândesc.

— Ia viața mea.

— *Să-ți iau ție viața?*

Morovia râse teatral.

— Cuvinte de erou. Dar nu ajunge, şi apoi, cu cine mă mai joc dacă dispari tu? Nu, Hans, trebuie să-mi oferi ceva mai bun. Dă-mi nişte secrete. Ce i-ai spus lui Herman Camphausen de l-ai pus pe urmele mele? Şi cine le-a dat informații criminalilor lui Putin?

Rekke îşi trecu mâna prin păr.

— Nu i-am spus lui Herman nimic ce să nu fi ştiut deja, răspunse el. Şi nu ştiu cine a dezvăluit informații. Dar nu

mă face să cred că asta ar schimba ceva. Tu nu te răzbuni cu adevărat, Gabor. Tu cauți doar pretexte să faci rău şi să trezeşti ce e mort în tine. Răzbunarea e doar o himeră cu care îți maschezi sadismul. Dar îți pot da ceva.

— Ce anume Hans, ce?

— Compasiune, Gabor. Încerci să-ți vindeci rănile, dar le adânceşti şi mai mult. *Veritas odium parit.* Şi nu găseşti altceva decât ură.

Morovia pufni.

— Nu uita că te-am văzut luptându-te. Te-am auzind interpretând muzică. Te-am privit în ochi când m-ai dat afară din cabina ta din culise. Şi în tine pulsează la fel de multă ură. O văd în tine şi ştiu că ai vrut dintotdeauna să te măsori cu mine.

Rekke mai făcu doi paşi spre Julia.

— Ştii mai puține decât crezi tu, Gabor. Ca orice tiran meschin, nu faci decât să-ți proiectezi perversiunile. Habar n-ai ce gândesc eu în acest moment. Aroganța te face vulnerabil, spuse el, şi îi aruncă Micaelei o privire care părea imperativă, iar în clipa următoare atacă.

Îl dezarma pe blond şi îl aruncă în piscină cu o mişcare rapidă. Apoi se întoarse spre Morovia, pregătit de luptă. Parcă ar fi fost în fața unei oglinzi. Morovia îi copie fulgerător poziția de atac şi, într-o clipă, erau pregătiți să se arunce unul asupra celuilalt. Dar Micaela nu apucă să vadă ce se întâmplă. Alergă după arma care se afla la vreo zece metri, lângă colțul piscinei, însă nu apucă să ajungă la ea, pentru că Julia strigă disperată:

— În spatele tău!

Se întoarse. Celălalt om al lui Morovia, un bărbat musculos cu privire rece, avea un pistol îndreptat spre ea. Micaela rămase ca paralizată câteva clipe, căutând o cale de ieşire, când Julia strigă din nou.

— Lucas!

Da, unde naiba era Lucas? Acolo – acum îl văzu în pragul bucătăriei, întors ca şi cum ar fi vrut s-o ia în două direcții diferite. Dar nu reacționă la strigătul Juliei, părând şovăielnic şi furios.

— Ajută-ne! Doar nu eşti de partea idioților, strigă Julia şi nu era deloc o mutare prost gândită.

Nu era stilul lui să lege tinere frumoase şi să le amenințe cu moartea, dar Lucas, diavolul laş, nu făcea decât să stea nemişcat, aparent confuz, apoi o luă la fugă. O şterse cu o înjurătură şi chiar atunci Morovia îl atacă din nou pe Rekke, făcându-l să se împleticească în spate.

Deveni repede evident că Gabor era mai puternic şi mai rapid şi că se dedicase cu seriozitate şi hotărâre artelor marțiale. Situația părea complet fără ieşire, mai ales când blondul se târî afară din piscină şi, plin de apă, se aplecă după arma de pe dalele de piatră.

Însă Rekke părea să caute alternative; se trase în spate şi îi făcu Juliei un semn cu capul. Apoi se lansă într-o manevră ce părea exersată. Lovi pistolul din mâna bărbatului şi îl atacă pe Morovia cu o serie de lovituri cu pumnii şi cu piciorul. Morovia se lumină la față amuzat, ca şi cum ar fi fost absolut convins că avea să câştige. Ripostă şi totul părea ca un dans, ca parte a unei coregrafii.

Micaela făcu un pas în față şi îl lovi pe blond în cap, însă ajunseră amândoi în piscină şi, neputând să intervină în niciun fel, privi cum Rekke primeşte o lovitură violentă în abdomen şi se îndoaie de mijloc.

Apoi se întâmplă ceva de neconceput, ceva ce Micaela ar fi putut să prevadă, însă o şocă profund. Cel de-al doilea bărbat, cel cu privirea înghețată, cel care îndreptase pistolul spre ea, făcu un pas şi, la un semn al lui Morovia, luă canistra de lângă Julia. Deschise capacul, o ridică sigur pe el şi vărsă conținutul pe Julia. În ciuda țipetelor şi haosului

general care urmă, nimic nu era mai pregnant decât mirosul inconfundabil de benzină.

•

Claire pierduse inițiativa când își retrăsese regina și făcea tot ce putea să repare pagubele pe care credea că le produsese. Dar în timp ce-și consolida noua poziție, văzu ceva pe chipul lui Gabor. Nu era mare lucru, doar o schimbare de nuanță a ochilor lui verzi. Însă era clar că îl deranja ceva și brusc înțelese că îi dejucase planul, sau mai degrabă i-l dejucase Jakob.

Mutarea lui Jakob o salvase dintr-o capcană pe flancul drept; simți cum i se pune sângele în mișcare și intră în priză. Parcă toate eforturile pe care le făcuse în serile de singurătate dădeau roade, iar acum începuse să intuiască ce trebuia să facă.

Mintea îi zbârnâia ca niciodată și în timp ce ea muta rapid, Gabor nu se grăbea; și totuși îi anticipa mutările.

Ea era în avantaj și, oricum privea lucrurile, nu putea vedea decât că el pierde și se gândi să-l întrebe dacă se dă bătut. Dar îi era teamă de reacția lui.

Nu avea idee cum ar face față unei înfrângeri amorul lui propriu. Îi promisese libertatea în cazul în care câștiga, așa că perseveră obsesiv. Tot restul lumii dispăru. Vedea doar tabla de șah și mări și mai mult ritmul. Văzu că avea posibilitatea să parcurgă toată tabla cu pionul și să obțină o nouă damă. Nu încăpea îndoială, asta era.

— Putem face remiză, spuse el.

Se uită perplexă la Gabor.

— Glumești? Ești pe cale să pierzi. N-ai cum să nu-ți dai seama.

Gabor ignoră remarca, prefăcându-se că nu aude și, în loc s-o privească în ochi, se întoarse spre Jakob cu o privire nemulțumită.

— Eu nu pierd niciodată, spuse el.

Claire nu ştiu ce să spună, dar se strădui să nu izbucnească.

— Dă dovadă de demnitate şi ia-o bărbăteşte, Gabor. Eşti un jucător mai bun decât mine, dar de data asta n-ai fost destul de bun.

Arătă spre tablă, ca să-i demonstreze situația imposibilă în care se afla.

— Şi mi-ai promis... continuă ea.

Gabor ridică mâna, iar ea tăcu, pentru a înțelege mai bine ce se petrece.

— Pe deasupra, ai avut ajutor, spuse el. Conform regulilor jocului, înseamnă că ai trişat.

Lui Claire nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Am avut ajutorul băiatului despre care ai zis că nu-i bun de nimic şi l-am primit la îndemnul tău.

Gabor privi peste canal şi îşi îndreptă gulerul cămăşii.

— Nu-i bun de nimic, spuse el.

Claire se strădui să rămână nemişcată.

— N-ai niciun drept să spui asta!

— Dar ăsta e adevărul. Uită-te la el. Nici măcar nu poate privi oamenii în ochi. Se bâlbâie şi se foieşte. Este ciudat, Claire. Şi slab.

— Destul de puternic să-ți ghicească jocul, răspunse ea, simțind cum i se încing obrajii.

— E patetic.

— Nu-l cunoşti, şuieră ea fără să-şi mai poată controla vocea.

— Fac doar ce trebuie şi, de altfel, partida noastră s-a terminat. Puteți să plecați.

Claire se uită la el, cu gura uscată şi inima bătându-i puternic.

— Deci recunoşti că ai pierdut?

— Este remiză. Ai câştigat pe jumătate.

Păstrează-ți calmul, își spuse ea, este un moment decisiv, nu-l nărui.

— Putem sta să analizăm pozițiile, dacă dorești, spuse ea.

— N-am niciun chef, răspunse el și începu să strângă piesele.

— Nu! strigă ea și își puse mâna pe a lui.

Lui îi displăcu evident contactul și îi dădu mâna deoparte. Apoi se ridică, iar Claire nu avu încotro și se ridică și ea. Îi făcu semn și lui Jakob, dar el rămase cu picioarele încrucișate.

— Cum am spus, uită-te la el! spuse Gabor.

— Monstrule! șuieră ea și clar nu era deloc o mișcare bună.

Cuvintele ei nu făcură decât să-l ajute pe Gabor să se calmeze. Poate că-l putea învinge la șah, dar n-ar câștiga niciodată într-un astfel de joc psihologic. Evident că acum el zâmbea ca și cum ar fi fost gazda perfectă, care știa cum să trateze un invitat ce spusese ceva nepotrivit.

— A fost minunat că ați venit! Dar acum trebuie să vă mulțumesc. Dă-mi voie să-ți aduc haina și geanta. Te ocupi tu de fiul tău sau îl rog pe Ricardo să te ajute?

— Se descurcă foarte bine, răspunse ea și îl ajută pe Jakob să se ridice.

Jakob se dovedi mai îndărătnic decât se aștepta ea, dar își îndreptă spatele și o urmă resemnat în camera boltită de unde își recuperă haina și geanta.

Gabor îi întinse mâna, iar ea îi răspunse și îl privi în ochi, văzându-l cum îi zâmbește aproape cu tristețe. Dacă n-ar fi știut cu cine are de-a face, Claire ar fi considerat că e un zâmbet amabil.

— Acum ne lași în pace? Suntem în siguranță?

— Adio, Claire! spuse el fără să-i dea drumul la mână. Și adio, Jakob!

Era cât se poate de clar că nu-i răspunsese şi ea se întrebă dacă să repete. Dar nu făcu decât să dea din cap, apoi se întoarse, îl luă de mână pe Jakob şi coborâră scările în spirală cu paşi grăbiți, cam imprudenți. Cartea de şah îi căzu din nou din geantă, iar Gabor veni în grabă şi o ridică.

— Poate că nu mai ai nevoie de ea. E clar că ai studiat-o temeinic, spuse el, şi asta era, presupuse ea, tot ce putea obține din partea lui drept recunoaştere a înfrângerii.

Dar nu comentă. Îşi luă cartea în mâna dreaptă şi se îndreptă cu Jakob spre Piața San Marco.

Cincizeci

Samuel fusese atât de convins că o să o vadă pe Claire, încât nu înțelegea ce vede. Ce-şi imaginase se contopea cu persoana din fața lui, ceva incomprehensibil, o siluetă ca de înger cu brațe firave care apăreau şi dispăreau şi se pierdeau în lumina soarelui care venea dinspre fereastră.

Dar când îşi recăpătă suflarea şi clipi de câteva ori, îşi dădu seama că era un băiat cu păr ondulat şi ochi mari, vioi. Era îmbrăcat într-un costum bej şifonat, care îi venea perfect, dar care părea prea serios pentru el. Costumul şi silueta agitată dădeau impresia că era doar un copilaş, în pofida înălțimii. Îşi clătina capul înainte şi înapoi, îşi încolăcea piciorul drept peste cel stâng, părând să n-aibă echilibru, şi risca să cadă din clipă în clipă.

— Cine eşti? întrebă băiatul în engleză şi, pentru că Samuel nu răspunse, continuă:

— Mi-au spus că e important să te întâlnesc. Dar nu au vrut să-mi spună mai multe. Ştii unde e mama mea? A dispărut pur şi simplu şi mi-au spus că habar n-au unde e. Dar cred că m-au mințit. Au zis că tu o cunoşti. N-ar fi dispărut aşa dacă nu s-ar fi întâmplat ceva grav.

Cuvintele se revărsau din el, iar lui Samuel îi venea să plece. Era furios că băiatul nu era Claire. Se simțea victima unei înşelăciuni îngrozitoare şi, dacă şi-ar fi ascultat instinctele, ar fi țipat la băiat şi ar fi ieşit trântind uşa. Dar reuşi să se controleze suficient ca să-şi dea seama că ar fi fost insensibil. Băiatul era la fel de disperat ca şi el şi pe obraji îi şiroiau lacrimile. Se sucea ca un şarpe şi îi trecu prin cap un gând straniu: băiatul era imaginea lui în oglindă. A propriei tulburări.

— Cine este mama ta? întrebă el.

— Sara Miller.

Băiatul făcu un pas ezitant spre el şi păru cât pe ce să cadă în nas, iar Samuel se pregăti să-l prindă.

— Ce? Cine?

— Am stat cu un om bătrân, continuă băiatul, ca şi cum nu l-ar fi auzit. N-am mai fost la şcoală din martie şi nimeni nu mi-a dat nicio explicație. Mi-au zis doar să aştept şi să am grijă. Dar azi-dimineață...

Băiatul era tot mai palid.

— Cred că mai bine ai sta jos, îl întrerupse Samuel şi îl ajută să se aşeze în fotoliul în care stătuse Morovia cu câteva ore în urmă.

Se aşeză lângă el şi se întrebă dacă n-ar trebui s-o cheme pe Alicia Kovács. Băiatul părea să aibă nevoie de ajutor.

— Ce s-a întâmplat azi-dimineață?

— Mi-au zis să merg la aeroport. Abia am apucat să împachetez şi am zburat cu un avion privat. L-am văzut pe tat...

Se răzgândi.

— ... pe Morovia, dar n-a vrut să stea de vorbă cu mine. S-a uitat de parcă l-aş fi dezamăgit foarte rău.

— Morovia e tatăl tău?

— Nu, dar aşa am crezut multă vreme. Sau cel puțin aşa zicea mama că ar trebui să-i spun. Însă îi era frică, eu aşa

cred. M-a lăsat să-l întâlnesc pentru că aşa am fi fost mai în siguranță.

— Şi pe mama ta o cheamă Sara Miller?

Băiatul clătină din nou din cap, iar Samuel avu impresia că era în pragul unei crize.

— I se spune şi Claire câteodată. Aşa o chema înainte.

— Doamne Dumnezeule! izbucni Samuel.

— Ai cunoscut-o?

— Am fost soțul ei, răspunse el şi apoi se corectă: Sunt soțul ei.

— Soțul ei?

Băiatul păru şi mai dezorientat.

— Eu şi mama ta am fost căsătoriți, continuă Samuel, străduindu-se să rămână la obiect. Dar ea a dispărut şi mulți ani am crezut că a murit. Bănuiesc că s-a ascuns...

— De Morovia, completă băiatul şi dintr-odată păru mai liniştit şi mai mare.

— Da, probabil, spuse Samuel simțind cum îi apăreau o mie de întrebări în minte.

Dar le ținu pentru sine. Nu voia să distrugă ceva ce, cu toată dezamăgirea de mai devreme, părea dintr-odată ceva valoros, ca un fel de substitut pentru Claire.

— Am iubit-o, mărturisi el.

Băiatul păru să reflecteze.

— Tu eşti cel puternic? întrebă el. Şi care poate repara absolut orice?

— Nu ştiu dacă mai pot repara foarte multe acum. Dar sunt destul de puternic.

Samuel făcu un gest stângaci, arătându-şi bicepsul.

— Toată lumea spune că ar trebui să fac şi eu sport. Morovia zice că sunt slab.

— Cred că arăți bine.

— Nu, răspunse el atât de trist, că lui Samuel îi veni să-i cuprindă mâinile.

— Ce prostii sunt astea? Aşa simte toată lumea care a trecut prin greutăți. Simți că nu eşti în stare de nimic, dar de fapt…

— Mama mi-a povestit despre tine, îl întrerupse băiatul.

— Adevărat?

Samuel tresări. Nu voia să audă; totul se întâmpla prea repede. Nu pricepea cum, brusc, vorbea aşa de multe cu băiatul. Trebuie să fie o formă de refugiu, îşi zise el, o eschivare de la toate întrebările care ardeau în el: Unde era Claire? Ce se întâmpla de fapt?

— A spus că nu a învățat niciodată să gătească pentru că tu te ocupai de tot. A devenit handicapată, aşa a zis.

— Îmi pare rău că am făcut-o handicapată.

— Cred că spunea asta într-un fel drăguț.

Simți un nod în gât.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Am fost la Veneția.

Samuel se apleca, într-o stare de încordare maximă.

— Ce ați făcut acolo?

— Am fost în vizită la... Morovia, continuă băiatul, strâmbându-se dezgustat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am mâncat şi ei au jucat şah. Părea important, ca şi cum jucau pentru ceva decisiv. Libertatea noastră, spunea mama.

— Libertatea voastră.

— Da. Mama era încordată de parcă era pe viață şi pe moarte şi a fost cât pe ce să intre într-o capcană. Dar am ajutat-o un pic şi după aia a fost în avantaj.

Samuel se uita la băiat ca şi cum n-ar fi auzit bine.

— Ai ajutat-o tu? N-am mai auzit de cineva care s-o ajute pe Claire la şah.

— Am recunoscut partida, semăna puțin cu cea dintre Capablanca şi Marotti de la Londra, din 1922.

Samuel se uită la el cu gura căscată.

— Te pricepi?

— Da, răspunse el serios, fără să pară mândru. N-am avut prea multe de făcut şi de fapt n-am avut niciodată prieteni. Am studiat partide vechi de şah şi am jucat singur.

— Singur.

— Şi câteodată cu un calculator.

Samuel înghiţi în sec.

— Trebuie să fii un geniu. Pe Claire nu o ajuţi. Te laşi pe spate şi o admiri.

Băiatul zâmbi trist şi spuse din nou pe un ton de adult:

— Are lipsurile ei.

Samuel îi întoarse zâmbetul trist.

— E adevărat. Are. Ce s-a întâmplat?

— Mai avea doar şase mutări până la mat când Morovia a întrerupt partida şi a propus remiză.

— Nu voia să se vadă pierzând?

Băiatul se uită pe fereastră.

— Nu. A fost ceva sinistru şi Morovia a spus o groază de lucruri oribile.

— Ca de exemplu?

— Trebuie să spun?

— Nu.

— Apoi ne-am cărat de acolo. Mama se grăbea foarte tare.

— Şi aţi ajuns în Piaţa San Marco?

— Piaţa San Marco?

— Am văzut o fotografie cu ea.

— Da? Dar eu nu ştiu locurile de-acolo. Mama era stresată şi mergea repede. Erau o mulţime de clădiri şi o mulţime de oameni şi păsări şi abia reuşeam să mă ţin după ea, dar am auzit pe cineva strigându-mă. Era unul din băieţii lui Morovia, îl chema Ricardo...

Îi era evident greu să povestească şi începu din nou să clatine din cap.

— Şi?

— M-am oprit. M-am gândit că poate am uitat ceva şi când am vrut să fug din nou la mama, n-am mai găsit-o. Dispăruse şi am strigat-o din toate puterile şi am auzit-o o dată strigând „Jakob, Jakob!” Dar n-am înțeles de unde venea vocea. Am fugit aiurea ore în şir şi am întrebat şi am încercat să o sun. Dar dispăruse.

— Doamne! exclamă Samuel şi iar îi veni să-i ia mâinile băiatului, dar rămase nemişcat pe fotoliu. Ce s-a întâmplat apoi?

— A apărut Morovia şi a zis că mama a fost obligată să plece departe, dar nu l-am crezut şi l-am lovit şi m-am certat cu el şi l-am zgâriat şi am strigat că-l uram şi atunci doar a plecat. După aia au venit alți oameni care m-au luat şi am ajuns să locuiesc la o doamnă destul de drăguță din Milano. Dar nu cred că m-a putut suporta. Am spart lucruri şi am încercat să evadez de mai multe ori, aşa că m-au mutat la un moş care a spus că era rudă cu Morovia şi cu cele două slugi ale lui.

— Şi după aia te-au pus să zbori până aici?

— Da, eram sigur că până la urmă o să mă întâlnesc cu mama. Nu în Suedia ați locuit?

— Aici, nu departe.

— Dar nu mai vine. Am aşteptat în biroul ăsta ore întregi. Ce să fac?

Samuel nu avea idee ce-ar fi trebuit să facă puştiul, dar în acel moment sesiză la ochii şi colțurile gurii lui ceva care-l ameți. Dar nu, era ridicol. Iar lua dorințele drept realitate. Oricum, nu apucă să se gândească prea mult la asta. Uşa se deschise şi intră Alicia Kovács, arătând de parcă şi ea era victima tumultului interior; era palidă şi avea ochii umflați.

— Cred că ar fi bine dacă ați pleca acum, spuse ea.

Samuel se ridică.

— Ce vrei să spui?

— Sunt îngrijorată, răspunse ea cu ton scăzut. Aveți grijă să fiți în siguranță. E în cea mai proastă dispoziție.

Cine e în cea mai proastă dispoziție? se întrebă Samuel. Dar de fapt nu era nevoie să întrebe. Înțelese, îl luă de mână pe băiat şi plecară.

•

Julia înțelese imediat că era benzină. Toată lumea încremenise, iar ea clipea disperată, ca să nu îi intre în ochi. Dar mai găsi totuşi un dram de putere să acționeze sau, în lipsa posibilității de acțiune, să gândească, să se concentreze. Ridică ochii spre bărbatul care turnase lichidul peste ea. Purta un hanorac verde, era musculos şi cu privirea rece, însă mâinile îi tremurau, ceea ce era un semn bun, îşi spuse ea. Era presat şi trebuia să fie atent la prea multe lucruri – arma pe care şi-o pusese în toc, tot haosul din jurul lui şi ceva ce tocmai scosese din buzunarul blugilor şi încerca să folosească: un obiect metalic de mici dimensiuni, cu o strălucire argintie care o făcu să se arunce înainte şi înapoi. O brichetă.

Putea să ardă în orice secundă şi se strădui din răsputeri să nu se zvârcolească îngrozită. Încercă să gândească clar şi să vadă dacă n-ar putea să se elibereze şi să se arunce în piscină. Dar n-avea timp. Bărbatul făcu o mişcare înfiorătoare cu degetele. Avea să se întâmple şi chiar dacă realiză că undeva strigau şi tatăl ei, şi Micaela, mai auzea şi altceva. Era vocea hipnotică a lui Morovia şi cuvintele lui, rostite calm şi solemn, cu un vibrato de bas şi un vag fluierat în respirație.

— Vreau s-o vezi arzând cum a ars şi Jan al meu, Hans. Vreau să avem parte de aceeaşi suferință.

Era ceva atât de greu de conceput, avea senzația că ar fi cuprins-o deja flăcările. Se smuci din nou violent, dar era imobilizată. Însă atunci văzu ceva curios. Tatăl ei se ridică şi îşi înălță brațul, parcă făcând semn cu mâna sau luându-şi

rămas-bun. Apoi se dădu în spate un metru, în timp ce Morovia luă poziție de atac în fața lui. Dar se mai petrecea şi altceva. Vedea totul cu încetinitorul şi cu o claritate uimitoare: mişcări, oscilații, amenințări şi speranța unei salvări – Micaela ieşind din piscină, o armă îndreptată asupra ei, altcineva care ieşea din apă. Totul prevestea ce avea să se întâmple şi oricât de puțin îşi dorea să recunoască, nu încăpea îndoială că banda lui Morovia era în avantaj, erau trei contra doi, plus armele şi o brichetă.

Dar tatăl ei şi Micaela porniseră atacuri susținute în direcția ei. În secunda următoare, cineva trase un glonț. Ceva căzu în apă, iar Julia nu înțelegea ce se petrece, doar că tatăl ei se lupta cu Morovia şi că Micaela se repezea spre ea şi că se auzea ceva îngrijorător, ceva metalic căzut pe jos. Să fie bricheta? Urma să ardă?

Era sigură doar că mai fuseseră trase şi alte focuri de armă:

— Termină naibii, las-o în pace!

Şi atunci tresări convinsă că venise poliția să-i salveze, dar nu era aşa.

Nu era niciun polițist. Era Lucas, care venea dinspre grădină cu un pistol în mână şi ceva nebunesc în privire.

Cincizeci **şi** unu

Lui Claire i se păru că zăreşte o fată cunoscută şi se îngrijoră, dar alungă repede gândul. Avea alte motive mai grave să-şi facă griji. Era convinsă că Gabor avea să vină după ea; trebuia să caute protecție.

Se interesase dinainte şi ştia că e o secție de poliție nu departe, pe Rampa Santa Chiara. O să-l alerteze pe Lars Hellner la Stockholm, iar el avea să aranjeze totul, îşi spuse ea, şi trecu în grabă pe lângă un grup de japonezi care

ascultau un ghid. Un sud-european aflat aproape o fluieră, iar ea îşi înălță capul mândră, lăsând să se înțeleagă că îi era indiferentă orice formă de atenție. Oare Jakob venea în urma ei? Ar fi fost un coşmar să-l piardă şi se întoarse. Un porumbel se ridică bătând puternic din aripi şi de undeva se auzi zgomotul unui aparat foto. Răsuflă uşurată, Jakob era lângă ea.

— Cum te simți, iubire?

— De ce ne grăbim aşa?

— Sunt un pic stresată, dar totul e bine acum. Vino, dragul meu! îl îndemnă ea şi îi întinse mâna.

Însă Jakob nu voia s-o prindă de mână, iar asta era ceva nou. Nu mai voia să o țină de mână pe mama lui, iar ea rămase tulburată şi încetini pasul. Îi zâmbi de parcă porniseră doar într-o aventură inocentă, dar nu reuşea să se liniştească, iar Jakob observă, fireşte.

— A fost greşit să-l bați? întrebă el.

— Dimpotrivă. Unul ca el trebuie să mai şi piardă şi ne-a promis...

— Libertate, completă el.

— Da, răspunse ea, întrebându-se ce-a vrut de fapt să spună Gabor, dar alungă gândul.

Trebuia să se grăbească şi să ajungă repede la secția de poliție şi se uită rapid în jur. În fața ei stătea unul din amărâții ăia îmbrăcați în auriu care se prefăceau că sunt statui ca să câştige câțiva euro. Ce muncă! apucă ea să-şi spună şi se izbi de cineva. Nu credea că e din vina ei. Îşi ceru scuze totuşi, dar chiar atunci simți un ghiont din spate, un ghiont violent, neplăcut, dureros. Se înfurie pe loc.

În loc să se certe, se întoarse să se uite după Jakob. Nu îl văzu şi intră în panică, începând să strige tare, când simți ceva umed şi cleios sub rochie şi îşi duse mâna la şold. Dumnezeule, sângera! Dar avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum trebuia să-l găsească pe Jakob, însă când o

luă la fugă, începu să se clatine, iar două brațe o prinseră şi o duseră rapid şi hotărât spre o terasă aflată în stânga. Acolo se prăbuşi, în timp ce în jur se întuneca totul.

•

Micaela era udă leoarcă şi se aruncă nebuneşte la pământ, convinsă că s-a terminat cu ei. N-aveau nicio şansă, iar acum mai avea şi o armă îndreptată asupra ei. Poate va muri. Dar întâi trebuie s-o salveze pe Julia şi să o aducă în apă; era singurul lucru care o preocupa.

Chiar atunci, căzu ceva pe jos. Nu înțelese ce, pentru că în jur era prea multă agitație, dar apoi văzu: era bricheta aprinsă. Flăcările izbucniră cu o întârziere de o secundă, iar ea se rostogoli şi le acoperi, fără să-i pese că o să ia foc.

Se auzeau împuşcături şi crezu că de data asta o nimerise un glonț; n-aveau cum s-o rateze, cum stătea acolo, complet lipsită de apărare. Dar înăbuşise focul şi simțea sub piept bricheta. Auzi paşi care se apropiau şi se întrebă dacă o să fie împuşcată în ceafă şi executată ca un câine. Apoi ridică privirea, dar nu pricepu ce vedea.

Bărbatul solid cu hanorac verde care ținuse bricheta se lăsă în genunchi, ținându-se de abdomen; dar asta nu era tot. Tipul care apărea în imaginile de pe camerele de supraveghere de la Veneția tocmai ieşea din piscină, dar se clătină şi căzu înapoi în apă. Peisajul se schimbase complet, iar în uşa bucătăriei stătea fratele ei, cu un pistol în mână.

— Idioți! bombăni el îndreptând arma spre Morovia, care se împleticea în spate după o nouă lovitură a lui Rekke.

— Lucas! strigă ea.

— Surioară, răspunse el şi se apropie de ea, iar Micaela îşi dădu seama că în momentul acela nu era foarte clar ce avea să se întâmple.

Lucas îi salvase şi trăsese în atacatori, dar nu era simplu de ştiut cine era prieten şi cine era duşman pentru el. Nu încăpea îndoială că Morovia îl înşelase şi făcuse ceva odios,

care nu făcea parte din pactul lor, dar nimeni nu-l umilise mai mult decât Rekke. Pe Rekke îl ura cel mai mult şi văzu în ochii fratelui său că îşi pierduse cumpătul şi era în stare de orice.

Îşi mişcă arma într-o parte şi-n alta, iar în cele din urmă o îndreptă spre Rekke.

— Împuşcă-l! strigă Morovia.

— Nu, nu, ripostă Rekke şi făcu un pas în faţă. Eşti mai deştept de atât, Lucas.

Îşi scoase pieptul în faţă, ca şi cum îi oferea o ţintă. Micaela se îndoia că era o strategie bună şi trase aer în piept, în timp ce Lucas era cu degetul pe trăgaci.

— Tu ai început, se răsti Lucas. Ai aburit-o pe sor-mea cu pălăvrăgeala ta idioată de psiholog.

Rekke mai făcu un pas în faţă, aparent calm, iar Micaela se temea că aşa l-ar putea provoca pe Lucas.

— Poate, răspunse Rekke. Dar gândeşte-te bine. Acum eşti un erou, ceea ce va fi în avantajul tău. *Fortes fortuna adiuvat.* Norocul îi ajută pe cei puternici. Dacă mă împuşti, se complică lucrurile.

— N-o să spun un cuvânt despre tine dacă-l laşi pe tata în pace! strigă Julia.

— Şi eu nu mai sap în mizeriile tale, izbucni şi Micaela, simţind că putea promite orice, dar nu părea să ajute.

Lucas se înfuria şi mai tare aducându-şi aminte ce-i făcuse ea. Totuşi murmură:

— Aşa şi trebuie, surioară.

— Promit, adăugă ea.

Lucas aprobă din cap, se strădui să-şi recapete autocontrolul şi de data asta îndreptă arma spre Morovia, care stătea calm lângă ei, cu o expresie de ură şi mândrie pe chip. Imediat, Rekke îşi duse mâna la ureche şi murmură *ni, no,* într-o imitaţie a sunetului sirenelor de poliţie, cu o tonalitate perfectă.

Maşinile se apropiau. Rekke se repezi să dezlege funia de la mâinile şi picioarele Juliei şi să-i scoată halatul îmbibat cu benzină, în timp ce Micaela şi Lucas, într-o alianță subită şi neaşteptată, îl priveau pe Morovia, urmărindu-i atent mişcările.

După doar un minut, colegii de la Serviciile de Securitate năvăliră înăuntru, urmați de un Magnus Rekke roşu la față, care mai mult se foia în jur, evitând cu grijă să-l privească în ochi pe fratele său. Pe de altă parte, lui Hans nu-i păsă de Magnus. Era preocupat în totalitate să aibă grijă de Julia. În scurt timp, după ce mai ajunseră şi alți polițişti, se instală un vacarm general. Brusc, toată casa era plină de polițişti, iar Micaela, Rekke şi Julia ieşiră fără să arunce nici măcar o privire către Morovia şi soldații săi.

Era târziu, în după-amiaza zilei de 7 iunie, iar Micaela văzu că Samuel Lidman o sunase de şase ori.

Cincizeci şi doi

Micaela, îmbrăcată într-o rochie neagră care o strângea, ieşi din Catedrala Catolică de pe Folkungagatan. Era 12 iulie şi majoritatea cunoscuților erau în concediu, dar ea se întorsese la serviciu şi nu ducea lipsă de lucruri de făcut.

Fusese o ceremonie convențională, puțin cam lungă. I se păruse emoționant, cu toate că nu o întâlnise niciodată pe femeia care era înmormântată. Însă poate că asta era din cauză că în față stătuse Samuel Lidman, lângă un băiat de 13 ani pe care tocmai îl cunoscuse, dar care fusese lipit de el de parcă acesta era deja întreaga lui lume.

Rămăşițele lui Claire Lidman fuseseră găsite cu trei săptămâni în urmă în Lacul Garda, la nord de Veneția, şi fuseseră aduse în Stockholm. Ținând cont de relația ei

volatilă cu credința, nu fusese clar de la început dacă avea să fie o slujbă catolică. Însă sora ei, Linda, insistase şi până la urmă ieşise bine. Preotul nu spusese prostii prea mari şi muzica fusese frumoasă, iar Micaela se bucura că venise. Privi spre Medborgarplatsen şi o salută din cap pe Rebecka Wahlin, care trecu pe lângă ea îmbrăcată în ceva ridicol de elegant; Micaela simți că rochia ei e şi mai strâmtă, şi mai ieftină decât în realitate. Apoi îşi lăsă privirea să rătăcească o clipă.

Se duse spre băiat, Jakob, care se ascunsese în spatele lui Samuel. Era îmbrăcat cu un costum de in negru şi avea în mână un trandafir, pe care probabil uitase să-l aşeze pe sicriu. Părea să-şi dorească să fie departe.

— Bună, Jakob! Îmi pare foarte rău.

Ştia că nu era uşor să-l facă să vorbească şi se gândi să îşi transmită doar condoleanțele şi să o şteargă acasă. Dar băiatul se agită.

— Profesorul nu e aici? întrebă el.

— Nu, a apărut ceva, răspunse ea enervată că Rekke, deşi urma să o însoțească, se abătuse brusc din drum, probabil pentru ceva legat de Magnus.

— Voiam să-l întreb ceva, continuă Jakob.

— Ce anume?

— Samuel a spus că profesorul a văzut ceva anume în imaginile cu mine de pe camerele de supraveghere din Veneția.

Micaela zâmbi.

— Ți-a observat lobii urechii, Jakob. Sunt apropiați de obraz, ca la Samuel.

Băiatul căzu o clipă pe gânduri.

— Deci a înțeles ceva pentru care Morovia a avut nevoie să facă un test ADN.

Ea îşi deschise brațele.

— Nu era sigur, își închipuie tot felul de lucruri. E pe cale să intre iar într-o stare maniacală.
— Ce înseamnă asta?
— Că tot umblă și trage concluzii despre toate. Câteodată are privirea pătrunzătoare și nu-l înșală. Alteori, o ia razna.
Băiatul stătu să se gândească, iar Micaela îi puse o mână pe umăr. Apoi îl îmbrățișă pe Samuel și îi văzu pe tată și pe fiu plecând împreună. Au nevoie unul de altul, așa stingheri și speciali cum sunt amândoi, cu privirile fugind în toate părțile, ca să evite să se uite în ochii oamenilor, își zise ea.
Aruncă o privire la ceas și își dădu seama că are timp să ajungă în Grevgatan înainte să plece la lucru. Porni cu pas grăbit spre Slussen, ca să ia metroul spre casă. Când era pe Götgatsbacken, îi sună telefonul; era maică-sa, iar Micaela răspunse fără tragere de inimă. Erau niște discuții date naibii în ultima vreme. Maică-sa se plângea tot timpul că Lucas era tratat prea dur la interogatorii, când, de fapt, „el era marele erou și așa mai departe", iar Micaela nu se îndura să-i spună că scăpase ridicol de ușor, date fiind circumstanțele. Era o rușine totală, pur și simplu.
— Da, mamă, ce e?
Nu trebuia să întrebe.
— Nu pricep de ce îl tot presează pe frati-tu, iar adevăratul ticălos scapă așa ușor.
— Morovia nu scapă deloc, răspunse ea. O să înfunde pușcăria, n-ai grijă.
— Dar are avocați faimoși, nu i-a luat apărarea chiar Berlusconi?
— Asta nu știu.
— Dar așa e lumea. Bogații scapă, și ăștia ca noi sunt prinși.
— Simplifici prea mult lucrurile, mamă.

— Spun doar cum se vede din afară. Şi Vanessa zice la fel. Tocmai m-am întâlnit cu ea la Dolores. Dacă-ai şti ce bine arată cu noua coafură, n-ar fi rău să...

— Închid.

— Iartă-mă, vorbesc prostii. Sunt încordată când vorbesc cu tine, acum, că ai ajuns aşa departe.

— Termină!

Coti spre metrou.

— Deşi sunt mândră, bineînțeles. Mă bucur foarte mult că eşti din nou împreună cu contele tău.

— Acum e şi conte?

— În orice caz, încă aştept o invitație. N-ai idee câte lucruri interesante aş avea de spus. Dar ce voiam să zic, *carino...*

— Da?

— Că Lucas de-abia mai vine pe aici de când cu toate astea, nu că aş avea nevoie. Tocmai am terminat un tablou fantastic pe care cred că îl pot vinde. În rest, cum e cu fata aia? Se simte mai bine?

— De cât ai nevoie?

— Nu mult, deloc. Aproape ca data trecută, când te grăbeai aşa de tare.

— Vin mâine după serviciu, spuse ea, şi închise, apoi coborî la metrou fără să aibă idee că maică-sa avea dreptate cel puțin într-o privință.

•

Se auzi soneria*. În sfârşit,* murmură Rekke. Magnus întârziase două ore şi nu răspunsese nici la telefon, nici la e-mailuri, ceea ce nu părea de bun augur. Dar venise Julia, iar el se lumină la față şi o îmbrățişă.

— Arăți bine, spuse el, şi era adevărat în multe privințe.

Julia era îmbrăcată cu pantaloni de bumbac şi o bluză închisă la culoare, şi nu mai era la fel de slabă.

— În schimb, tu arăți cam distrus.

— Ce, nu, eram doar îngrijorat pentru tine, ca de obicei. Dar intră, să te scalzi în iubirea mea nevrotică. Ai mâncat de prânz?

— Aşteptai pe altcineva, nu-i aşa?

Rekke îi povesti că trebuie să vină Magnus, dar întârziase exagerat de mult.

— Atunci probabil că nu prea are veşti bune? întrebă ea.

Bune pentru el probabil, dar nu neapărat şi pentru mine, îşi zise Rekke, îndreptându-se către bucătărie.

Deschise frigiderul să vadă ce-i poate oferi.

— Ar trebui să-l pui la punct, continuă Julia şi se aşeză la masă.

Rekke se încruntă o clipă.

— Magnus va fi chemat să depună mărturie în procesul împotriva lui Morovia, ceea ce o să-i facă probleme serioase. Mă mulțumesc cu atât deocamdată.

Şi cu adevărul, spuse în sinea lui. Cea mai bună variantă posibilă de adevăr.

— Dar ascunde ceva?

— Adevărat.

— Şi-i e ruşine.

— Putem considera că e un progres, răspunse el încercând să ghicească ce era în farfuria din frigider, ceva făcut de doamna Hansson, fireşte.

Să fie lasagna? Sau musaca?

— Ce spui de acest lucru foarte apetisant şi destul de lipsit de calorii? întrebă el arătând farfuria.

— Nu mi-e foame.

— Eşti sigură? întrebă şi imediat ciuli urechile. Se aude liftul.

— E Magnus?

Ascultă paşii ce se apropiau dinspre lift.

— E Micaela, răspunse el. Cu tempoul ei de optime punctată. Şi... Magnus. Vin împreună.

— Ciudat!
— Cum...? Da.
Deveni neatent şi simți că paşii nu aduceau veşti bune.

Cincizeci şi trei

Când dădu peste el la intrarea în bloc, Magnus se purtă neobişnuit de rece. Dar era de înțeles, dat fiind ce ştiau acum despre el. Totuşi, Micaela era de părere că s-ar putea strădui mai mult, măcar din instinct de autoconservare, dacă nu din alte motive. Nu avea nimic de câştigat dacă o trata ca pe un nimeni.

— Unde-ai găsit asta? întrebă el, uitându-se la rochia ei neagră şi strâmtă.

Micaela hotărî să-i răspundă la fel de muşcător.

— Am fost la înmormântarea lui Claire Lidman. Tu ce-ai mai făcut?

Magnus tresări neplăcut surprins, ceea ce era ceva.

Pe deasupra, se uita agitat peste umăr, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie urmărit, iar când privi şi ea, văzu într-adevăr o femeie de vârstă mijlocie care îi fixa cu privirea. Femeia era fermecătoare şi îmbrăcată spectaculos, cu un sacou de catifea verde şi o fustă neagră cu nasturi argintii, crăpată într-o parte, dar părea timorată şi întoarse repede privirea.

— Scorpie! îngăimă Magnus.

Formă numărul de acces şi intrară amândoi în clădire. Când urcară în lift, Micaela văzu şi mai bine cât de tulburat era. Gâfâia şi înjura în barbă, iar ea se întrebă dacă să spună ceva. Hotărî să nu-şi bată capul şi coborî din lift cu câțiva paşi înaintea lui. Rekke le deschise uşa; îşi scosese sacoul negru şi ținea în mână o farfurie cu ceva gătit. Micaela o zări şi pe Julia înăuntru.

— Povesteşte-mi despre înmormântare, Micaela, spuse el. Dar mai întâi, Magnus, explică-mi ce s-a întâmplat.

— Aş avea nevoie întâi de o bere.

Rekke parcă se întreba dacă fratele lui merită o bere. Apoi aprobă din cap, merse în bucătărie, puse farfuria pe blat şi scoase două Peroni din frigider. I le întinse pe amândouă lui Magnus şi îl rugă să se aşeze.

— Uite.

— Nu cred că e bine să fie şi Julia de faţă.

— Cu siguranţă o să fiu de faţă, interveni Julia.

— Cred că mai bine mă întorc mai târziu.

Rekke luă un deschizător şi un pahar şi îl servi pe Magnus.

— Nu e mai bine deloc, spuse el. Bucură-te că nu eşti închis. De la o vreme, vorbesc în fiecare zi cu Herman Camphausen şi ştiu foarte bine ce ai făcut. Dar acum, spune-ne ce ai de spus. Julia nu pleacă nicăieri.

Magnus îşi dădu berea pe gât şi se şterse pe buze.

— Rusia a cerut extrădarea lui Morovia, spuse el.

— Am auzit.

— Exact, au existat presiuni foarte mari şi, între noi fie vorba, o serie de negocieri pentru gazul rusesc, iar eu nu am fost implicat în niciun fel.

— Evident că nu, răspunse Rekke sarcastic. Tu nu eşti decât un şef de cabinet timid.

— Şi bineînţeles că noi n-am fost de acord. Au avut loc infracţiuni pe teritoriul Suediei, care trebuie anchetate înainte.

— Dar...?

Rekke bătu darabana nervos în masă.

— Am acceptat însă ca Morovia să poată fi interogat de anchetatorii ruşi şi până la urmă a fost mutat într-un loc mai sigur sau, în orice caz, într-un loc considerat mai sigur, şi cu această ocazie...

Magnus tăcu, îşi mai turnă bere în pahar şi clipi nervos.
— Spune odată.
— Sigur... Spun. Încă nu e clar ce s-a întâmplat şi presa nu ştie nimic. Dar presupun că motivul e o combinație de presiuni şi mită. Am reținut doi polițişti şi un gardian de la închisoare.
— Ce naiba, a evadat?
Micaela aproape că striga.
— Şi-a cumpărat evadarea, mai degrabă, răspunse Magnus evitându-i privirea. Îmi pare îngrozitor de rău. Interpolul a demarat o operațiune de căutare şi o să vă asigurăm cumva protecția, deşi mă îndoiesc că Morovia va îndrăzni să se întoarcă.
— Prostii! se răsti Micaela. Acum o să-şi dorească şi mai tare să se răzbune.
— O să luăm măsuri, bombăni Magnus.
Rekke nu spuse nimic. Toți tăceau. Brusc, parcă le lipseau cuvintele, iar în aer se simțea calmul dinaintea furtunii. În cele din urmă, vorbi Rekke şi în tonul lui nu se simțea furie, ci un calm calculat.
— Ce convenabil e că ai scăpat de mărturia la proces! spuse el în şoaptă.
— Aş fi fost dispus să... încercă Magnus.
— Nu, n-ai fi fost deloc dispus, îl întrerupse Rekke. Dar bea-ți berea acum şi pleacă de-aici. Trebuie să ne ocupăm de Julia.
— Nu trebuie să se ocupe nimeni de mine.
— Nu, se înțelege. Dar mai avem…
— O vizită, completă Julia.
Micaela se uită mirată la ei.
— Ah, da?
— Da, continuă Rekke. Clic-clac. O femeie, peste 40 bănuiesc, cu paşi cam nervoşi, dar cu silueta uşoară. Deja

s-a întors o dată din drum, dar o să vină. O nelinişteşte ceva.

— Am văzut-o în stradă, spuse Micaela.

Magnus se ridică şi bâigui că ar trebui să plece şi „să se ocupe de balamucul ăla”. Salută din cap şi încercă s-o îmbrăţişeze pe Julia, care se feri. Apoi zâmbi jenat şi se îndreptă spre uşă.

Nu era cea mai bună ieşire a lui. Dar, deşi plecă uşor adus de spate, încovoiat de mâhnire şi umilinţă, pe buze i se aşternu un zâmbet tainic. Scăpase uşor, îşi spuse el, şi nu se mai sinchisi să o salute pe doamna de la uşă. Intră repede în lift, bucuros să plece de acolo, în timp ce fratele său se ridică să primească noua vizită.

Era ora 13, iar Micaela ar fi trebuit să se grăbească să ajungă la serviciu, dar se hotărî să rămână totuşi, să vadă ce voia femeia. Era ceva straniu cu ea.

Exact cum bănuise Rekke, avea vreo 40 de ani sau ceva mai puţin şi purta, cum remarcase Micaela mai devreme, haine exagerat de elegante, de parcă mergea la o petrecere. Avea părul strâns şi lipit de creştet, ceea ce îi scotea în evidenţă chipul cu trăsături ferme. Deşi era zveltă, avea mişcări smucite şi şovăitoare. Părea dezorientată când îl privi pe Rekke şi-i strânse ferm mâna.

— Îmi pare rău că deranjez. Vă întrerup din ceva, nu-i aşa? întrebă ea privind spre Julia şi Micaela.

Rekke zâmbi cordial şi se aşeză.

— Dimpotrivă. Veniţi chiar la momentul potrivit. Toţi avem nevoie să ne gândim la altceva. V-a fost întreruptă masa de prânz?

Femeia se uită perplexă la Rekke.

— De unde ştiţi?

— Sunteţi îmbrăcată ca şi cum aţi vrea să impresionaţi pe cineva şi e ora prânzului. Dar e şi mai evident că tocmai aţi auzit ceva care v-a

Femeia rămase consternată.

— Doamne, v-a sunat?

— În niciun caz. Văd că v-ați scos de curând verigheta de pe deget, așa că doar bănuiesc. Sunt cam maniac, cinstit vorbind, şi sunt agitat şi eu, din cu totul alte motive. Dar gata cu speculațiile. Cum se face că ne-ați căutat?

— Am auzit de dumneavoastră, profesore Rekke. Şi de dumneavoastră, Micaela, adăugă ea pe un ton uşor apologetic. Se spune că puteți rezolva probleme şi sunt amestecată în cea mai bizară poveste cu... da, chiar cu fostul soț, iar acum tocmai am auzit un lucru de-a dreptul nebunesc. Da, îmi voi cere iertare dinainte. O să pară un adevărat roman polițist.

Rekke îi aruncă o privire Micaelei şi îi zâmbi cordial doamnei.

— Mi se pare că e un început bun, spuse el, şi începu să-şi salte piciorul stâng.

DAV
LAGERCR
MEMOR

virtual-project.eu

violin